BALOGH BELA
OBSTINĀTIŌ[1]

Traducerea Mircea Şerban
Editura Echim

„Rămâne un mister faptul, că, deşi sufletul omului tânjeşte după acel Adevăr în care-şi găseşte clar libertatea şi fericirea, prima reacţie a oamenilor faţă de acest Adevăr este ura şi teama”.

PREFAŢA AUTORULUI

În nopţile de vară, privind bolta de stele, o stare aparte, mă copleşeşte. Spectacolul fabulos al lucitoarelor stele se face una cu gândul că universul e minunat, perfect ordonat şi atât de mare, că a-l cuprinde cu privirea sau a-l descoperi cu mintea, ori a-l înţelege pe de-a întregul, probabil nici că se poate. Vederea stelelor îmi trezeşte, adeseori, o deosebită amintire din vremea copilăriei…

Aveam opt ani. Mergeam pe-o stradă. În Cluj. Oprindu-mă, de-odată, am început să privesc când cerul inundat de stele, când casele din jurul meu şi, precum cel căruia „îi pică fisa” că aici ceva nu e în regulă – cu o ciudată stare de gol interior şi naivitate copilărească mi-am pus întrebarea: – „Aceasta să fie totul? Din asta să fie

1 sursa, http://biosoft. ro/2009/07/obstinatio/
(fără ilustraţii)
OBSTINĀTIŌ – o carte interesantă deşi PAR LUCRURI ŞTIUTE, sau, şi mai rău, chiar ÎNŢELESE, pe cei mai dornici de ADEVĂR vă rog insistent să parcurgeţi acest material, fără a crede nicio secundă că CHIAR ÎL ŞTIŢI!
mulţumesc, octav

alcătuită întreaga lume? E imposibil!” Mai târziu, de cum se fixară în conştiinţa mea elementele concepţiei materialiste asupra lumii, am simţit ca suficiente explicaţiile cu privire la naşterea stelelor, mişcarea planetelor şi continua schimbare a mediului, puse pe seama unor reacţii chimice, efecte fizice şi interacţiunea acestora. Eram convins, de asemenea, că fizica, chimia şi biologia, prin legile lor pot oferi explicaţii pentru tot şi toate şi – în ciuda faptului că deocamdată nu suntem acolo –, este doar o chestiune de timp până când vom primi răspunsuri mulţumitoare la toate întrebările. Ulterior, mi-am dat seama că asta nu e chiar aşa. Nici legile fizicii, nici cele ale chimiei nu oferă explicaţii asupra celor mai elementare fenomene ale vieţii. Cugetul şi sentimentele sunt cele ce ne orientează viaţa, dar nici gândurile şi nici sentimentele nu pot fi măsurate. Sunt incomensurabile. Instrumentele de care dispunem nu indică, dacă cineva se gândeşte la vreun elefant ori, tocmai splendidul apus de soare îi suceşte minţile; nu e chip, nu ne stă în putinţă a măsura nici iubirea şi nici teama.

Iniţial am crezut că toate astea există mulţumită anomaliilor, imperfecţiunilor de metodologie şi aparatelor de măsură de care dispunem. Mai târziu, când am început să aflu din ce în ce mai mult despre acea precizie obţinută de fizicieni în urma unor măsurători de care aceştia sunt capabili, cerul albastru al lumii mele materialiste a-nceput să fie umbrit de norii unor îndoieli, de temeri. Cum creşteam, măricel fiind, descopeream existenţa unor legi morale care ne îndrumă viaţa socială. În chestiunile de etică avem canoanele sociale, tradiţiile, „vocea interioară”, sau în lumea diferitelor învăţături de credinţă, comportamentul ne este delimitat, deciziile ne sunt influenţate, călăuzite de linii directoare distincte. În diferitele colţuri ale lumii lucruri fundamental diferite sunt apreciate sau desconsiderate de către oameni.

Când am început să conspectez aceste ierarhii ale valorilor mi s-a deschis, pas cu pas, această lume a credinţei şi spiritualităţii. Mi s-a părut deosebit de interesant faptul că, învăţăturile diferitelor religii se întemeiază pe principii comune, pe „porunci” identice, sau asemănătoare. Astfel, am început să examinez, din două perspective, judecăţile aflate la îndemâna noastră, cu privire la întrebarea ce este Universul, precum şi legile care determină lucrurile care ne privesc personal, pe noi, oamenii. Numai că, era ceva ce nicicum nu voia să intre în cap. Acelaşi Univers căutăm a-l studia, a-l înţelege, din mai multe părţi. Cum este posibil că în ciuda atâtor cercetări cu caracter ştiinţific, filosofic, al „poruncilor divine” (deci călăuzitoare), nu am reuşit a modela un prototip al Universului, cu alte cuvinte o imagine globală în care încap, paşnic şi complementar, toate elementele componente ale mediului şi vieţii noastre? Undeva, în adânc aveam percepţia, probabil doar intuiţia, necesităţii unei doctrine, unui sistem, care în amplitudinea-i generoasă ar putea să aducă la un numitor comun numeroasele concepţii despre lume. Intuiţie încoace, ori încolo, deocamdată gândul despre un întreg se alcătuia din părticele şi deseori aveam sentimentul că pe de-o parte ştiu prea puţin, iar pe de alta am la îndemână prea multe informaţii pentru ca, ţinând cont de toate detaliile, să pot cuprinde totul. În tot acest timp îmi duceam la bun sfârşit, sistematic, munca de inginer constructor de drumuri, ce-mi consuma suficient de multă energie. Îmi rămânea tot mai puţin timp pentru meditaţii legate de Univers şi semnele lui de întrebare, dar scânteia curiozităţii nu se stinse. La treizeci şi trei de ani am reuşit să emigrez în Suedia unde am ajuns în preajma unor persoane cunoscute ca „iniţiate”, unor maeştrii, – oameni care sunt percepuţi deseori de conştiinţa colectivă ca fiind „mistici”. Aceşti mistici vorbeau despre „legi ale sufletului” universal

valabile, care în totalitatea lor sunt imposibil de trecut, independent de faptul că cineva crede sau nu în ele. Aceasta mi-a sporit curiozitatea, în mod special pentru faptul, că în opinia lor toate aceste „legi ale sufletului” sunt în armonie cu rezultatele cercetărilor ştiinţifice desfăşurate până în prezent. Pentru început doar o singură senzaţie neobişnuită mă încolţea: „oamenii ăştia ştiu ceva, ceea ce noi, muritori de toate zilele, nu ştim, sau, nu prea înţelegem. Punându-le sub semnul întrebării toate afirmaţiile, cu neobosită prudenţă am început să mă apropii de învăţăturile lor. Sincer, m-a impresionat simplitatea cu care aceşti „mistici” au schiţat esenţa şi funcţionarea Universului. În învăţătura acestora nu era nimic „mistic”. Ei afirmau că Universul este explicit, limpede, esenţa fiinţării sale este inteligibilă. Limbajul acestora era – probabil – aparte, utilizând o simbolistică ce eluda obişnuitul, dar aceste expresii şi reprezentări aveau corespondenţe atât în fizică şi matematică, pe de-o parte, cât şi în diferitele religii, pe de alta. După câţiva ani de studiu am ajuns la concluzia că adevăraţii „mistici” posedă cunoştinţe deosebite în legătură cu crearea şi existenţa Universului.

În timp ce cercetările cu caracter ştiinţific studiază Universul din perspectiva materialistă, iar temeliile religiilor se structurează pe valorile umane şi învăţăturile moralei, în imaginea misticilor despre panorama universală capătă loc fenomene şi explicaţii logice pe care oamenii în majoritatea lor le califică drept inexplicabile, paranormale, accidentale, sau pur şi simplu „minuni”. Numai că, a existat un obstacol. Între aceste trei direcţii abia dacă există comunicare! E drept, există fizicieni precum Fritjof Capra, care a descoperit paralelisme esenţiale între fizică şi filosofia orientală, sau Paul Davies conform căruia, „Universul arată de parcă se desfăşoară conform unui proiect, sau desen proiectiv”. Îmbucurător

mi se pare şi faptul, că există tot mai mulţi gânditori îndrăzneţi şi decişi a se abate de le o direcţie de cercetare, care după toate aparenţele conduce către o fundătură, dar azi aceşti cercetători exercită o prea mică influenţă asupra unor semeni (eu însumi m-am întâlnit cu vreo doi-trei dintre aceştia), în care teoria materialistă, a Universului creat din întâmplare şi nimic, a prins rădăcini puternice încât această obstinare frizează fanatismul.

Stăteam deci, în faţa proiectului declarat de cunoaştere a noastră şi a Universului, oferit de cele trei posibilităţi distincte de abordare. Toate cele trei conţin informaţii preţioase, dar se pare, că niciuna nu e suficientă în sine spre a oferi un răspuns comprehensiv la întrebarea legată de alcătuirea şi funcţionarea Universului. Şi-atunci s-a întâmplat ceva cu totul deosebit. Întreţinerea condiţiei fizice, mai mult sau mai puţin sistematică, înseamnă pentru mine acea jumătate de oră pe zi de alergare uşoară, jogging, activitate pentru care mica pădure din preajma locuinţei mele din Stockholm îi asigura un spaţiu deosebit de plăcut. Vremea splendidă, cu soarele care strălucea, iar eu conştiincios alergător pe cărarea presărată cu surcele din coji de copac meditând între timp la facerea şi existenţa Universului… apoi, am simţit dintr-odată, că am descoperit ceva. Cu claritate, risipind orice urmă de îndoială, şi-a făcut loc în mintea mea răspunsul la una din întrebări. Un sentiment extrem de înălţător m-a cuprins, dar n-am apucat să savurez pe deplin starea, căci tocmai sosea următorul răspuns, apoi următorul şi următorul… La un moment dat am avut sentimentul că trebuie să notez totul altminteri voi uita, sau mi se vor încâlci toate în minte, aşa că am alergat într-un suflet până acasă şi m-am aşezat – fără să mă mai schimb – la masa de scris, am luat o coală începând a scrie febril gândurile care mă inundau. M-am străduit a scrie cu cea mai mare rapiditate dar şi aşa abia dacă puteam ţine pasul cu şuvoiul de idei.

Mâna, chircită, a-nceput să mă doară de efort. Notam totul, fără un sistem anume şi fără să-mi pese dacă există conexiuni, interdependenţe, între propoziţii. Aşa am umplut foaie după foaie şi în ciuda durerii tot mai aprige care-mi stâlcea mâna, eram prins de o inexplicabilă şi mare adoraţie. Eram, în sfârşit, convins că am descoperit ceva ce, în a cărui căutare, eram de mult. Această stare deosebită a luat sfârşit după aproximativ o jumătate de oră. Niciun gând, nicio idee nu-mi mai dădea târcoale. Am pus creionul jos cu o mare uşurare, strângând foile de hârtie risipite pe birou.

Ameţit de-a binelea am început să citesc cele scrise. Aveam în faţa ochilor principiul funcţionării Universului, deocamdată sub forma unor gânduri aşternute de-a valma, la întâmplare, dar surprinsesem esenţa. Această „esenţă" era incredibil de simplă. Pe de altă parte era precum un „concentrat" contraindicat uzului uman. În al treilea rând, aveam în mână un „rezultat" – dacă se putea numi astfel fără ca să fi parcurs, pas cu pas, vreun drum până la acest rezultat, dimpotrivă la acea dată ne ştiind dacă există un asemenea drum. Şi atât de neobişnuit şi diferenţiat faţă de tot ce asimilasem la şcoală despre Univers era acest rezultat, încât perplexitatea şi suspiciunea nu m-au părăsit săptămâni întregi. Mi se părea logic, verosimil, într-o oarecare măsură simplă chiar, numai că era… incredibilă.

Posibil şi deloc? – mi-am pus întrebarea formulată de mintea mea de inginer – oare nu vine în contradicţie cu legile fizicii? Oarecum neîncrezător am început să ordonez datele şi în acest timp mă gândeam că, chiar dacă ar fi totul adevărat, dacă structura Universului este aidoma, cine m-ar crede?

Mi-au fost de trebuinţă câţiva ani pentru a clasifica şi ordona datele; la început căutând să descopăr fisuri din perspectiva ştiinţelor materialiste, ale fizicii, mai apoi străduindu-mă a găsi eventualele inadvertenţe din

perspectiva învăţăturii „iniţiaţilor” şi doctrinelor esoterice. Treptat, au început să mi se desfacă în faţa ochilor liniile unei noi reprezentări a lumii cosmice, ale unui univers inteligibil şi într-o oarecare măsură transparent, comprehensiv, în care şi-au găsit loc, alături de preceptele unor învăţători care au influenţat istoria şi spiritualitatea, etica umanităţii, precum Hermes, Krishna, Buddha, Iisus, şi rezultatele unor cercetători contemporani precum: Eistein, Heisenberg, Bell. Fenomenele calificate drept paranormale au încetat a mai fi paranormale, găsindu-şi loc într-un mod natural în întregul acestei perspective. Mai mult chiar, aşa numitele „legi de nepătruns ale sufletului” definite astfel de către iniţiaţi, erau într-o perfectă armonie cu legile fizicii.

Eu mi-am început cariera de inginer ca şi constructor de poduri. Într-o oarecare măsură această carte este un pod. Anume unul care nu se aşază pe divergenţele diferitelor ideologii, ci pe dimensiuni ce contopesc perspectivele lumii cosmice, unindu-le diversitatea. Acest pod nu a fost construit de mine. Acest pod a existat dintotdeauna. Eu am încercat să evidenţiez pilonii acestui pod, pentru cititorii mei care se simt capabili a sfărâma cătuşele cu care le-au fost ferecate perspectivele lumii şi au curajul de a se căţăra pe cel mai înalt punct al acestui pod de unde au perspectiva celor două maluri, precum şi hăul ce se cască, dar şi înălţimi ce nu cunosc limite…

PARTEA I-a
CAPCANA ILUZIILOR

„Atunci când Kepler şi-a dat seama că rezultatele cercetărilor sale nu corespund credinţelor sale a acceptat cruda realitate.

„A ales adevărul în locul răsfăţatelor iluzii, iar aceasta e ceea ce definim ca fiind sufletul ştiinţei”.

Carl Sagan

Se spune, că cercetarea originii Universului şi a sensului vieţii ţine de când lumea.

Cine dintre noi nu a stat pe gânduri întrebându-se: care să fie sensul vieţii, dacă există viaţă după moartea trupului, dacă există raţiune şi orientare centralizată (Dumnezeu), sau toate se supun principiilor termodinamicii ori jocului întâmplării? Ei bine, cred că răspunsurile sunt la îndemâna noastră. Există însă un factor care revine mereu, împiedicând o mai profundă cunoaştere şi-anume, iluzia. Iluzia este o treabă deosebită, căci pe calea simţurilor noastre ajungem la primirea unor informaţii, care ne creează o atât de puternică senzaţie de realitate, încât de cele mai multe ori o acceptăm, punând-o sub semnul întrebării foarte, foarte rar.

O parte din aceste iluzii sunt comune şi de aceea este natural să constituie un element de construcţie al unei presupuse realităţi a imaginii noastre despre lume. Drept consecinţă a acesteia, istoria umanităţii este plină de erori, fie tragice, fie amuzante. La o scurtă privire retrospectivă asupra principalelor borne ale trezirii conştiinţei şi modului de gândire al umanităţii, azi ne stârneşte compasiunea crezul unor înaintaşi, care considerau că Pământul e plat, aşezat pe spatele unei uriaşe broaşte ţestoase ţinută în spate de patru elefanţi. Ei au găsit explicaţii logice până şi pentru cutremure, care se porneau la fiecare mişcare a elefanţilor.

Abia după un timp ceva mai îndelungat au apărut primele opinii legate de rotunjimea pământului. În 1492 Columb, care voia să ajungă în Indii a luat-o spre apus, ajungând abia în apropierea continentului american. Crezând însă că a ajuns la destinaţie i-a botezat pe indigeni: indieni. Aşa că, azi avem atât indieni nord-americani, cât şi indieni sud-americani; lipsesc doar

indienii indieni. Făcând însă abstracţie de acest amănunt, totuşi trebuie să recunoaştem că datorită acţiunii temerare a lui Columb am început să ne schimbăm opiniile legate de Terra, imaginii unui pământ plat luându-i loc reprezentarea sferică a globului pământesc. Adevărata schimbare însă s-a produs numai în conştiinţa noastră, căci pământul a fost dintotdeauna rotund… Una din iluziile omenirii s-a destrămat, dar i-a luat locul o alta, cu şi mai mare putere. Multă vreme s-a crezut că Pământul se află în centrul universului. Înaintaşilor noştri aceasta era un clişeu şi dacă facem abstracţie de ceea ce am învăţat, din oricare punct al pământului am privi, avem sentimentul că într-adevăr planeta noastră stă pe loc iar celelalte corpuri cereşti se mişcă în jurul ei. A pune la îndoială această iluzie până mai ieri reprezenta un „pericol de moarte”, Galilei fiind silit de către Inchiziţie să-şi renege crezul. Exemplul tragic, totodată cumplit, i-a fost oferit de înaintaşul său Giordano Bruno, care şi-a menţinut cu obstinaţie convingerea. Recunoaşterea adevărului nu a coincis cu învăţătura bisericii, de aceea Bruno a fost condamnat la ardere pe rug. Desigur, toate acestea nu au schimbat cu nimic realitatea faptică; pământul nici înainte nu stătea locului, continuându-şi mişcarea de rotaţie în jurul soarelui şi după ce vântul a risipit cenuşa rugului. Mişcarea de revoluţie a pământului precum şi cea de rotaţie în jurul axei sale nu e o demonstraţie ci o chestiune de consimţire. Imaginea despre lume – cea vechea fost schimbată, din nou, de către omenire însă şi de această dată schimbarea s-a produs numai în conştiinţa oamenilor. Cu sacrificii, ce-i drept, dar am ajuns la un nivel superior de cunoaştere. Deja, nu

Pământul îl considerăm ca fiind „buricul lumii”, dimpotrivă, încetul cu încetul va trebui să renunţăm şi la teoria heliocentrică. Cu ajutorul legilor fizicii newtoniene, omenirea a reuşit să calculeze şi apoi să asimileze propriei

conştiinţe câmpurile planetelor şi stelelor. În detrimentul unei imagini despre lume bazată pe credinţă, a-nceput să câştige teren, pas cu pas, teza fundamentată pe argumente demonstrabile, materialismul.

De mai bine de două mii de ani ne bazăm calculele pe axiomele euclidiene, fără să prezumăm barem existenţa şi altor geometrii. După cum ştim, ulterior şi acest domeniu a oferit surprize, János Bolyai reuşind un pas înainte. Creând şi demonstrând geometria neeuclidiană, potrivit căreia calea cea mai scurtă dintre două puncte nu mai este o dreaptă, dacă din diverse motive ne aflăm pe-o suprafaţă parabolică, sau ondulată. A apărut însă Einstein, care a aruncat vălul ce plutea deasupra teoriilor noastre despre spaţiu şi timp. Înaintea apariţiei sale, noi oamenii am considerat timpul drept o constantă absolută. A fost de-a dreptul anevoioasă acceptarea teoriei (elasticităţii) flexibilităţii timpului, în ciuda faptului că această elasticitate o constatăm noi toţi. Remarcabila teorie a lui Einstein este dificil de înţeles pentru majoritatea oamenilor chiar şi oamenii de ştiinţă contemporani lui au admis-o cu oarecare suspiciune. Einstein a reuşit să îşi demonstreze teoria atât matematic, apriori deci, cât şi posteriori, adică în urma experienţei şi probabil că, este una din cele mai drastice intervenţii – de până în prezent în modalitatea de gândire a omenirii. El a observat faptul, că nimeni nu poate vedea lumea din perspectiva celuilalt, cu alte cuvinte nu există doi oameni care să vadă exact acelaşi lucru. Astfel, ceea ce afirmăm că este realitate, pentru majoritatea dintre noi înseamnă altceva şi altceva. Având în vedere faptul, că lumina reflectată de obiecte se reîntoarce pe drumuri diferite la observatorii aflaţi la diverse distanţe, înseamnă, dacă dorim să fim exacţi, că nici în timp realitatea nu poate fi coordonată. Cel aflat mai aproape vede evenimentul înaintea celui situat mai departe de acesta. Diferenţa e minimă, dar fapt e că există.

Formulând cu alte cuvinte, aceasta înseamnă că nu există doi oameni care să vadă din acelaşi punct, în acelaşi timp, acelaşi lucru! Descoperirile ştiinţifice au contribuit la dezvoltarea conştiinţei oamenilor. Lungul şir al descoperirilor ştiinţifice îşi aduce aportul, practic zi de zi, la sistematizarea imaginii noastre despre lume, dar esenţa încă nu o cunoaştem. Întrebări pe care oamenii şi le pun cu privire la originea universului, la esenţa vieţii, nu au primit un răspuns. Teoria evoluţionistă este în contradicţie cu legile fizicii. Creierul uman ascunde multe necunoscute în ce priveşte modul de funcţionare. Originea unei părţi a radiaţiilor cosmice este necunoscută. Perspectiva materialistă asupra lumii este perturbată neîncetat de fenomene pe care – din lipsa unor explicaţii plauzibilele definim ca paranormale. Ori de câte ori am reuşit să recunoaştem iluzii comune ne-am apropiat de realitate. Paradoxal, am fost convinşi dintotdeauna că noua imagine despre lume e definitivă şi de neclintit. Ei bine, după cum repede am aflat, încă mai există câteva iluzii comune ce stau ca piedică la o mai profundă înţelegere a lumii. După toate aparenţele continuăm confuzia în ce priveşte evoluţia timpului şi a spaţiului, a gravitaţiei, a funcţionării creierului, şi, chiar a însăşi materiei, a propriei noastre fiinţe.

MATERIA ESTE MATERIE?

Domnilor!

Ca fizician, deci ca bărbat cu judecată, care şi-a pus întreaga viaţă în slujba studiului materiei, mă simt disculpat de a fi considerat naiv; astfel, afirm cu curaj, că rezultatele – în urma cercetărilor efectuate asupra atomului – sunt următoarele:

Materie în sine nu există.

Indiferent de natura sa, materia ia naştere numai cu

ajutorul unei forţe adevărate, forţă care aduce părticelele oricărui atom în stare de vibraţie, până şi micro particulele atomului fiind menţinute drept parte a sistemului solar.

Însă, în univers nu există nici forţă inteligentă, nici forţă perpetuă, trebuie deci, să admitem ca determinare că, în spatele acestui atom se află un spirit inteligent.

Max Planck

Să începem imediat cu materia, căci pentru percepţia noastră cea de toate zilele, este cel mai sigur sprijin. Cui i-ar trece prin cap să pună la îndoială existenţa şi adevărul materiei? În ciuda acestui fapt chestiunea nici nu e atât de evidentă… Materia reprezintă nu doar pentru filosofi, dar şi pentru oamenii de ştiinţă contemporani o temă dificilă. În antichitate se credea în existenţa unor aşa numite" elemente-constitutive", care nu se mai pot diviza, întreaga lume materială fiind alcătuită din acestea. Originea cuvântului atom trebuie căutată în limba greacă şi înseamnă: indivizibil. Putem afirma, că a trecut multă vreme de când am perceput atomul ca fiind nedivizibil. Am aflat, la început, că atomul are un nucleu în jurul căruia gravitează electroni. Apoi, am descoperit, că miezul atomului este alcătuit din părticele numite: protoni şi electroni. Posibilităţile scindării nu s-au oprit însă, aici, aceste particule la rândul lor putând fi" rupte" în mezoni şi barioni. În ce stadiu se află cercetările azi?

„Elementele componente ale materiei nu sunt considerate drept particule dense, sau indestructibile. Particulele fără masă, ca de pildă fotonul, păstrează caracteristici ale materiei, în acelaşi timp unele din particule, spre exemplu pozitronii şi electronii pot fi transformate, pe deplin, în energie radiantă. Nu s-a reuşit ţinerea sub observaţie a unor particule elementare precum quarcurile şi, probabil, nu e posibilă dislocarea în vederea studierii sale drept fenomen izolat".

Tor Ragnar Gerholm: Enciclopedia Naţională Suedeză, 1997, sub titlul „materia”)

S-a abandonat căutarea pietrei elementare de construcţie a materiei când fizicienii au descoperit atâtea fragmente minuscule elementare, încât abia dacă mai pot fi numite elementare. În urma experienţelor desfăşurate în ultimele decenii, fizicienii au constatat materia ca fiind instabilă, iar la nivel subatomic ei au observat că, nu există materie în locuri determinate, dar tinde către existenţă”.

(Citatul aparţine fizicianului Barbara Ann Brennan, fost cercetător la NASA – Goddard Space Flight Center –, autoare a cărţii „Mâini tămăduitoare”, Pag. 27)

Concluzia este surprinzătoare! „…nu există materie în locuri determinate, dar tinde către existenţă”. Cu alte cuvinte, particule extrem de mici nu sunt de găsit! Dacă încercăm desfacerea materiei în particule extrem de mici, ea dispare precum viaţa printre degetele biologului dacă acesta o caută cu bisturiul. A devenit un loc comun faptul că, lumina este – în unele condiţii – undă pulsatilă, alteori posedă caracteristicile materiei. Această neobişnuită dualitate este valabilă şi în ce priveşte „ceva” din ceea ce fizicienii consideră a fi materie.

„În anul 1925 s-a confirmat că o rază luminoasă se poate comporta precum o undă pulsatilă, căci la ciocnirea acesteia cu un cristal se constată o interferenţă, fapt care face posibilă şi măsurarea lungimii de undă a electronului. Rezultatul a coincis cu cel înainte calculat de Louis de Broglie. Electronul, deci nu poate fi considerat precum o mică bilă, sau în general precum un obiect material. În această lume care ne înconjoară este evident faptul că un obiect, de pildă o minge de fotbal, în niciun caz nu se va comporta precum o undă pulsatilă. Fotonii, electronii şi atomii, cât nu sunt obiecte, se comportă astfel încât aceştia doar uneori pot fi determinate în baza stării, formei

şi masei lor. Alteori, se întâmplă ca fotonii, electronii, chiar şi atomii se comportă pulsatil. Electronul nu este undă şi nu este nici particulă. E electron" (Svensson S: Molekylerna genomskådas Stockholm Liber Förlag, 1983)

Acest paradox este – probabil – cel mai disputat mister al fizicii. În ultimă instanţă, ce să fie ceea ce ne înconjură? În esenţă, particule materiale care.

— Uneori indică însuşiri ale undei, sau unde care arată – câteodată o natură materială? Opinia fizicienilor este că, ambele – corespunzător revelaţiilor de zi cu zi – sunt, clar, materie. Numai că, aceste revelaţii ne-au mai condus pe drumuri greşite. De aceea, hai să aprofundăm esenţa de pe poziţii mai puţin evidente. Ce s-ar întâmpla dacă am aplica materia conform comportamentului pulsatil. Posibilităţile matematico-fizice sunt date. $E = mc^2$, arată Einstein în Teoria Specială a Relativităţii, unde E este energia, în este masa, e este viteza luminii în spaţiu vid. Formula arată câtă energie corespunde unei particule cu o anumită masă. Cu alte cuvinte aceste particule pe care noi le percepem drept materie sunt de fapt „pachete energetice". Energia acestor particule, potrivit teoriei lui Max Planck pot fi exprimate şi prin frecvenţe. În anul 1900 Max Planck a descoperit, că energia este direct proporţională cu numărul oscilaţiilor; astfel, diferitele tipuri de unde şi oscilaţii sunt corespunzătoare particulelor cuantice diferite. Ceea ce este perceput de noi ca fiind materie, în realitate este descris ca undă, însă aici nu este vorba de unde obişnuite, ci de acele unde speciale cunoscute sub numele de unde statice1. Aceste unde, contrazicându-şi denumirea, nu caută să arate cum că ar fi vorba de ceva static. Aceste unde statice pot fi create de pildă, cu ajutorul unui elastic având o lungime de câţiva metri. La capătul liber al elasticului (B) să producem câteva vibraţii (fig. 1). Aceste vibraţii deplasându-se de-a

lungul elasticului – către capătul fix (a) – se vor întoarce, întâlnindu-se cu cele venind din direcţia B. Imaginea realizată este diferită în general, însă la anumite frecvenţe configuraţia undelor se stabilizează, iar cei doi parametri care se manifestă se evidenţiază elocvent *(fig. 2, Unde statice evidenţiate de o coardă aflată în vibraţie).* Prima caracteristică indică faptul că, porţiunile elasticului vibrează concomitent pe întreaga lungime şi nu alternativ. A doua este vizibilă la procedeul de dispersare a amplitudinii. Practic, unele puncte se află în repaus, în vreme ce celelalte vibrează cu amplitudine maximă. Primele se numesc noduri, celelalte sunt puncte de creştere. Unde statice similare pot fi evidenţiate şi în tuburile unei orgi, sau strunele unei viori. În primul caz, curentul de aer este cel care produce undele statice, pe când la cel de-al doilea exemplu, vibrează chiar corzile viorii.

În schiţa care evidenţiază oscilaţiile care se produc pe membrana unei tobe *(fig. 3, unde statice pe membrana unei tobe),* secvenţele numerotate de la a la *e* indică unde statice simetrice faţă de centrul membranei, pe când în cele de la e la *f* simetria este vizibilă doar în funcţie de unul din diametre.

Tabel (Evident acest tabel va fi recreat în timpul tehnoredactării)

Canalul lungimilor de undă ale materiei raportat la spectrul electromagnetic

TIPUL DE RADIAŢII	LUNGIME DE UNDĂ	FRECVENŢĂ
Unde infralungi	6 – 100 km	10^3 Hz
Unde radio		
Unde lungi	1 – 20 km	10^5 – 10^4 Hz
Unde medii	100 – 1000 m	10^6 – 10^5 Hz
Unde scurte	10 – 100 m	10^8 – 10^7 Hz

Unde ultrascurte	1 – 10 m	10^{10} – 10^{8} Hz
Unde decimetrice (radar)	0,1 – 1 μm	10^{10} Hz
Radiaţii infraroşii	800 – 3000 μm	10^{15} – 10^{12} Hz
Lumina vizibilă	400 – 800 μm	10^{15} Hz
Radiaţii ultaviolete	10 – 400 μm	10^{16} – 10^{15} Hz
Radiaţii roentgen	0,1 – 180 Å	10^{19} – 10^{16} Hz
Radiaţii gamma	0,001 – 0,1 Å	10^{23} – 10^{16} Hz
Radiaţii ultragamma	Sub 0,001 Å	peste 10^{23} Hz

Lungimea de undă a fotonului absorbit, sau al celui cedat oferă posibilitatea unei măsurări extrem de precise a numărului de oscilaţii. Aplicând metoda de cercetare de mai sus în cazul unei analize asupra materiilor care ne stau la îndemână, observăm că, „materia” acoperă o destul de largă „bandă de frecvenţă” (fig. 7), de la lumină la raze gamma. Faptul că am însemnat nivelul inferior la frecvenţa luminii, se datorează faptului că aici se află dilema, potrivit căreia fotonii razei de lumină aflată sub observaţie sunt de natură materială, sau oscilatorie. E cunoscut faptul că putem realiza experienţe în cadrul cărora vom sesiza natura oscilatorie a fotonului precum şi cele în care e vizibil comportamentul de particulă materială al fotonului. Fiind vorba exclusiv de materie terestră, care nu este capabilă de radiaţii cosmice, am ales drept nivel superior razele gamma.

Putem deci, răspunde la întrebarea de ce percepem ca materie ceea ce practic e undă: fizicianul austriac Wolfgang Pauli a demonstrat în anul 1925 conjectura, într-un atom nu pot exista doi electroni identici. Un electron cu un comportament specific exclude existenţa altuia identic. Teoria Respingerii, care demonstrează incompatibilitatea

descrisă mai sus, i-a oferit lui Pauli, în anul 1945 şansa conferirii premiului Nobel. Ce se întâmplă dacă încercăm să comprimăm doi atomi identici, de pildă doi atomi de carbon? Păi, dacă doi atomi sunt identici atunci, este evident că, există în interiorul lor electroni, protoni şi neutroni perfect întocmai. Capătă valabilitate principiul respingerii, iar undele statice caracteristic şi energetic sinonime, raportate una la cealaltă, vor înfăţişa caractere materiale. Acesta e „marele secret" al materiei. Potrivit observaţiilor noastre cotidiene materia se prezintă cu totul diferit decât lumina, sunetul, unda radio, dar întrebarea esenţială este: raportat la ce anume?

— Dependent de ce anume, funcţie de ce se diferenţiază fundamental materia de lumină (foton), sunet, sau unda radio?

Răspunsul e simplu şi pare de la sine de înţeles.

— Funcţie de senzorii noştri, precum şi raportat la sine. Dependent de suprafaţa epidermei noastre, de plămânii, de organele noastre interne... Răspunsul „de la sine înţeles" este iluzoric. Corpul şi organele noastre depun mărturie, realmente, despre faptul că lumea înconjurătoare este de natură materială. Însă, materia componentă a corpului nostru este alcătuită din aceiaşi materie, aceiaşi atomi – deci, unde statice – identici, care se regăsesc în natura înconjurătoare, căci practic prin procesul de alimentaţie aceste componente sunt introduse şi asimilate organelor noastre, fiind elemente materiale alcătuitoare ale corpului.

Aceste elemente materiale ce alcătuiesc corpul nostru, precum şi materia din lumea înconjurătoare, sunt acelaşi tip de energie. Este evident, că electronii, protonii şi neutronii unor elemente componente ale organismului şi corpului nostru, precum carbon şi apă, nu sunt diferite faţă de cele ale carbonului şi apei aflate în afara acestuia, adică în lumea înconjurătoare corpului nostru. Ori de câte ori

ceva este sesizat de către noi ca fiind materie, nu facem altceva decât să comparăm două lungimi de undă De fapt, noi comparăm mulţimea undelor statice ce compun propriul nostru corp, cu mulţimea undelor statice care alcătuiesc domeniul exterior corpului nostru. Cu alte cuvinte, comparăm nivele energetice aflate în apropiere unele de altele. Şi o facem, cu vârful sau buricul degetelor, cu întreaga suprafaţă a corpului nostru, cu gura sau organele interne, căci şi respiraţia şi mâncatul, sunt componente ale acestui sistem de cercetare comparatist. Din această perspectivă materia nu este altceva decât o scală – relativ largă de lungimi de undă, alcătuită din unde statice şi, care indică însuşiri ale materiei doar atunci când această scală a lungimilor de undă este compara cu ea însăşi. Atâta timp cât atomii din corpul nostru conţin un mare număr de electroni, neutroni şi protoni de construcţie identică cu cel al atomilor din exteriorul corpului nostru, comparaţia între aceste unde statice ne va apărea ca materie, mai mult sau mai puţin maleabilă. Percepţia materiei se va schimba radical în momentul în care reuşim să schimbăm frecvenţa internă a obiectului. Apa reprezintă un foarte bun exemplu pentru o asemenea experienţă. Dacă putem micşora nivelul energetic al apei – adică, al numărului de oscilaţii al undelor statice ale atomilor de oxigen şi hidrogen ce alcătuiesc molecula de apă –, atunci apa se transformă într-un solid, prin îngheţare. Cazul contrar ne arată, că ridicând numărul intern de oscilaţii, apa începe a fierbe şi se transformă în abur. Prin abur putem trece mult mai uşor decât prin gheaţă. Îl inspirăm, ori expirăm, aflat într-o oarecare concentraţie nici nu luăm cunoştinţă de existenţa sa[2]. Aici

2 Trebuie să precizăm faptul, că două unde se percep reciproc în orice situaţie, dacă lungimea lor de undă este identică, ori lungimea de undă a uneia este multiplul întregului celuilalt. O cât de mică deviaţie de la acest fapt, face ca cele două unde să nu ia cunoştinţă una de cealaltă, adică „trec” una prin cealaltă.

trebuie deci, căutat secretul „materiei”, în diferenţa nivelelor de energie existente inter-raporturi. Totul depinde de ce se raportează faţă de ce şi faţă de ce se compară. În acest fel noţiunea de relativitate se răsfrânge şi asupra „percepţiei materiale”.

Adăugat de Octav:

— În ceea ce este aici subliniat este secretul majorităţii „miracolelor”. Ceea ce tot spunem despre coexistenta dimensiunilor în acelaşi spaţiu, fenomene de invizibilitate şi multe altele se explica tocmai prin jocul frecventelor, atât la emisie cât şi la recepţie. Dispariţia celei de-a treia dimensiuni nu este nici ea „obiectiva” ci se încadrează exact aici! Şi da, procesul este firesc şi probabil imposibil de evitat în dinamica actuală din cadrul jocului frecventelor.

— Tot aici se încadrează şi afirmaţia că „nu poţi vedea o REALITATE”, câtă vreme ea nu există – ca frecvenţă – în tine. Deci „boala” e şi ea o frecvenţă, fricile în general tot asta sunt, ori ELE NU AU CUM EXISTA în afara ta, dacă în interior nimic nu le recunoaşte. Este şi motivul pentru care eu spun mereu „FRECVENŢA FACE LEGEA”.

RELATIVITATEA CA UNITATE DE MĂSURĂ UNICĂ

„Cine are un ceas, ştie cu precizie cât este ora exactă.

Cine are două ceasuri, acela e cuprins de îndoială”. anonymus

Afirmăm, deseori, că în Univers totul este relativ. Probabil, mult mai rar, ne gândim la înţelesul a ceea ce acoperă această afirmaţie. Cuvântul „relativ” este de origine latină – relativus – şi înseamnă, care se raportează la ceva, dependent de ceva fără de care nu are sens.

Uneori, aproape cu fanatism, ne agăţăm de rezultatele măsurătorilor noastre uitând de faptul că, orice măsurătoare efectuată, orice percepţie senzitivă, care cu ajutorul senzorilor de care dispunem ne transmit informaţii despre lumea înconjurătoare, este o simplă comparaţie! Locul pe care îl ocupă în Univers, calitatea, dimensiunea, valoarea, sau oricare altă caracteristică, a orişice din tot şi toate, poate fi determinat numai prin raportare la altceva, doar prin comparare cu ceva. În virtutea acestor comparaţii împărţim lumea şi privim la ea ca fiind alcătuită, pe de-o parte din materie, iar pe de cealaltă din unde pulsatile. Dacă valoarea a orişice din tot şi toate este oferită numai prin raportare la altceva, doar prin comparare cu ceva să examină, succint, natura informaţiilor la care accedem prin mijlocirea organelor noastre senzoriale. Prima chestiune şi, probabil, cea mai importantă, cu care intrăm în contact este: sunetul. îl auzim încă din pântecele matern. În cazul sunetelor, evident, este vorba despre unde, mai exact despre unde sonore. Urechea umană, în cel mai bun caz, poate distinge sunete cuprinse pe o bandă de frecvenţă între 16 şi 20.000 Hz. Timpanul percepe, structura anatomică a urechii transmite creierului aceste semnale sonore, iar creierul le analizează. Potenţialul timpanului însă, e limitat. Nu este capabil să intre în rezonanţă cu sunete situate sub o frecvenţă de 16 Hz. dar, nici cu cele peste 20.000 de Hz. situaţie valabilă numai în cazul celor cu un auz performant, foarte bun. Determinăm astfel, prin raportare auzului nostru, limita inferioară, respectiv superioară, din banda percepută drept sunet. Astfel delimităm limita inferioară, respectiv superioară a unei benzi de frecvenţă a undei care raportată auzului nostru este perceput drept sunet. Desigur, este vorba de comparaţii şi aici. Capacitatea de rezonanţă a membranei este comparată cu frecvenţele surselor externe. Oscilaţiile aflate sub 16 Hz.

sunt unice, incomparabile, cu oscilaţiile membranei. Acestea sunt infrasunetele. Registrul ultrasunetelor, ceea ce află peste 20.000 Hz. adică, dincolo de limita sensibilităţii membranei. Deseori auzim despre capacitatea liliecilor, sau a câinilor de a auzi, de a percepe ultrasunetele, dar nu este vorba decât de faptul că urechea acestora s-a adaptat la alte frecvenţe. Ceea ce aude un liliac, raportat la urechea noastră, este ultrasunet doar pentru urechea noastră. Raportat la urechea liliacului este un sunet ca oricare altul. Proprietăţile sunetelor sunt aparte, secretul profund, care de-altfel l-am putea obţine din partea Universului, este criptat în muzică. Scara muzicală, bazată pe şapte sunete, cea de-a opta fiind corespondentul rezonanţei primului. Fiecărui sunet îi corespunde un număr de oscilaţii. Cu cât e mai ridicat numărul de oscilaţii cu atât este mai înalt şi sunetul. Do de jos şi Do de sus nu sunt aceleaşi sunete. O melodie, chiar dacă va fi cântată cu o octavă mai jos, sau mai sus, va putea fi recunoscută ca melodie asemănătoare. Merită de observat faptul, că repetarea octavelor dincolo de frecventa celor 20.000 de hertzi nu poate fi oprită doar pentru considerentul că urechea noastră nu le poate percepe.

Sunetele reflectate de către insecte, impropriu „ultrasunete”, nu sunt decât o muzică stelară ale cărei sunete le dezvoltă pofta de mâncare. După cum aflăm imediat, reeditarea octavelor nu este o proprietate exclusivă a sunetelor. Descompunerea, cu ajutorul unei prisme, a razei de lumină are drept consecinţă apariţia unui spectru al culorilor, adică al celor şapte culori de bază ale spectrului. Ordinea şirului de culori este, crescător, dată de numărul oscilaţiilor, unde, roşul este culoarea cu cel mai mic număr de oscilaţii percepute de ochiul uman, violetul fiind nivelul superior de oscilaţii. Pentru a ne satisface curiozitatea în ce priveşte observarea celor aflate

dincolo de această lungime de undă avem nevoie de instrumente mult mai sensibile decât ochiul uman. În cazul unei dorinţe privitoare la o fotografie în infraroşu, frecvenţa oscilaţiilor radiaţiei termice, trebuie transformată corespunzător unui canal de frecvenţă pe care ochiul îl poate sesiza. În cazul unei imagini în ultraviolet fenomenul e invers. Lumina diferitelor lungimi de undă pare culoare doar în raport cu ochiul nostru, sensibilitatea acestuia fiind determinanta în ceea ce vedem şi, cât vedem. Diferenţierea culorilor se realizează în funcţie de lungimea lor de undă, adică de numărul oscilaţiilor ceea ce ne duce cu gândul că, şi în cazul lor trebuie să existe „o octavă mai sus”, adică numărul oscilaţiilor poate fi perceput şi dincolo de ultraviolet. Ceea ce este însă evident, e că în cazul luminii, omul nu vede decât „o octavă”, aceasta fiind consecinţa capacităţii limitate a ochiului uman şi nu o lipsă a luminii. Dacă am avea un ochi mai sensibil registrul de dincolo de ultraviolete ar fi la fel de colorat precum al luminii…

Ne sunt deosebit de importante şi mirosurile şi capacităţile gustative. Ne este mai simplu să indicăm sunetele şi lumina drept unde, despre mirosuri şi gust avem însă opinii probabil diferite. Acestea, în general, sunt asociate materiei şi, probabil, opinăm diferit, în general ca fiind caracteristici ale materiei. Dacă recunoaştem că materia în definitiv este mulţimea ordonată a undelor statice determinate de simetrie şi numărul de oscilaţii, atunci pare natural faptul că atât mirosul, cât şi gustul nu pot fi altceva decât unde. Aceste energii sunt identificate cu ajutorul papilelor gustative aflate pe limbă, respectiv pe cale nazală, în ciuda faptului că, potrivit unor emisiuni TV, japonezii ar fi creat deja un detector pentru analiza celui mai urât mirositor peşte. Ne află încă departe de ziua când vom vorbi despre infra-mirosuri, sau ultramirosuri, ceea ar putea deveni verosimil dacă am reuşi evaluarea unor

odoare, miresme, parfumuri aflate undeva în afara limitelor de performanţă a capacităţilor olfactive.

Acea repetiţie a octavelor e specifică deci în cazul sunetelor şi luminii. Cui iar trece prin gând că poate exista ceva asemănător şi în cazul acelui registru de unde calificat drept materie? Şi totuşi, există! În sistemul periodic al elementelor lui Mendeleev acestea sunt aşezate pe şapte rânduri orizontale. De ce se cheamă sistem periodic? Dat fiind faptul că poate fi observată o repetare a însuşirilor chimice şi fizice ale elementelor. Ori, ne trimite cu gândul, ca o izbitoare asemănare, la acea repetiţie constată în cazul sunetelor şi luminii. E posibil ca şi materia să repete acelaşi model? Poate exista materie cu o „octavă mai sus”? Poate să pară caraghioasă conjectura, dar materia este alcătuită din unde statice cărora le aparţine un număr bine determinat de oscilaţii. De ce nu ar exista o „octavă mai sus”? Faptul că nu percepem, sau chiar dacă percepem, dar nu considerăm materie, poate fi datorat faptului că informaţiile sosite prin intermediul senzorilor noştri sunt datul comparaţiilor unor unde de diferite frecvenţe şi simetrii. Comparăm undele exterioare trupului nostru cu undele alcătuitoare ale corpului nostru.

Nu e întâmplător, că cercetătorilor nu le e dat să găsească „particule materiale elementare”. Totul depinde de mărimea diferenţelor nivelului de energii ori frecvenţe comparate. Independent de faptul că este vorba de sunete, unde radio, fotoni, sau „unde materiale „dacă e suficient de mare diferenţa de frecvenţă aceste unde se întrepătrund. Constatăm de-altfel, că undele radio nu sunt obstrucţionate de pereţii casei; ceea ce pentru corpul nostru este o piedică pentru acestea nu. Ascultăm, cu mare plăcere emisiuni radio cu uşile şi ferestrele închise.

Diferenţa între cele două frecvenţe, ale undelor radio şi ale pereţilor casei, este mult prea mare de aceea nu prezintă însuşiri materiale una faţă de cealaltă.

O aşa numită cutie Faraday, alcătuită din sârme de oţel, e de nepătruns, pe de-o parte ca urmare a materialului de construcţie, pe de alta – a structurii sale, practic materială, reprezintă o piedică pentru unda radio, care nu poate pătrunde prin orificiile, prin care degetele noastre intră fără nicio dificultate.

Undele radio pot fi „stinse”, sau bruiate cu unde radio de frecvenţă asemănătoare, acestea comportându-se una faţă de cealaltă la fel de material precum un perete pentru corpul omenesc. Prin perete nu doar unda radio, ci şi sunetele pot pătrunde. Vecinii ne conving deseori de acest fapt. În măsura în care concepem materia drept mulţimea undelor statice, atunci putem arunca o lumină şi asupra altor mistere ale Universului. Primul pas ar fi acela de a recunoaşte: Nicio unda statică nu „stă” de la sine, cel puţin în muzică nu. Unda statică creată în tubul naiului, sau al orgii, ori pe struna viorii persistă atâta vreme cât o alimentăm cu energie. Să nu fie verosimilă aceasta şi în cazul materiei? Aplicarea diferitelor modele teoretice, în numele logicii, ar fi un fapt deosebit. Dacă întregul Univers – toate corpurile şi obiectele astrofizice, deci stele, planete etc. – este alcătuit din unde statice, atunci cum este posibil ca aceste unde statice pot a se menţine fără adaos de energie? Dacă pentru a se menţine în condiţii optime nici nu este nevoie de energie de alimentare, de întreţinere, unde se află acea sursă care a generat aceste unde statice? Căci aşa cum o undă radio nu poate lua naştere în lipsa unui „emiţător”, tot aşa nicio undă nu poate lua fiinţă fără o sursă generatoare!!! În ce mă priveşte, în această aproximare ceva m-a încurcat întotdeauna. Pe de-o parte la şcoală am învăţat că a construi un perpetuum mobile – cel puţin într-un sistem închis – nu este posibil, căci ar contrazice principiul conservării energiei. Pe de altă parte observ faptul, că în Univers totul este, fără nicio excepţie, într-o continuă mişcare, totul se mişcă, explicaţie în ce

priveşte stabilitatea materie… Probabil această întrebare şi-au valsează, vibrează etc. Nici nu ar fi nimic rău în asta, dacă cel puţin un electron ar putea fi oprit. Oscilaţia însă nici în preajma lui zero absolut nu încetează. Ei bine, ori ne aflăm în faţa unui imens perpetuum mobile, care contrazice toate legile fizicii, ori această splendidă lume, capătă energie – printr-un anumit modcare generează şi menţine mişcarea şi undele statice. Acest univers al materiei, din toate cercetările efectuate rezultă însă, că nu este un sistem închis. Aceasta înseamnă, că fiecare electron, proton şi neutron, chiar întregul Univers cunoscut de către noi, este creat şi „susţinut" de ceva. Deci, ar trebui să existe o asemenea sursă de energie – am putea-o denumi chiar unitate energetică centrală undeva într-un „plan secundar" (şi-aici mă gândesc la un nivel, faţă de materie, fundamental mai înalt de energie), de-altfel această energie trebuind să dea pus-o mai mulţi, dar problema cred că este faptul, că o asemenea energie – care ar trebui să susţină Universul, cel pe care îl cunoaştem, de asemenea să dea explicaţii în ce priveşte stabilitatea materiei –, ei bine, o asemenea energie nu poate fi măsurată. În lipsa unor rezultate consecinţă a măsurătorilor, niciun fizician nu ar îndrăzni să afirme existenţa unei asemenea energii. Însă, ne-am apropia de soluţionarea dilemei dacă am face câteva considerente asupra chestiunii, ce e de fapt măsurătoarea? Este o comparaţie şi nimic mai mult! Măsurătoarea nu oferă valori absolute! Orice măsurătoare este relativă! Ceea ce măsurăm sunt unde determinate de numărul de oscilaţii, respectiv simetrii.

Măsurăm cu ceva – un instrument ce este alcătuit tot din unde, definite de simetria şi numărul de oscilaţii. Pentru o măsurătoare efectivă este imperios necesar, ca ceea ce dorim a măsura să aibă, în interiorul instrumentului, un corespondent faţă de care cea ce avem

de măsurat să poată fi comparat. Astfel, instrumentul de măsură va fi apt pentru determinarea acelor frecvenţe mai mari, sau egale cu frecvenţele ce alcătuiesc materia alcătuitoare a instrumentului. Nu pot fi măsurate direct acele unde electromagnetice, acele unde statice, care au un număr de oscilaţii mai mare decât nivelul energetic al instrumentului cu care efectuăm măsurarea. Bine, dar frecvenţa radiaţiilor cosmice este mai ridicată decât frecvenţa componentelor materiale ale instrumentului – ar putea spune oricine, privind fie doar o clipă la un tabel de analiză spectrală –, cum este posibil ca o parte a lor să poată fi măsurată? Fizicienii au găsit soluţia atunci când au observat că, radiaţiile cosmice influenţează materia. Cristalele sau dovedit cele mai oportune pentru realizarea unor asemenea măsurători. Practic, noi nu măsurăm energia cosmică ci, efectul radiaţiilor cosmice asupra acestor cristale. Acelaşi principiu este aplicat când, spre exemplu în cazul unei fracturi, micşorând frecvenţa undelor röntgen realizăm un film, sau imagini ale acestei fracturi. Ţinând în mâini această imagine suntem, evident, conştienţi de faptul că, nu sunt efectiv razele röntgen în sine ci, efectul acestora asupra suportului fotosensibil. Putem spune că pe acel suport avem efectul analog al radiaţiei röntgen într-un registru al frecvenţelor pe care ochiul este capabil a-l distinge. Alte instrumente, ca de pildă un aparat Geiger-Müller, care măsoară gradul de ionizare al gazelor sub efectul radiaţiilor.

Ei bine, dacă am adunat suficient curaj ca în ciuda lipsei unor rezultate ale măsurătorilor să prezumăm nivele energetice mai presus decât cele ale radiaţiilor cosmice, următorul pas ar fi acela de a evalua gravitaţia din altă perspectivă. Având în vedere faptul că în Univers materia este alcătuită din unde statice, gravitaţia nu prea poate fi altceva decât un fenomen de rezonanţă. De ce ar atrage materia materie dacă nu ar fi alcătuită din unde

electromagnetice, care ajung în rezonanţă unele cu altele. Frecvenţele joase, precum undele radio şi lumina sesizabilă pot părăsi, fără oprelişti, Pământul. Frecvenţele ultraînalte precum şi radiaţiile cosmice de înalt nivel energetic se deplasează liber şi printre cele mai mari corpuri cereşti, iar ceea ce este important, sunt capabile de a trece fără a le modifica orbitele. Până şi apa este capabilă de a învinge gravitaţia, de cum îşi măreşte puţin frecvenţa începe şi se evaporă, dar sub formă de ploaie se reîntoarce de cum şi-a micşorat frecvenţa şi temperatura.

Gravitaţia = Rezonanţă

(În contul unei demonstraţii ulterioare poate ar fi o cale de străbătut, dacă am cerceta analogia existentă între teoria rezonanţei şi legea gravitaţiei. Nu este opinia unui specialist, dar am impresia că în interiorul unui atom avem de-a face cu un fenomen de rezonanţă între aşa numitele forţă minimă şi forţă maximă. În acest caz s-ar deschide noi perspective în faţa fizicii, în vederea fuzionării forţei gravitaţionale cu a celei electromagnetice.)

Mai repede sau mai târziu, va trebui să ne punem întrebarea ce nu se lasă ocolită: Este posibil ca toate acele unde statice pe care noi le percepem drept materie, să fie concepute urmare efectului unor niveluri energetice mult mai înalte, al unor frecvenţe extrem de înalte, pe care noi nu suntem capabil a le măsura cu instrumentele noastre materiale. E posibilă existenţa unor niveluri superioare de energie în stare să „susţină” lumea materială? Deocamdată avem de-a face cu trei factori, capabili a valida această conjectură:

1 Conservarea undelor statice ce alcătuiesc materia.

2 Consolidarea materiei.

3 Gravitaţia – aceasta indirect, căci condiţia acesteia este dată de existenţa şi conservarea undei statice a materiei.

Cu aceasta nici pe departe nu am ajuns la capătul

şirului.

TEORIA „SFERELOR ÎNALTE”.

Muzica ne oferă un exemplu simplu şi elocvent. Într-un tub de orgă, sau pe struna unei viori putem realiza o undă statică doar cu condiţia realizării unei alimentări constante cu energie. Sunetul emis va fi de frecvenţă relativ joasă, cel puţin raportat la instrumentul muzical respectiv, adică la frecvenţele undelor statice ale materialului din care este confecţionat instrumentul în cauză. Un instrument este capabil de a crea un sunet. Un sunet nu este capabil de a crea un instrument. Cu alte cuvinte, un nivel superior de energie şi aferenţa-i frecvenţă ridicată este capabil de a crea un nivel inferior de energie cu frecvenţa aferentă acesteia. Inversul acestui fenomen nu este posibil, adică independent, un nivel inferior de energie cu frecvenţă aferentă acesteia nu poate realiza, sub nicio formă, un nivel superior de energie. Dacă apreciem materia ca fiind mulţimea undelor statice, pasul următor este acela de a accepta posibilitatea existenţei unui nivel superior de energie, care generează şi menţine aceste unde statice. În anul 1944, la Florenţa, fizicianul Max Planck a făcut referire la această ipoteză, în cadrul unei comunicări cu titlul *Esenţa materiei,* în care a nominalizat un *„spirit inteligent”* ca potenţială sursă de energie dar, – independent dacă în perspectivă se va verifica sau nu această ipoteză –, deocamdată căutăm soluţia cu ajutorul normelor fizicii. E posibilă validarea principiului probat în muzică, unde frecvenţa inferioară este creaţia unui instrument material ce aparţine unui spectru de frecvenţe ridicate, iar nivelul minor de energie este dependent de cel major? În acest caz, unde ar trebui căutat acel nivel de energie capabil a crea şi menţine materie, ba chiar radiaţii cosmice situate la cel mai înalt nivel de energie? Fantezia omului nu cunoaşte limite. Se nasc, uneori, gânditori curajoşi, care nu se mulţumesc cu

această imagine despre lume căutând răspunsurile în sfere mai înalte, lumi paralele ori alte dimensiuni. Concepte identice, sau asemănătoare fac parte din lexicul literaturii SF, dar nu este complet exclusă o direcţie bună indicată de fantezia noastră. Există modele matematice, care operează cu mai mult de trei dimensiuni, dar omului nu îi este dată percepţia dincolo de tridimensional. Chiar şi chestiunea timpului, care după unii ar fi cea de-a patra dimensiune, ridică probleme deosebite în faţa omului. Nu suntem capabili a vedea ceea ce s-a întâmplat cu câteva secunde înainte, ori ceva ce se va întâmpla peste o zi, sau peste un an. Chiar dacă am accepta timpul ca pe a 4-a dimensiune, suntem nevoiţi a ne raporta la memorie, logică şi aprecieri improbabile, în cazul că suntem curioşi a-l observa. Într-un exerciţiu de percepţie al altor dimensiuni ne izbim de o dificultate identică evaluărilor cu aparate de măsură şi control. Dacă în acel instrument de măsură există ceva corespunzător celui sau celei de măsurat, comparaţia e posibilă. Dacă ar exista în noi ceva corespunzător celei de-a 4, sau a 5-a dimensiuni. atunci şi numai atunci am reuşi o privire introspectivă în aceste dimensiuni. Spre a clarifica, să ne imaginăm o lume bidimensională. Deci, complet plată. Să ne-o imaginăm ca fiind locuită de fiinţe raţionale, de asemenea bidimensionale. Creierul acestora posedă lungime şi lăţime. Îi lipseşte înălţimea. Dacă despărţim, printr-o linie, aceste fiinţe, obstacolul acesta nu l-ar putea depăşi decât exclusiv ocolindu-l. Pentru a putea concepe a treia dimensiune ar avea nevoie de un creier tridimensional, care ar oferi posibilitatea existenţei unui punct dincolo şi deasupra acestei lumi plane. Însă, nu posedă un creier cu trei dimensiuni, motiv pentru care nici nu pot să prezume a treia dimensiune. Corpul şi mintea le este determinată de două dimensiuni. (Fig. Ce s-ar întâmpla dacă, în lumea lor şi-ar face apariţia un obiect tridimensional, să spunem o navă spaţială? (Fig. 9)

Probabil, ar descoperi cele trei puncte care au ajuns „paranormal” pe acea „suprafaţă”, dar nu ar fi capabili de explicaţii la adresa existenţei navei. (Fig. 10) (Figurile zâmbitoare sunt desenate astfel numai de dragul efectului plastic, căci într-o lume cu numai două dimensiuni locul ochilor, al gurii, ar fi undeva în interiorul cercului.) Cu lumea noastră tridimensională, putem fi într-o situaţie identică, desigur cu multe fenomene pe care noi le socotim ca fiind paranormale. Trăim într-o lume tridimensională şi nu suntem inapţi a crea noţiuni legate de o a 4-a, a 5-a, sau a şasea dimensiune, dincolo de faptul că matematicienii operează în calcule cu indiferent câte dimensiuni. Să fim oare, totuşi, capabili de ceva asemănător, însă într-o altă abordare?

Voi vrea să sugerez o alternativă ce ar putea pune pe o altă orbită gândurile noastre. După ce am luat cunoştinţă de registrul larg al undelor electromagnetice alcătuitoare ale universului, să facem un pas convingător, curajos, dar logic. Să observăm câteva unde statice, deci sunetele, fotonii, miresmele, materia şi un singur registru al frecvenţelor oricărei radiaţii, ale cărei niveluri – inferior şi superior – sunt determinate de sensibilitatea senzorilor şi instrumentelor noastre de măsură. Toate aceste unde aparţin lumii tridimensionale a fizicii. Să privim acum, o singură „octavă” a spectrului undelor electromagnetice, inclusiv materia. Să presupunem acum, faptul că toate acestea se repetă, la fel ca în muzică, „cu o octavă mai sus”. Să ne imaginăm lumea întreagă, ca mulţimea undelor electromagnetice oscilând la cea mai ridicată frecvenţă. Precum în cazul sunetelor ce se repetă din octavă în octavă, chiar dacă nu sunt identice, caracteristicile sunt asemănătoare.

În interiorul unei lumi „rezonând cu o octavă mai sus” sistemul de raporturi de dependenţă existent între oscilaţii, oferă resursele unei lumi izbitor de asemănătoare

celei terestre, ca urmare aceloraşi particularităţi relative, indicate de diferitele unde electromagnetice în raporturile de interdependenţă dintre ele. Să denumim această reprezentare (fig. 11.) o „sferă înaltă”. Astfel lumea existentă într-o sferă înaltă ar semăna în multe privinţe cu lumea terestră cunoscută de noi. Dacă ne-am imagina o sferă cosmică existentă la un nivel energetic atât de ridicat, nu ar părea deosebit dacă ar fi şi acesta dependent de spaţiu şi timp. Până şi revelaţia sentimentului (impresiei) material (e) ar fi prezentă, căci simţul materiei nu înseamnă altceva decât comparaţia unor lungimi de unde identice, sau asemănătoare, relativitatea însuşirilor în urma acestui raport. Singurul lucru care desparte o sferă mai înaltă de lumea fizică este nivelul energetic, cu alte cuvinte frecvenţa undelor electromagnetice. O sferă mai înaltă ocupă aidoma lumii fizice, acelaşi câmp. Ne putem imagina o astfel de lume în care Soarele, planeta, apa, florile, animalele şi toate clădirile sunt alcătuite din unde electromagnetice de frecvenţă înaltă?

Locuitorii unei sfere mai înalte realizează contacte cu lumea exterioară, cu trupul lor aflat la un nivel energetic mai înalt cât şi senzorii de care dispun, lume care le este tot atât de materială, raportată la nivelul energetic al corpului lor, precum cea terestră raportată la trupul nostru. Totuşi, noi nu sesizăm toate acestea. O sferă cosmică aflată la un nivel energetic ridicat se poate suprapune peste lumea fizică fără a se perturba una pe cealaltă. Nu e un fenomen neobişnuit acesta, ci asemănător radiaţiilor cosmice, sau a undelor radio, se află mereu printre noi, reuşind a ne şi penetra. Iubite cititorule! Poţi realiza, închizând pleoapele, această iluzie? Îţi poţi imagina întregul Univers alcătuit din nivele diferite de energie, probabil mai multe, impregnându-se una pe cealaltă, din sfere înalte şi tot mai înalte? Precum pe Pământ aidoma şi în aceste sfere, revelaţia materiei este

oferită de raportul de interdependenţă dintre diferitele nivele de energie.

Ei bine, dacă ai reuşit aceasta te afli foarte aproape de o altă reprezentare a lumii. O fiinţă bidimensională nu e capabilă să îşi imagineze lumea tridimensională, o fiinţă tridimensională e incapabilă a-şi închipui o lume cu patru dimensiuni şi aşa mai departe. În măsura în care dumneata, fiinţă inteligentă şi gânditoare, îşi poate imagina o întreagă lume, o sferă mai înaltă, a cărei prezenţă într-o a 4-a sau a 5-a dimensiune nu e de neînţeles, ci pur şi simplu se găseşte la un nivel energetic mai înalt, atunci Dumneata nu eşti o fiinţă limitată la o dimensiune terestră, plăsmuire materială întâmplătoare! Atunci, Dumneata eşti mai mult de-atât... mult mai mult... Dacă în interiorul dumitale nu ar exista ceva ce aparţine acestor sfere înalte, nu ai putea să îţi imaginezi toate acestea.

Desigur, dacă existenţa unei sfere înalte ar putea fi o explicaţie plauzibilă privind geneza lumii fizice, ar fi prematur să tragem concluzii. Condiţia primordială a sferelor înalte este existenţa unor unde cu un număr ridicat de oscilaţii, a unor nivele energetice pe care lumea fizică este incapabilă de a le produce. În acest caz nu trebuie să înţelegem ca lume materială doar lumea terestră, ci întregul univers. Şi, după cum va rezulta din cele ce urmează, rezultatele cercetărilor validează această ipoteză. Citatul de mai jos, extras din lucrarea *„Chestiuni nerezolvate în astrofizică”* lucrare aparţinând autorilor Bahcall şi Ostriker, în traducerea subsemnatului, arată:

„Raze cosmice cu energia de ordinul a 102° ev au fost observate din anul 1963. Sunt extrem de rare. Până azi au fost înregistrate opt evenimente de acest gen, ceea ce coincide unui flux cu densitatea de O, 5 /km²/secol. Două unde cosmice, extrem de rare, au fost sesizate nu cu mult timp în urmă, a căror energie depăşeşte valoarea de

*2*102° Acestea sunt evenimente extrem, extrem de rare. Lipseşte un model plauzibil care să poată explica această acceleraţie. De vreme ce nu şi-au micşorat nivelul energetic sub 2, 7K radiaţie cosmică de fond, punctul de plecare al acestor raze se află la 100Mpe de galaxia noastră. Dacă aceste radiaţii sunt protoni extragalactici – pare verosimil – câmpul magnetic nu le poate devia. Astfel, punctul de start al acestor raze ar trebui pus în evidenţă de orbite, care orbite nu au în apropierea lor surse astrofizice. Apariţia acestor radiaţii de nivel energetic extrem de mare este enigmatică, soluţia acestei enigme poate conduce, fundamental, la o nouă fizică, sau astrofizică".*

(Bahcall & Ostriker: Unsolved problems in astrophysics, pg. 325. Princeton University Press. 1997)

Există, prin urmare, energii uriaşe, radiaţii sau unde cu frecvenţă ridicată. Observaţiile sunt rare, frecvenţa redusă a acestor observaţii trebuie atribuită modalităţilor de măsurare şi control. Deocamdată însă, lipseşte o asemenea sursă energetică capabilă să asigure geneza unor asemenea radiaţii. Ori, condiţia esenţială fiinţării unei unde este o sursă de energie. Din nimic, nimic răsare, cum ar spune poetul. Se pare, că sursa radiaţiilor cosmice cu cel mai înalt nivel energetic, cunoscute până în prezent, îşi are originea nu în lumea materială ştiută de noi. Atunci unde să fie? Evident în afara câmpului de observaţie şi măsură, mai precis deasupra acestui câmp. Dezvoltarea instrumentelor de măsură şi control, creşterea din ce în ce a preciziei acestora, va duce – chiar dacă nu nemijlocit, ci prin numeroase formule intermediare – la înregistrarea de nivele ridicate de energie. Habar n-avem însă, de unde provin aceste radiaţii cosmice beneficiare de nivele de energie atât de ridicate şi, nu am reuşit nici măcar realizarea unor modele credibile în ce priveşte originea lor. Deci nu e superficială prognoza a celor doi autori citaţi mai

sus, în ce priveşte noua fizică şi astrofizică.

Putem deci completa, cu încă două puncte, şirul care face trimitere spre nivelul energetic superior aflat în fondul esenţial al lumii materiale:

— Primul, este existenţa radiaţiilor cosmice cu nivelul cel mai mare de energie.

— Al doilea, capacitatea de a ne imagina existenţa unei sfere mai înalte.

1 Mpc = 1 megaparseci = un milion parseci

1 parsec = 3, 0857 x 1013 km = 3, 2633 ani lumină

Faptul că suntem apţi a ne imagina o sferă mai înaltă, a o gândi, ba mai mult, a face aprecieri în ce o priveşte, pune sub semnul întrebării esenţa şi originea propriu-zis materială a fiinţei umane, pe care teoriile ştiinţifice, pornind de la principiile evoluţioniste, caută a le explica, atribuindu-le structurii vii şi creierului.

ESTE CAPABIL CREIERUL DE A REALIZA IDEI?

„Când fenomene noi, ne determină a ne schimba modul de gândire... până şi fizicienii cei mai avansaţi se află într-o situaţie dificilă. A-ţi modifica modul de a gândi induce un sentiment asemănător senzaţiei că-ţi fuge pământul de sub picioare...

Aceste dificultăţi, cred, că nu trebuie subapreciate.

Dacă omul a trecut peste faptul că este deştept şi prietenos cu câtă rezistenţă se opun oamenii de ştiinţă în schimbarea modului de gândire încât îţi vine să te întrebi cu nedumerire cum de-au fost posibile, în general, asemenea revoluţii ştiinţifice”.

Werner Heisenberg

Oricât de dificilă este schimbarea modului de gândire, acesta e preţul cercetărilor ştiinţifice. Pare inofensiv gândul – şi, poate fi împărtăşit fără dificultate –,

că e posibilă existenţa unor energii cosmice, pe care n-am reuşit a le măsura. Ipoteza că poate exista viaţă la nivele energetice mult mai înalte, ba chiar aceea că propria noastră viaţă nu este îngrădită la dimensiuni terestre, din întâmplare e de altă natură. Ceea ce este cert este că suntem dotaţi cu o extraordinară fantezie. Dacă ne putem imagina sfere mai înalte, atunci acestea chiar pot exista. Desigur, aceasta e legată de o condiţie precisă. Spre a ne putea imagina o sferă înaltă, trebuie să existe în noi ceva, ce corespunde acestei sfere mai înalte, adică trebuie să dispunem de un corp cu un nivel energetic superior, ce ţine de o sferă aflată la un înalt nivel energetic. O fiinţă bidimensională nu este capabilă a-şi forma o părere despre lumea tridimensională dat fiind faptul că acea a 3-a coordonată lipseşte „creierului" său. Nici noi, oamenii, nu am fi apţi a ne imagina sfere cosmice mai înalte, dacă fiinţa noastră ar fi limitată zonelor oscilatorii ale lumii terestre. Creierul uman este deosebit de complicat, deşi în ultima instanţă are un nivel energetic relativ scăzut, alcătuit din simple materii „terestre". Dacă fiinţa şi posibilităţile umane ar fi instituite de frecvenţa relativ coborâtă a creierului nostru, adică de materia alcătuitoare a creierului, nu s-ar deschide perspective spre a percepe ori prezuma dincolo de această frecvenţă. Materia poate fi consemnată ca mulţime a undelor statice, frecvenţa acestora fiind cuprinsă – potrivit contului senzorial de care dispunem – între limitele oferite de cea a luminii şi cea superioară a radiaţiilor gamma. Dacă în interiorul nostru am fi lipsiţi de niveluri superioare de energie şi frecvenţă, atunci am fi frustraţi atât de studierea cât şi de măsurarea energiilor de tipul radiaţiilor cosmice, din simplul motiv că nu ne-ar fi dată nici măcar aptitudinea, de a formula opinii legate de existenţa acestor radiaţii. Suntem invitaţi, plecând de la această constatare, a ne pune o întrebare tulburător de captivantă: oare, este adevărată prezumţia

potrivit căreia gândurile noastre sunt realizate de propriul nostru creier alcătuit din materie? $E = mc^2$. Formula einsteiniană arată că şi materia este energie. De aceea putem transforma materia în energie şi reciproc. Întregul Univers, planetele, stelele, galaxiile, pulsarii, quasarii, incluzând aici şi misticele găuri negre, totul nu e nimic altceva decât energie. Nu avem niciun motiv spre a presupune că gândurile ar fi, eventual, altceva.

Doar dacă, în măsura în care şi gândurile sunt energie, atunci trebuie să-i fie destinată o oarecare frecvenţă. Cu alte cuvinte, emisia lumii materiale, trebuie să poată fi măsurată cu instrumente materiale. Situaţia cu această judecată este identică celei cu radiaţiile cosmice. Doar prin efectul lor mijlocit pot fi măsurate, prin măsurare imediată nu. Fiindcă apreciem gândurile ca „produs al creierului" ar trebui, cu ajutorul instrumentelor, să găsim undele electromagnetice corespunzătoare gândurilor, undeva în intervalul cuprins între undele radio şi nivelul de sus al radiaţiei gamma.

În ce priveşte evaluarea funcţionării creierului, cel mai bun rezultat este dat de electroencefalogramă (EEG, activitate electrică a creierului). Prin intermediul unor electrozi, ce se fixează pe epiderma craniului, sunt înregistrate variaţiile undelor electromagnetice, ulterior forma grafică a acestora este fixată pe un suport. Poate fi citit de pe acest grafic cine şi la ce se gândeşte? Nici vorbă! Aparatul indică faptul că există o anumită activitate, dar că persoana supusă acestui control se gândeşte la un şoricel, ori la un elefant, o ştie numai el. În ultimii ani, medici şi fizicieni, într-un efort comun, au creat un „detector de minciuni" cu ajutorul căruia se poate aprecia, cu mare probabilitate, dacă cineva minte ori, spune adevărul. Instrumentul acesta poate fi indus în eroare, de aceea nu e acceptat ca probă juridică. Cât despre faptul că ar putea indica cine la ce se gândeşte, nici

vorbă.

Deseori, a fost avansată opinia potrivit căreia, gândurile sunt unde electromagnetice de un nivel energetic extrem de scăzut şi nu s-a reuşit inventarea unui instrument a cărui sensibilitate să poată a înregistra aceste unde. Să fie oare aşa?

„La finele anilor 1800 s-a bănuit deja, faptul, că gândurile sunt unde electromagnetice purtătoare de informaţii emise de creier. La finele anilor 1930 un grup de cercetători sovietici, sub conducerea fiziologului Leonid Vassiliev, au verificat cu scrupulozitate această ipoteză. Ei au lucrat cu trei subiecţi supuşi, prin sugestie de la distanţă, unui somn telepatic, somn care tot de la distanţă putea fi întrerupt. După ce s-a dovedit că metoda „hypnogen" a dat rezultate pozitive, atât receptorul cât şi emiţătorul au fost izolaţi într-o cameră ecranată cu plumb, aidoma unei cutii Faraday, cu rolul de a crea obstacole în faţa undelor electromagnetice. Spre marea lor uimire rezultatele au continuat a fi pozitive. Aceste rezultate au fost date publicităţii în 1959, în perioada unei relaxări politice. Interesul pentru aceste experienţe a fost deosebit de mare, cu atât mai mult cu cât s-a vorbit despre experienţe, în care distanţa dintre cei doi, receptor-emiţător, era de cca. 1700 km. (Sevastopol-Leningrad), cu rezultate pline de succes. Cercetătorii sovietici au confirmat un aşa numit efect de prezenţă psihică la distanţă pe care l-au denumit „bioinformaţie", subliniind însă, că fiind materialişti, nu pot da explicaţia transportului la distanţă al gândurilor decât, ca un proces strict energetic. Au fost de acord în amendarea ipotezei potrivit căreia creierul funcţionează aidoma unui radio, excluzând cu hotărâre aceasta. La scurt timp după aducerea rezultatelor în faţa opiniei publice, la universitatea din Leningrad (azi, Sankt-Petersburg, – n.t.), a fost înfiinţată o catedră bioinformatică unde au căutat să

studieze transferul de informaţii cu ajutorul telepatiei. Cu acest experiment practic s-a ocupat comandantul misiunii Apollo 14, dr. Mitchell, care a încercat să emită unor subiecţi aflaţi la Chicago". (Bender, H. Telepati klärvoajans, psykokinezi. Bokförlaget. Natur och Kultur 1976. Traducerea aparţine autorului.)

Potrivit experienţelor realizate de sovietici, gândul poate penetra o cameră căptuşită cu plumb, ajungând la un „receptor" aflat la 1700 km. În cazul Apollo 14 Dr. Edgar Mitchell puntea a fost întinsă pe o distanţă de 250.000 km.

(Sherman & Wilkins, Telepati i Rymden. Berghs *förlag,* 1974)

În prezent, ecranarea cu plumb se utilizează pentru protecţia faţă de fluxuri energetice puternic radioactive. În măsura în care gândul poate pătrunde prin pereţii de plumb aceasta face trimitere, fie la un nivel energetic mai redus, de ex. infraroşii, adică temperatură, dar care, nu poate fi suficientă pentru a parcurge distanţa de 1700 km. până la „receptor", fie la un nivel mult mai ridicat decât emisiile energetice radioactive. Enunţul potrivit căruia gândurile ar fi unde electromagnetice de nivel energetic redus a fost abandonat definitiv. Undele gândurilor pot fi calificate oricum, dar în niciun caz ca fiind slabe. Aşa că nu ne rămâne decât să studiem metodic fiecare segment în parte al spectrului electromagnetic spre a constata care este frecvenţa ce corespunde gândurilor.

— Rezultatele sovieticilor au exclus nivelul inferior al spectrului, deci segmentul undelor radio, TV, radar, dat fiind faptul că acestea nu sunt capabile a penetra ecranul de plumb. Prin absurd, dacă frecvenţele gândurilor s-ar situa, totuşi, pe acest segment atunci, trebuie că am fi reuşit sensibilizarea lor prin intermediul vreunui instrument, mai apoi, a le transforma audio-vizual precum

o facem cu emisiunile radio TV. Nu am găsit urme doveditoare ale gândirii pe acest segment, din nefericire.

— Segmentul următor este cel al luminii infraroşii, terenul undelor termice. Aceleaşi unde infraroşii pe care le utilizăm la funcţionarea aparatelor electronice de telecomandă. Dacă gândurile noastre s-ar situa pe această bandă de frecvenţă, probabil am reuşi schimbarea programelor TV cu ajutorul puterii gândului, sau cel puţin am bruia activitatea aparatului de telecomandă. Este adevărat, o parte a creierului dezvoltă energie termică în timpul pătrunderii cu mintea. La fel, procesoarele calculatoarelor emană termic din momentul începerii lucrului cu acestea. Din unda termică degajată nu vom putea afla însă la ce lucrează procesorul, sau mintea omului.

— Care să fie situaţia cu banda de undă a luminii? Asta e. E clară şi totuşi nu vedem nimic.

— În măsura în care gândurile s-ar aşeza în banda razelor ultraviolete, probabil niciodată nu ar trebui să stăm la soare spre a ne bronza. Pe de-altă parte această bandă reuşim să o fotografiem foarte bine, să o determinăm prin măsurare precisă dar, nici aici n-am dat de urma gândurilor.

— Radiaţiile röntgen le putem măsura cu ajutorul aparatului Geiger Müller, precum şi prin alte moduri, dar creierul nu emite unde radioactive. Radiaţiile röntgen produc daune fiinţelor vii; ar fi deci neobişnuit pentru creier să conceapă gânduri pe o frecvenţă care distruge materia vie, în ultimă instanţă chiar pe sine.

— La nivelul radiaţiilor gamma organismul viu este lezat, ceea ce anulează posibilitatea emiterii acestora de către creier.[3]

---

3 Din potasiul pe care îl consumăm, a 0,01% parte este izotopul 40 radioactiv al K, care se descompune prin reacţia de fisiune beta urmată de radiaţii gamma. Această

— Mulţimea complexă a undelor statice considerată drept materie, practic se confundă cu segmentul ce se întinde între frecvenţa luminii şi limita superioară a radiaţiilor gamma. Trebuie exclusă, căci altminteri gândurile noastre ar trebui să părăsească creierul sub forma unor obiecte materiale.

— Radiaţia cosmică este mai ridicată decât ceea ce numim, cotidian, materie. Pământul nu are pe întreaga sa suprafaţă niciun element capabil să emită radiaţii cosmice. Ar fi caraghios să prezumăm ca posibilitate a creierului emisia unor frecvenţe, mai performante decât stelele. Nicio oprelişte pentru cei care doresc să păstreze secretul gândurilor sale. Dacă gândurile ar fi comensurabile, ce nevoie ar fi de anchete ori de preparate de cunoaştere a adevărului. Gândurile totuşi, există în ciuda faptului, că toate încercările de a le determina prin măsurătoare au eşuat. Ele nu apar ca lucruri neclare, sentimente interioare confuze, ci ca imagini bogate în detalii şi cromatici, soluţii excepţionale care, apoi, se pot transforma în obiecte, maşini, literatură, artă şi filosofie. Toate acestea pot căpăta expresie, dacă vrem. Altminteri, se pare, nu există capacitatea neechivocă de constatare, cine şi la ce se gândeşte.

De-a lungul timpului, dedicat studiului gândurilor, cercetătorii au baleiat întreaga bandă de frecvenţe şi nu în ultimă instanţă, în scopuri militare. Toate segmentele cunoscute de noi, cu cea mai mare siguranţă, se exclud. În ce direcţie am putea înainta cercetările? Unde să căutăm sursa gândurilor? Cred, că singura posibilitate care a mai rămas este aceea a existenţei gândului pe o frecvenţă mai înaltă, pe care nu o putem detecta cu ajutorul

---

radiaţie gamma are un nivel, relativ, ridicat de energie, care părăseşte imediat corpul deci, fiind vorba de o cantitate infimă împrăştiată în întreg corpul, nu se concentrează în niciun caz în creier, astfel pericolul e nul.

instrumentelor noastre.

Pare verosimilă formularea sovieticilor care au spus, că transmiterea telepatică a informaţiilor este un proces energetic, căci tot ceea ce cunoaştem este energie. Strădaniile de măsurare a gândurilor, de-altfel eşuate, au făcut trimitere la faptul că activităţile de organizare, dirijare şi ordonare desfăşurate de această forţă energetică care este gândul, sugerează orientarea căutărilor noastre – dincolo de spectrul electromagnetic.

Pentru a-mi satisface curiozitatea în ce priveşte rezultatele cercetărilor în domeniul studiului creierului, am răsfoit lucrările de specialitate din domeniu. Profesia de inginer m-a obişnuit cu exersarea analizelor precise, de aceea la calcularea rezistenţei elementelor unui pod, de pildă, niciodată nu am fost obişnuit cu aprecierile subiective de genul, „probabil va suporta" această presiune. Acest stil de lucru explică surprinderea mea la citire unor sintagme precum: *probabil, eventual, poate, încă nu ştim,* în acele lucrări de specialitate şi cercetarea a creierului. Am înţeles, ulterior, ce dificilă este problematica studiului funcţionării creierului, abordată de aceşti cercetători. Lars Olsson, profesor de neurobiologie la Universitatea Karolinska din Stockholm opinează astfel:

„Structura creierului, biochimia şi funcţionarea acestuia, au fost supuse atenţiei noastre, metodele de cercetare fiind extrem de dure. Să ne imaginăm că vrem să studiem un aparat de radio, căci e asemănătoare situaţia, deci, luând în mână pentru început un asemenea aparat, căutăm să-l studiem cu mintea.

Un biochimist, după ce l-ar sparge în bucăţi, făcându-l mai apoi pulbere fină, ar măsura cât cupru, fier, aluminiu, silicon, plastic etc. conţine. Un fiziolog, după ce ar introduce în aparat un electrod cât o prăjină, ar cerceta deranjamentele electromagnetice. Eu sunt un histolog, adică cercetător al structurilor organice. Eu, probabil că

aş umple radioul cu parafină, l-aş tăia în feliuţe mai subţiri de un micron apoi, sub un microscop pe-acestea le-aş studia. Probabil, în urma acestei munci în comun ne-am îmbogăţi, cu multe, cunoştinţele dar, abia dacă am înţelege faptul, că radioul primeşte informaţiile din afară, sub forma unor unde, pe care le transformă în muzică şi în cuvinte".

(Carte despre creier – 32 de cercetători suedezi despre creier şi maladiile acestuia, 1995. Traducerea aparţine autorului.)

Se pare deci, că şi altora le-a dat prin gând, că creierul de „afară" îşi primeşte informaţiile. De ce nu ar funcţiona precum o antenă? Comparaţia profesorului Lars Olsson este genială. Desigur, în acest caz şansele de a găsi sursa gândurilor în creier ar fi aproximative cu acelea de a găsi reporterul într-o antenă de radio. Cercetările asupra creierului îmbogăţesc, aproape cotidian, patrimoniul ştiinţific cu rezultate şi ipoteze noi. În ciuda faptului că, există chestiuni care crează controverse între cercetători, unanimitatea îşi are şi ea adepţii în rândurile aceloraşi.

— Potrivit poziţiei actuale a ştiinţelor, gândurile nu pot fi localizate în creier; pot fi desemnate doar zone active, sau mai puţin active. (Luria Alexander Romanovich: Higher Cortical Function in Man. pag. 25 Consultants Bureau Entreprises, 1980)

— Nu se poate afirma, că unele părţi ale creierului ar dirija unele funcţii ale corpului. Sistemul nervos nu cunoaşte o parte anume, capabilă în sine să satisfacă unele funcţii. În unele situaţii un ţesut nervos poate lua parte la coordonarea unei funcţii cu totul diferite. Se spune, că structurile creierului îşi pot îmbrăca reciproc funcţiile. În cazul unei leziuni partea neafectată preia rolul celei prejudiciate. (Filimonov, I. N.: Localization of functions in the cerebral cortex and Pavlov's theory of higher nervous activity. 1951; Hess, W.R.: Diencefalon; Automatic and

Extrapyramidal functions. Monographs în Biology and Medicine. No. 3., Grune & Stratton; 1954; Luna, 1980)

— După o anumită vârstă celulele creierului nu se multiplică. După vârsta de 20 de ani, nu mai apar celule noi, care ar înlocui celulele moarte. În 50 de ani un creier uman pierde cca. 200 de grame de creier dintr-un total de 1400 g. (cca. 14%)

— Numărul celulelor nervoase este apreciat la cca. 10 miliarde, din care zilnic se pierd între 0 şi 50.000. Procesul este mai lent la tineri, accelerându-se la persoanele în vârstă, la etatea de 70 de ani rămânând în viaţă cca. 90% din neuroni. (Sjöden, Stellan: Hiärnan; Brain-books AB, Malmö, 1995.)

Pierderea neuronilor înseamnă moartea zilnică a cca. 25.000 de celule, adică aproximativ 9 milioane anual. Cu toate acestea nu ne uităm numele şi adresa. Dacă, informaţiile ar fi stocate de creier, o serie de pagube incalculabile s-ar înregistra odată cu pierderea neuronilor. Probabil ar fi o situaţie prozaică când, cineva care locuieşte la nr. 17 ar uita, brusc şi definit, una din cifre şi, şi-ar căuta locuinţa fie la 1, fie la nr. 7. Poate nu e cea mai fericită comparaţie, dar independent de asta, în măsura în care informaţia ar fi stocată într-o celulă nervoasă care tocmai se prăpădeşte, nu am mai avea şansa de a recupera informaţia. Desigur, pot exista copii de protecţie, adică putem presupune că aceeaşi informaţie poate fi stocată în mai multe locuri. Aceasta ar explica multe. Transferul, salvarea şi stocarea informaţiei într-o celulă nervoasă sănătoasă ar semnala existenţa unui program performant de procesare, ceea ce în lumea calculatoarelor există deja. Nu este exclusă versiunea, însă aceasta înseamnă ca autorul „programului de menţinere a ordinii” să fie însuşi creierul, pe care ulterior creaţiei să îl aplice în vederea menţinerii stării fizice a întregului corp, inclusiv al său, la cei mai optimi parametri. Pentru a nu ne pierde în detalii,

să încercăm succint o imagine panoramată asupra lumii materiale, care arată astfel: Printr-o întâmplare, din materie amorfă, ca efect al evoluţiei va lua naştere viaţa, care se dezvoltă ulterior într-o formaţiune celulară complexă, ca de pildă creierul uman. Acest creier îşi scrie propriile programe, ba chiar şi le duce la îndeplinire. Se dezvoltă, se înmulţeşte dar, cu timpul se estompează, moare. Cu alte cuvinte, avem în faţă un sistem de dezvoltare autonom, care se deplasează în sens contrar criteriilor entropiei, principiului 2 al termodinamicii, pe urmă se „răzgândeşte”, acceptă clauzele entropiei şi piere.

Calculul probabilităţilor pare să admită, că din materie inanimată se structurează celule vii, viaţa. Poate fi acceptată şi situaţia în care această evoluţie este contrară principiilor entropiei cu excepţia potrivit căreia, faptul se petrece local şi nu este deloc caracteristic întregului Univers. Ba mai mult, o astfel de geneză a vieţii poate fi determinată în baza unui calcul al probabilităţilor. Numai că, aici apar, iarăşi, câteva probleme. Până şi la formele de viaţă unicelulare, care beneficiază de cel mai primitiv mod de înmulţire se observă prezenţa unei spirale duble de ADN, care posedă în jurul a 100.000 de nucleotide. Fiecare nucleotidă este structurată, extrem de precis, dintr-un număr cuprins între 30 – 50 de atomi. Acestora se mai adaugă câteva proteine necesare asimilării hranei, precum şi o membrană dublă. Unui asemenea compus este necesară o reacţie chimică complexă, care cu fiecare ocazie contribuie la diminuarea dezordinii, în cele din urmă la scăderea entropiei interne. Păi, dacă tot acest proces este dirijat la întâmplare (căci, până când nu s-a realizat apariţia celulei şi nu este operaţională e greu să vorbim despre un sistem de dezvoltare autonom), atunci ne punem întrebarea:

— Care este probabilitatea ca sub efectul întâmplării o reacţie chimică în lanţ să se desfăşoare cu o asemenea

precizie? Opinia matematicienilor şi a fizicienilor este: extrem de scăzută. Potrivit lui Fred Hoyle*: *„Probabilitatea ca din materia neanimată să ia naştere o celulă vie, este identică cu probabilitatea ca un uragan, care se abate asupra unui cimitir de fiare vechi să alcătuiască un Boeing 747, în stare perfectă de funcţionare”. (Fred Hoyle radio interviu, 1980)*

Ipoteza conform căreia viaţa s-a născut din materie moartă, la voia întâmplării, pe de-o parte nu este dovedită, pe de altă parte aceasta este o premisă extrem de redusă. Biologul italian Giuseppe Sermonti opinează, că este îndoielnică şi incredibilă construcţia după care o amoebă ar putea modela, din întâmplare şi în baza selecţiei naturale, un dinozaur. Dar, nu e totul. Acceptând, deocamdată, premiza că prima celulă vie a luat naştere din întâmplare, să vedem unde poate duce acest drum?

Orice structură vie este rezultatul diviziunii unei singure celule. Aceste celule divizate pot atinge acel nivel de organizare şi ordonare pe care noi îl contemplăm cu uimire ca fiind creierul uman. Azi se învaţă că toate informaţiile sunt codificate în structurile ADN. Materia neînsufleţită s-a alcătuit ca structură vie, a evoluat şi-a dezvoltat conştiinţa de sine, deci ceva ce lipseşte din elementele componente. Fiinţa şi-a format şi un instinct de conservare a vieţii, căci nu există fiinţă care ar vrea să moară. Acum trebuie să privim în faţă o enigmă! Cum este posibil ca această mirabilă structură, care a reuşit să părăsească stadiul materiei neînsufleţite, să ajungă la complexitatea corpului şi minţii, nu a reuşit să menţină în timp această polivalenţă? Undele statice ale materiei nu cunosc fenomenul îmbătrânirii. Secretul acesta al senescenţei trebuie căutat în principiul organogenezei, în programul de conservare a vieţii. În ciuda dorinţei de a trăi, în ciuda instinctului vital, toate fiinţele îmbătrânesc şi mor! O fiinţă care beneficiază de instinctul de conservare a

vieţii, de conştiinţă de sine şi teamă de moarte, de ce nu şi-a programat o viaţă veşnică? Chiar dacă această performanţă nu ar fi la îndemâna fiecărui individ, cel puţin ici-colo ar trebui să răsară – acomodată performant la o asemenea situaţie – câte-o fiinţă. Desigur nu individul decide acest tot, ci sistemul ecologic în formare, comunitatea şi societatea. Dar, în acest caz, ar trebui să existe o „punte de comandă", situată deasupra intereselor individului, un control intelectual comprehensiv, inexistente în conştiinţa individuală (tot respectul excepţiilor). Toate ca toate, dar se pare că teoria evoluţionistă – sub forma ei actuală – are temeiuri destul de vagi. Totodată, acest lung şir de fenomene face trimitere la faptul că gândirea nu este dependentă materiei. Nu este asociată materiei. Legate de această calitate sunt, de exemplu: telepatia, hipnoza, clarvederea. Spre a constata aceste fenomene este absolut necesar un nivel energetic deosebit de ridicat. Energia eliberată în urma reacţiilor chimice din creier este insuficientă pentru acest gen de fenomen. Hipnoza este un fenomen bine cunoscut. Am marele noroc la o serie de experienţe personale în acest domeniu deci, nu am să fac referire la studiile unor medici sau psihologi. Aveam doar 26 de ani când am ajuns, ca proaspăt licenţiat, la Carei, locul unde aveam să îl cunosc pe Doru Buşcă[4]. Antrenor de judo, cel de-o vârstă cu mine, aveam să constat ulterior, se pricepea foarte bine la hipnoză.

Cu timpul m-a învăţat şi pe mine, oferindu-mi spre cunoaştere metodele sale.

(Nu insist, în cadrul acestei cărţi, despre metoda de

---

4 În timpul pregătirilor pentru cea de-a 6-a ediţie a versiunii maghiare a acestei cărţi, am primit vestea, că prietenul meu Doru Buşcă a plecat dintre noi, în primăvara anului 2001. Îi mulţumesc şi pe această cale pentru tot ceea ce mi-a oferit şi învăţat.

hipnoză Doru Buşcă.) Iniţial, m-am convins despre adevărul existenţei fenomenului de hipnoză. Ulterior, graţie elanului meu fără margini, am reuşit să acumulez cunoştinţe practice despre avantajele şi pericolele ce rezidă în hipnoză. Este exclusă orice îndoială cu privire la certitudinea existenţei fenomenului telepatic, sau transferului de informaţie, care se realizează între hipnotizor şi persoana aflată sub hipnoză. Existenţa telepatiei este certificată, în întreaga lume, de o serie întreagă de experienţe, rezultate pozitive legate de aceste experienţe venind, printre altele, de la Universitatea Princeton.

Avem surse suficiente de unde putem alege. Privitor la fenomenul de clarviziune (clairvoyance), profesorii Harold Putthoff şi Russel Târg, fizicieni la Stanford Research Institute, au efectuat experienţe soldate cu rezultate pozitive. (Putthoff & Targ: Mind-Reach, New York, Delacorte Press, 1977) Fenomenul clarviziunii este calitatea unei persoane de a sesiza existenţa unor fenomene, locuri sau persoane aflate la distanţă. Avem deci, rezultate de laborator în urma experienţelor desfăşurate de cercetători titraţi, ceea ce anulează speculaţiile provenite din partea unor diletanţi.

Chiar dacă seria de experienţe realizată de fizicienii Putthoff şi Târg ar fi ignorată de atenţia unora (este un obicei plin de succes de partea celor care nu doresc să îşi schimbe modul de gândire), avem cazul lui Edgar Cayce, care a uimit întreaga suflare a lumii medicale prin diagnosticele extrem de precise pe care le-a oferit. Acest Edgar Cayace a umblat la şcoală doar 6 ani. Habar nu a avut de anatomie, sau ştiinţe medicale. Există procese verbale care certifică faptul, că aflat în stare de transă, Edgar Cayce a reuşit să pună peste 6.000 de diagnostice, în multe din cazuri oferind chiar şi indicaţiile legate de

modul de tratare şi posologia aferentă. Singurele date aflate în posesia lui Cayce erau legate de numele şi adresa pacientului. În tot acest timp bolnavii se aflau la depărtări de câteva sute, sau mii de km. fără ca Edgar Cayce să fi dat ochi cu aceştia. (Steam, Jess: Edgar Cayce, The Sleeping Prophet, Bantam Books, 1990)

În afara experienţelor lui Putthoff şi Targ, precum şi ale deosebitelor performanţe ale lui Edgar Cayce, ne stau la dispoziţie declaraţiile celor care au suferit şi scăpat de moarte clinică. Vom mai reveni la acest subiect. După toate probabilităţile telepatia este semnificativă şi lumii animale, validarea acesteia fiind mai evidentă decât în cazul oamenilor. Dintotdeauna am privit cu mare interes şi satisfacţie imaginile splendide şi documentarele lumii subacvatice. Nu am fost mirat de capacitatea peştilor care roiesc cu miile într-un banc, de a-şi schimba brusc, într-un sincron perfect, direcţia. Oare cum reuşesc atât de des şi atât de precis? E sigur că nu-şi fac vorbire despre asta… Se întâmplă deseori, ca sutele, chiar miile de peşti să înoate în grup, sub forma unui peşte mare, ceea ce înseamnă că fiecăruia dintre indivizi u este aşezată în subconştient imaginea protectoare a „peştelui mare” cu toţii, în parte, cunoscându-şi bine locul de ocupat pentru compunerea imaginii de peşte mare. Luând aminte la toate acestea ecuaţia logică pare destul de simplă şi poate fi concluzionată în trei punte:

— Energia de un electronvolt produsă în urma reacţiilor chimice de celulele din creier este insuficientă pentru telepatie şi transmiterea la mare distanţă a gândurilor.

— Dacă gândul constă în niveluri ridicate de energie, iar aceste unde sunt produse ale materiei, atunci ar fi cu putinţă măsurarea acestuia cu instrumente materiale.

— Dacă totuşi, este vorba despre niveluri ridicate de

energie, iar aceasta nu poate fi măsurată cu instrumente materiale, atunci nu ne mai rămâne altceva decât a opina, că energia gândurilor este mai mare chiar decât cea a radiaţiilor cosmice. Rezultatele experienţelor, fenomenele ce ne înconjură precum şi logica ne conduc spre o singură direcţie:

*

Nici creierul, niciun alt organ biologic, nu este capabil de actul creaţiei gândurilor!!!

*

Capacitatea de a gândi şi conştiinţa nu sunt legate de materie. La fel ca şi în cazul undelor statice, creatoare ale materiei, explicaţia trebuie căutată în nivelurile energetice ridicate, în sfere mai înalte. În acest caz, concepţia noastră actuală despre evoluţie devine intolerabilă şi, trebuie să ne confruntăm cu o surprinzătoare întorsătură:

Dacă gândurile şi sentimentele nu sunt produse ale corpului fizic, atunci ele nu depind de existenţa corpului fizic, de viaţa sau moartea acestuia! Trupul şi mintea nu sunt decât „aparate receptoare”. Emisia continuă chiar dacă receptorul s-a distrus. Existenţa gândului, situat la un nivel energetic ridicat, nu este dependentă de starea creierului, care este situat la un nivel energetic inferior. Gândurile şi sentimente supravieţuiesc, aşadar, trupului fizic Dat fiind faptul, că şi amintirile sunt gânduri, observaţia este validă şi în acest caz. Întrebarea nu mai este aceea, că „dacă creierul nu este capabil de a realiza gânduri, atunci ce este acel ceva care le realizează”? Dacă un nivel energetic mai redus nu este capabil, el însuşi să creeze un nivel energetic mai înalt – şi chiar şi cu ajutor uman doar astfel, încât nivelul energetic al întregului sistem scade– dar acest nivel ridicat de energie şi calitate energetică, totuşi există, atunci, aici, totul *trebuie* să se petreacă invers! În acest caz, frecvenţa mai înaltă, nivelul energetic mai înalt este cea capabilă de a-l crea pe cel

inferior şi alternativele acestuia. Cu alte cuvinte, nu creierul este cel capabil de a crea gândurile. El creează doar unde electromagnetice şi energie termică pe care le-am şi sesizat cu ajutorul instrumentelor noastre. Aici *trebuie* să se întâmple chiar inversul. Într-adevăr gândul este capabil să creeze materia generatoare de unde statice, întregul spectru electromagnetic al lumii materiale şi, desigur corpul fizic şi, şi creierul. Recunoaşterea acestui fapt, înseamnă o schimbare dramatică în contul fiecărei perspective a lumii bazată pe principiul material căci, dintr-o singură lovitură invalidează toate supoziţiile privitoare la originea aleatorie a vieţii şi evoluţia acesteia, ba chiar îşi pierd valoarea toate supoziţiile referitoare la originea Universului. Suntem în faţa unei schimbări de paradigmă, adică vechile teorii şi noţiuni sunt schimbate cu altele, noi. Asemenea schimbări niciodată nu se pot realiza fără dificultăţi, iar la început cei care se împotrivesc sunt mai numeroşi decât cei care le acceptă. Doar că, de această dată nu este vorba despre controverse şi argumentări în ce priveşte validarea unor noi teorii ci, de faptul că au devenit inacceptabile din punctul de vedere al legilor fizicii. Dar, să privim lucrurile din punctul de vedere al noilor posibilităţi ce ni se oferă: dacă materia este creaţia gândului, atunci pare uşor de înţeles că, cu ajutorul gândului putem influenţa energiile de nivel inferior deci, putem influenţa lumea fizică. Putem arunca lumină asupra mecanismului de înţelegere. Poate căpătaexplicaţie raţională fenomenul de care sunt capabili yoginii din orientul îndepărtat, care îşi suspendă pentru mai multe zile, sau cel puţin îşi încetinesc într-o proporţie considerabilă, funcţiile vitale.

Opinia mea e de asemenea, că, conştiinţa domină trupul şi nu invers. Devine inteligibilă acea capacitate a călugărilor tibetani, care dezvoltă în corpul lor o asemenea energie termică în stare să usuce un prosop ud aşezat pe

trup, în timp ce ei stau nemişcaţi într-un mediu cu temperatură ambiantă mult sub punctul de îngheţ. Cercetătorii s-au ocupat de aceste fenomene, în emisiuni radio şi televiziune aceşti oameni au fost prezentaţi – precum curiozităţile publicului larg, dar cu explicaţii logice încă nu m-am întâlnit. Devine de înţeles şi faptul că suntem capabili de a presupune existenţa unei energii superioare decât cea produsă de materia însăşi. Dar pentru aceasta e absolut necesară prezenţa în noi a ceva ce corespunde acestor frecvenţe de nivel ridicat. Cât de interesantă este lumea! Suntem într-o disperată căutare de surse externe de energie şi nu observăm, nu înţelegem, ce sursă imensă de energie zace în noi. Nu e nevoie de a presupune existenţa unor lucruri supraomeneşti, sau ale unor forţe supranaturale căci, se pare energia este în noi şi suntem capabili a o şi folosi (e o altă chestiune, cum şi în ce scop).

Gândurile, la drept vorbind, ar trebui să existe în dreptul oricărei manifestaţii a lumii materiale.

Orice mineral, orice fiinţă şi orice om ar trebui să fie „acompaniat de o unitate directivă" a unei sfere mai înalte, căci doar acest nivel energetic este capabil de a crea şi întreţine lumea materială.

ABSOLUT EVIDENT ŞI CORECT!!!

*

O sferă mai înaltă – e un univers, o alcătuire de unde electromagnetice de nivel ridicat, cu toate ale sale splendori, galaxii, stele şi planete – deci, nu este o ficţiune, ci o condiţie necesară şi obligatorie a prezenţei lumii materiale!

ABSOLUT EVIDENT ŞI CORECT!!!

*

FENOMENE „PARANORMALE".

Nu ar fi surprinzător crezul unora, că existenţa unor sfere mai înalte este doar fantezie, sau consecinţa unor cugetări SF fără nicio legătură cu „realitatea". Orice om cu

simţ critic ar dori dovezi irefutabile până la a completa, în acest sens, imaginea despre lume cu noi aprecieri. Dacă stăm puţin să ne gândim care sunt metodele de sondare cu care, de obicei, încercăm a cunoaşte lumea înconjurătoare, constatăm că, în marea majoritate a cazurilor suntem predispuşi a restrânge rezultatele cercetărilor cu caracter ştiinţific la nivelul cel mai de jos al percepţiei noastre: la aşa-zisul nivel al lumii materiale! Pretindem, mereu, dovezi materiale ceea ce înseamnă, că în ciuda faptului că acea dovadă nu se găseşte acolo, ci într-o altă bandă, mai largă, de frecvenţă, nouă această dovadă, ne este necesară într-o bandă de frecvenţă extrem de restrânsă. Numai şi numai pe această frecvenţă redusă ne străduim a găsi argumentele probatorii pentru orice fenomen şi, din momentul în care nu reuşim a coborî la nivelul senzorilor noştri adecvaţi universului fizic, suntem cuprinşi de nesiguranţă. Dacă, din întâmplare, avem de a face cu un fenomen a cărui anumită parte, deci o câtime din componenta acelei frecvenţe ce o alcătuieşte, sau fiinţează, este prezentă în banda noastră de percepţie, o denumim ca fiind paranormală.

Orice poate fi „paranormal” din ceea ce nu înţelegem, sau nu suntem capabili a-l măsura. Fenomenele luminoase – atât de tulburătoare chiar şi pentru cercetarea ştiinţifică – fac parte din studiul cotidian al oamenilor de ştiinţă, dar pentru o majoritate este efect al navelor extraterestre şi, nu sunt rare nici cazurile celor care le pun pe seama strigoilor, ori fantomelor. Dacă inducţia potrivit căreia sferele înalte există, atunci fenomene precum cele luminoase numai sunt paranormale. În acest caz, fenomenul în cauză se derulează într-o bandă de frecvenţă, într-o sferă mai înaltă care, nu este tangibilă nici senzorilor noştri dar, nici instrumentelor sau aparatelor noastre de control, dar componente ale fenomenului în cauză „pică” în zone de frecvenţă perceptibile senzorilor

din dotarea noastră. Aidoma sunetului unui avion ce zboară peste plafonul de nori, cu deosebirea că nu norii acoperă privirii noastre fenomenul respectiv ci, limitele percepţiei noastre. Teritoriul pe care nu reuşim a-l amprenta cu senzorii noştri este oferit instrumentelor şi aparatelor de control cărora le acordăm încrederea. Ar trebui să fim mult mai atenţi la faptul, că în orice instrument încorporăm, din capul locului, doi factori restrictivi. Primul, este chiar materialul instrumentului. Al doilea, este mintea proiectantului, care judecă apriori ce şi cum va măsura cu acel instrument. Luând aminte toate acestea, majoritatea fenomenelor paranormale sunt mărturie a existenţei sferelor înalte.

NATURA MĂRTURIEI

Gândurile şi sentimentele nu pot fi măsurate nemijlocit. Efectul energiei gândului asupra materiei – în ciuda faptului că există – este, în general, un fenomen respins, neidentificat. Nina Kulaghina, din fosta Uniune Sovietică, este persoana căreia i se atribuie performanţa psiho-cinetică cea mai puţin credibilă, realizată în prezenţa unor martori. Obiecte de dimensiuni mai mici au fost deplasate la mai bine de un metru distanţă, de asemenea reuşind să perturbe acul indicator al busolei. A realizat aceasta cu ajutorul „forţei gândului”, care a putut fi exercitat asupra unor materiale diferite, precum: plastic, metale, textile.

Într-una din experienţe, ea a fost aşezată la doi metri de un acvariu de sticlă, în care plutea un ou într-o soluţie de apă cu sare. A reuşit să despartă albuşul de gălbenuş, apoi să le repună în întreg. Pulsul, în timpul acestor şedinţe, asistate, s-a ridicat la valoarea de 240 de bătăi pe minut. Pe faţă i-au apărut semnele unei concentrări deosebite, iar greutatea i-a scăzut, numai în timpul unei

singure şedinţe, cu 1 kg. de parcă *„o parte din greutate şi-ar fi transformat-o în energie”.* Electroencefalograma a indicat o activitate extrem de intensă a acelei părţi a creierului care dirijează văzul, iar după o vreme un câmp electromagnetic pulsatil a fost detectat în zona către care privea mediul.

(Fresling P. Naturligt-Övernaturligt, Forum, 1994.)

Lumea ştiinţifică nu acceptă drept dovadă asemenea fenomene, sau asemănătoare acesteia. Nu suntem dispuşi a accepta faptul că pot fi mişcate obiecte prin forţa gândului. Dar, de ce acceptăm existenţa gândului şi a sentimentelor, în lipsa posibilităţilor de măsurare ale instrumentelor? Fără nicio excepţie, fără niciuna, toţi am constatat prezenţa gândului. Toţi. La nivelul revelaţiei ne-am întâlnit cu el, ceea ce face inutilă orice dovadă exterioară. Este pusă sub semnul întrebării *natura* dovezii atât de eroic cerută.

*

Dovada existenţei gândurilor nu este în funcţie de aserţiunile exterioare ci, întotdeauna ea se găseşte înăuntru, revelaţia personală fiind esenţa acesteia. Gândul în schimb – orice am căuta să dovedim –, este punctul de plecare al oricărei dovezi. Natura reală a dovezi este, din această cauză, mai mult – adevărat, dar evaluarea rezultatului este în funcţie de concepţia dintotdeauna despre lume. Această concepţie despre lume este ascunsă în gândurile noastre şi, din când în când – cel puţin aceasta e mărturia istoriei – ea se schimbă radical.

„ZERO” CA INFORMAŢIE

Concepţia noastră despre lume se schimbă mereu. Uneori, abia schiţat, alteori îmbogăţindu-se cu recunoaşteri importante şi consistente. Nimeni nu poate spune că are „exact aceeaşi concepţie despre lume ca acum zece, sau douăzeci de ani”. Rezultatele noastre

„argumentate ştiinţific” urmează aceeaşi tendinţă. Admitem ca adevărat, ceva de neclintit, ca piatra, iar din punct de vedere ştiinţific solid argumentat, pentru ca în lumina unei noi rezultante ştiinţifice praful să se aleagă de acel ceva. În ritmul accelerat al vremurilor noastre aruncăm, destul de des adevărurile – până mai ieri valabile – „rezultatelor ştiinţifice”. Este un semn încurajator, căci face trimitere la propoziţia că şi ştiinţa se dezvoltă, pentru că este parte dintr-o cunoaştere universală aflată la o foarte înaltă cotă, iar din această cunoaştere o parte tot mai mare şi mai mare se deşteaptă în noi. Un adevăr, care e într-adevăr adevăr, ar trebui să facă faţă tuturor probelor. Până ce nu e aşa, ceva ne scapă atenţiei. M-am tot întrebat ce este acel ceva ce scapă mereu atenţiei oamenilor de ştiinţă? Aceştia iau în considerare toate informaţiile ce pot fi evaluate, le compară, le verifică… nu lasă nimic în afara atenţiei… Nimic… Şi-atunci, ca o vâlvătaie, răspunsul şi-a făcut apariţia în mintea mea: Da! Chiar asta-i ceea ce lăsăm în afara atenţiei! Nimicul! Lăsăm în afara atenţiei, nimicul, zero-ul! Este lăsat în afara atenţiei acel teritoriu de unde nu primim informaţii măsurate. Ori, astăzi suntem pe deplin conştienţi de faptul că, lipsa informaţiei este cel puţin atât de importantă pe cât de importantă este informaţia însăşi. Dezvoltarea tehnicii ne apropie tot mai mult de posibilitatea experimentării unor revelaţii fidele realităţii. (?) Azi, cu ajutorul calculatoarelor putem „fabrica” noi iluzii, suntem apţi pentru a crea aşa numita realitate virtuală. Pentru asta a fost necesar ceva, ce ar putea să ne ajute la descoperirea secretelor Universului, mai exact de digitalizare. Televizoare digitale, fotografii digitale, video digital, înregistrări muzicale remixate digital, comunicaţii în sistem digital sunt expresii cu care neam familiarizat. Esenţa acestei formule rezidă în stocarea codificată a informaţiei cu ajutorul sistemului numeric binar. Sunet şi

imagine pot fi deopotrivă descompuse în „zero”-uri şi „unu”-uri, adică în şirul „informaţie” electromagnetică, respectiv „informaţie nulă” electromagnetic. Acest metodă solicită un sistem electronic destul de dezvoltat pentru a realiza descompunerile respectiv codările de rigoare. După realizarea înregistrării, ori după ce emisia şi-a luat „zborul”, e necesară o altă unitate electronică, asemănătoare, sau un computer, care să transforme din nou, şirul de „zero”.

— Un şi „unu”-uri, alternanţa deosebită a informaţiei respectiv lipsei de informaţie în sunete, imagini, respectiv semne inteligibile pentru noi. Pentru obţinerea unei imagini totale despre ceva anume nu este deci, suficientă prezenţa „informaţiei”. Prezenţa celeilalte părţi necesară întregirii, a „zero”-ului, sau al „unu”-ului este tot atât de importantă. E de la sine înţeles, în lumea tehnicii şi a electronicii. Din nefericire, în lumea cercetării ştiinţifice situaţia nu este identică. Dovezi materiale irefutabile, analize şi măsurători extrem de severe şi precise, sunt baze pe care cercetătorii îşi construiesc rezultatele activităţii lor. Dacă activitatea mentală ar funcţiona în digital, aproape instantaneu am sesiza faptul că, majoritatea probelor ar fi construite pe „unu”, adică pe „informaţie”, în timp ce, tot ceea ce nu ar putea fi calculat, măsurat, ar avea însemnătatea „nimicului” adică, de neglijat, neînsemnat. În acest fel, „zero”-ul, „informaţia nulă”, practic jumătate din capitalul informaţional de care dispunem este, aproape, fără selecţie, aruncat la gunoi. Există zone unde toate tentativele de măsurare sunt sortite eşecului, instrumentele de care dispunem nu indică nimic, aceasta fiind tocmai cea mai importantă informaţie pe care o marginalizăm mereu. „Zero”-ul, cea mai importantă „informaţie nulă”, sau informaţia „zero” este aceea că nu suntem apţi a măsura gândul. Desigur, aceasta nu înseamnă, că gândul – imensa forţă cu care trupul nostru şi

suprafaţa planetei se modelează nu există. Ci, doar faptul că, nu îl căutăm în locul potrivit. În acea bandă de frecvenţă în care materia este capabilă să emită, acolo nu este. Evident, similitudinea este valabilă şi în cazul sentimentelor noastre. Practic, nu avem la îndemână nicio probă materială, care să probeze existenţa sentimentelor.

Oare, aceasta să însemne că, iubirea, teama şi ura nici nu există? Dacă, dragostea ar putea fi măsurată nu ar fi necesară întrebarea, pusă cotidian: mă iubeşti? Cât de simplu ar fi, dacă am poseda un instrument pe care, aidoma unui termometru, l-am aşeza sub limbă şi, am putea citi nu doar dacă ne iubeşte, ci şi, cât. E drept, suntem capabili în a măsura reacţiile biochimice ce au loc în trupul nostru, măsurăm nivelul insulinei, ori al adrenalinei, dar lăsându-ne doar la îndemâna instrumentelor nu putem constata, dacă cel consultat simte teamă sau iubire. Nenumărate experienţe de acest gen au fost realizate pe piloţii de raliuri auto, interpretarea rezultatelor fiind calificată drept teamă. Răspunsul celor testaţi însă, a fost: plăcere, stare euforică. Diferenţa între rezultatul măsurătorii şi senzaţia mărturisită este, aşadar, apreciabilă. Prin marginalizarea „zero”-ului, ca rezultat al măsurătorii, renunţăm la acea parte a informaţiei aflată la îndemâna noastră, care ar explicita rezultatul. Aceasta este cauza faptului, că adevărurile validate ştiinţific au viaţă scurtă. Este posibil, de asemenea, că nu am reuşit depăşirea unor bariere, pe care le-am creat noi înşine atunci, când am considerat că, Universul este doar materie a tot generatoare. Încet, încet, reiterarea exagerată a acestei teorii a devenit, aproape perfid, un crez stocat de subconştientul nostru, deraind astfel de la modul de abordare al cugetului logic şi consecvent. În domeniul cercetării ştiinţifice, „zero” ca informaţie este cel puţin necesar, cu atât mai mult cu cât – imagologic – am dori informaţii despre noi şi lumea înconjurătoare.

SENZORI INTERNI INDEPENDENŢI DE MATERIE

Într-o splendidă după-amiază însorită, s-a întâmplat ca pictorul spaniol El Greco, să fie vizitat de unul dintre prieteni.

Acesta, spre marea sa surprindere, l-a găsit pe maestru într-o cameră întunecată, cu ferestrele acoperite de perdele groase.

— Vino, afară, la lumină! – zise prietenul.

— Acum nu merg – răspunse El Greco. Lumina de-afară ar deranja acea rază ce mă luminează pe dinăuntru…

Anthony de Mello: Entuziasm

Fiecare undă (staţionare) statică, trăită de noi ca materie. trebuie să aibă corespondentul ei aparţinând unei sfere mai înalte, care întreţine această undă. Mergând mai departe pe această cale, atunci este logică şi propoziţia: fiecare corp – ca un tot unitar – posedă un corespondent energetic superior. Aceasta ar putea fi interpretată ca, un desen tehnic al corpului fizic. Ar fi deci, de-aşteptat ca nu numai trupului ci şi funcţiilor acestuia, chiar şi organelor de simţ să le corespundă un omolog dintr-o sferă mai înaltă. graţie auzului său interior. Lui Michelangelo îi era suficient doar să „pipăie” blocul de marmură spre a „vedea” sculptura pe care, ulterior geniul artistic avea să o elibereze. Pictorul, designerul, de-asemenea, se foloseşte de o viziune internă care-i precede acţiunii creatoare. Să fie, oare, vorba de organe ce ţin de o sferă mai înaltă? Vederii îi este vitală lumina. În lipsa luminii nu există imagine. Desigur şi vederii interioare îi este necesară lumina, dar aceasta diferă de lumina care ne ilustrează lumea materială. Ar fi logic să presupunem, că vederea interioară funcţionează datorită unei lumini ce aparţine unei sfere mai înalte. Ea nu este dependentă de ochiul

fizic, ori de raza fizică de lumină, căci ne putem „invita” cu ochii-nchişi la-ntâlnire un chip drag, ba mai mult putem face proiecte, putem crea şi, parcă e mai facil cu ochii-nchişi. Vederea interioară, auzul interior, nu este numai apanajul pictorilor, sau muzicienilor. Cu toţii putem confirma momente când, simţim o imagine, o voce din interior, uneori gusturi, chiar şi odoare. Probabil, nici faptul că, aceste latenţe rămân cu noi şi în timpul visului nu este ceva neobişnuit. Acest ansamblu de surprize plăcute este întregit prin faptul, că şi în vis ne păstrăm trupul fizic! Se pune deci, întrebarea: nu cumva în timpul somnului, pe când tocmai visăm, să ne adaptăm unei sfere mai înalte, aidoma unui aparat de radio care „prinde” un alt post? Este posibil ca în timpul visului să ne familiarizăm unui corp energetic aparţinând unei sfere mai înalte, care raportat mediului în care trăim să fie resimţit ca trup fizic? Ceva, e însă sigur. Atât timp cât aparţinem acestei lumi de „vis” mediul este perceput ca lume materială cu convingerea fermă din partea noastră, că această lume este autentică şi reală. Desigur, aceasta este impresia noastră despre lumea fizică şi în stare lucidă. Singura diferenţă, esenţială, este aceea că, în starea de trezie putem constata interdependenţele şi continuităţile între lucruri. Imediat, după trezirea din vis, ne continuăm viaţa tocmai de-acolo, de unde am lăsat-o. Dintr-o clipă într-alta, se pot ivi întâmplări neprevăzute, catastrofe naturale, război, boli sau accidente, ce pot da peste cap totul, iar aceste schimbări „diurne” sunt, cel puţin, tot atât de rapide pe cât sunt cele pe care le percepem în lumea de „vis”. Există anumite trăiri – sunt mulţi, care au mărturisit experienţe asemănătoare –, care fac trimitere, de asemenea, la faptul, că starea de tranziţie între veghe şi vis corespunde unei consonanţe cu frecvenţa unei sfere mai înalte. Unei sintonii. Când visul este perturbat brusc de un factor exterior, zgomot ori întâmplare deosebită,

suntem în stare de a realiza consonanţa cu trupul nostru fizic, instantaneu. Unii percep această stare de sintonie aidoma unei căderi vertiginoase de la o înălţime ameţitoare. Consecinţele „trezirii” nu sunt deosebite – cu excepţia unei activităţi cardiace ceva mai rapide –, în majoritatea covârşitoare a cazurilor beneficiul este asigurat de o „aterizare” într-un aşternut cald şi primitor. La vârsta copilăriei este frecventă ridicarea în văzduh cu forţe proprii, acest vis fiind mărturisit inclusiv de către adulţi. Să fie trecute toate acestea numai în contul creierului? Nu e deloc verosimil. Dacă creierul este incapabil de a crea gânduri, atunci este incapabil de a crea vise. Somnul şi visul sunt astăzi stări metamorfozate ale conştiinţei. Dar ce se întâmplă, când se instalează moartea fizică a trupului? Ce se întâmplă cu visele noastre, cu sentimentele noastre, cu vederea interioară, cu auzul nostru interior, de asemenea, cu acel corespondent al trupului fizic aflat la un nivel energetic mai înalt? Dispar odată cu moartea trupului, aceste – pentru majoritatea dintre noi –, trăiri chiar reale, dar inaccesibile fizicienilor şi instrumentelor acestora? Constatarea faptului că acestea nu pot fi produse ale trupului fizic modifică fundamental situaţia. În acest caz, gândurile „mele”, revelaţiile „mele”, sentimentele „mele” supravieţuiesc morţii trupului meu fizic, independent dacă conştiinţa „mea” recunoaşte sau nu această moarte. Energia nu poate fi distrusă, ori recreată deci, trebuie că mulţi vor fi de-acord cu faptul, că gândul şi sentimentul sunt energie şi – ca energie –, dăinuie morţii. Diferenţe fundamentale de opinii sunt în ce priveşte măsura în care această energie poate fi numită viaţă. Pentru ca această stare să poată fi definită drept viaţă este necesară existenţa într-o sferă mai înaltă a unui trup dotat cu senzori în stare de funcţionare. Deci, întrebarea este: există realmente un trup energetic al nostru, dotat cu senzori, care aparţine unei sfere mai

înalte? Nu doresc nicio referinţă la vreuna din religii, căci eu aşa simt, aici nu este vorba de a crede, sau nu, în acesta. Încercând o analiză din perspectiva fizicii, fenomenul definit ca moarte este – nici mai mult nici mai puţin decesul trupului fizic. L-am putea compara cu distrugerea unui aparat de radio. Sunt puţini care cred, că prin distrugerea aparatului de radio încetează şi emisia programelor radio. Nu-mi stă în gând să persiflez teama de moarte, sau durerea fizică pe care o pricinuieşte iminenţa morţii, făcând însă abstracţie, este plauzibil faptul că viaţa noastră continuă într-o sferă mai înaltă. Doar că, tocmai trebuie să ne sintonizăm cu această lume aflată pe o ridicată valoare energetică. Moartea trupului fizic este urmată de descompunerea acestuia. Materia structurată se descompune în elementele chimice de bază, dar acest proces nu poate influenţa componentele existente pe un nivel energetic mai înalt. Energia inteligentă, care a creat undele (staţionare) statice percepute de noi drept materie şi, care le-a întreţinut şi menţinut în trup, trebuie să existe în continuare. Desigur, această chestiune poate fi interpretată şi religios, dar în opinia mea nu este o chestiune de religie. Continuitatea vieţii pe o sferă cosmică mai înaltă trebuie înţeleasă ca o primă lege a fizicii şi vieţii. În acest caz, această lege aidoma gravitaţiei, este valabilă nu numai în cazul creştinilor, musulmanilor sau budiştilor ci, universal valabilă. Nu face excepţie nici, chiar, în cazul celor mai înrăiţi materialişti. Dincolo de asta, este, evident, valabilă în cazul oricărei vietăţi, înţelegând animalele, plantele, protozoarele, chiar şi în cazul… materiei! După aşa numita moarte ar trebui să luăm cu noi: gândurile, sentimentele, toate amintirile, deci toate acele oscilaţii care nu au aparţinut, niciodată, trupului fizic. Mulţi sunt cei care au suferit moarte clinică, dar după trecerea a foarte puţin timp, au fost re-aduşi la viaţă. Câţiva dintre bolnavii care au suferit moarte clinică

au avut parte de aşa numita „revelaţie în preajma morţii”. Unii au încercat să transmită ce ne aşteaptă „dincolo”. Acestor opinii trebuie opusă o altă modalitate de aprofundare. Am putea căpăta răspunsul la cea mai disputată şi obsedantă întrebare: există, oare, viaţă dincolo de moarte? Există umanitate şi în sferele înalte?

* * *

În site-ul din care am preluat aceasta traducere, aici urmează un capitol în care se citează mult din alt autor, anume din: „Dr. Raymond A. Moody-Viaţa de după moarte”.

Nu că nu este de un anumit interes, dar cine doreşte poate cauta direct cartea. Voi prelua doar câteva pasaje scurte, semnificative pentru ceea ce eu doresc să fie subliniat aici.

„Dacă comparăm acest fenomen cu aptitudinea vederii la distanţă, experienţă analizată de fizicienii Harold Putthof şi Russel Târg, ori cu capacitatea de diagnoză în lipsa pacientului, performanţă a lui Edgar Cayce, ajungem la o concluzie unică, şi anume: capacitatea de funcţionare a conştiinţei nu este limitată de un creier material, şi după toate probabilităţile este şi independent de starea acestuia, adică a creierului. Pe fondul teoriei evoluţioniste care limitează strict lumea materială, e dificil de acceptat această concluzie, cu atât mai mult cu cât ea zdruncină toate opiniile materialiste asupra vieţii”.

„Există în evidenţa ştiinţelor medicale câteva mii de cazuri studiate, a căror primă parte s-a putut confirma cu rigoare ştiinţifică, cu toate acestea însă, se pare că existenţa unui fenomen suntem gata să o refuzăm, atâta vreme cât ne lipseşte fie explicaţia logică, fie participarea efectivă la fenomenul în cauză. Unul din cei mai entuziaşti cercetători ai întâmplărilor din preajma morţii, Raymond A. Moody, este medic specialist în neuro-psihiatrie. El a

cules, cu riscul unor prejudecăţi sau desuetudini, mărturiile a peste o mie de persoane, care s-au aflat în imediata apropiere a morţii. Autorii relatărilor sunt persoane ce aparţin unor clase sociale diferite, unor religii diverse, de aceea frapează asemănarea acestor întâmplări".

„Îmi simţeam trupul, era neatins. Ştiu exact. Mă simţeam atât de bine de parcă membrele toate mi-ar fi fost la locul lor, deşi nu era aşa".

Un astfel de caz se pare că, vine să întărească concluzia logică potrivit căreia decesul trupului, ori pierderea unor părţi ale trupului, nu influenţează acele „componente" cu ascendentul în sferele înalte. Deci, moartea nu însemnă sfârşitul vieţii. Dacă pătrundem cât mai profund în tainele fizicii putem ajunge la această concluzie, care de-altfel este calea logică, dar cea de pe urmă şi determinantă dovadă – experienţa sufletească individuală este, mereu repetabilă, doar în noi înşine. Când cineva iese părăsindu-şi trupul fizic, acela vine intrând într-o stare de trecere. Senzaţia este de parcă ar aparţine două lumi paralele. Apoi, se petrece

„Armonizarea", sintonia cu trupul energetic, iar omul ajunge în împrejurări aproximative celor terestre. Această lume este tot atât de reală şi concretă raportată trupului energetic precum, reală şi concretă este lumea terestră raportată trupului fizic".

„Era de parcă vorbeam cu un om, numai că nu era niciun om acolo. Era, realmente lumina care vorbea cu mine şi încă îmi vorbea cu voce. Cred că lumina a observat că nu eram pregătit să mor, dar ştiţi, a făcut asta numai spre a mă pune la încercare. Din momentul în care lumina a început să îmi vorbească, o stare aparte puse stăpânire pe mine: mă simţeam extrem de bine. Iubirea ce izvora din ea era, pur şi simplu de ne imaginat, de nedescris. Cu hotărâre, avea şi simţul umorului".

„Facem un pas uriaş către cunoaşterea Universului şi prin el şi a propriului sine, în momentul în care, realizăm, lucizi, faptul că „decesul „trupului fizic nu poate influenţa corpul, gândurile, sentimentele şi amintirile aflate într-un registru de rezonantă mai ridicat.

„Sufletul este cel ce animă vivace, trupul nu foloseşte la nimic". (Ioan, 6/63) – ne învaţă, de-acum două mii de ani, Iisus. Ar trebui să ne întrebăm, despre ce anume vorbeşte această învăţătură? Despre credinţă, sau despre fizica superioară a Universului?"

SPAŢIU ŞI TIMP ILUZORIU

„Deosebirea dintre trecut, *prezent şi viitor este doar iluzie, deşi atât de obstinată".*

Albert Einstein

Cei care au avut parte de întâmplări din preajma morţii, au relatat, întrebaţi fiind, într-un număr destul de mare, că „dincolo" timpul trecea cu totul altfel. Nu era real, şi parcă, totuşi. Aceste mărturii ne conduc spre problematica timpului şi spaţiului, care de la Einstein încoace, reprezintă cea mai mare necunoscută a fizicii. Când vrem să măsurăm ceva nu avem o valoare absolută ca bază de comparaţie. Unităţile noastre de măsură sunt fiduciare, deci alese de comun acord pentru ca, mai apoi toate celelalte valori să fie determinate prin raportare la acestea. Această referinţă este valabilă nu numai în cazul cursurilor valutare, sau valorilor imobiliare ci, şi în cazul unor valori fundamentale precum spaţiul şi timpul. Probabil, cel mai important element care determină modul nostru de gândire este timpul. Unitatea fundamentală a timpului este secunda. Dar cât de lungă este secunda? Odinioară, mişcarea de rotaţie a Pământului era utilizată în calcule. În cele 86.400 de secunde scurse, Pământul executa o mişcare de rotaţie, completă, în jurul axei sale,

adică o perioadă de rotaţie calculată astfel: 60 sec. x 60 min. x 24 ore. Mai apoi s-a constat că mişcarea Pământului nu este uniformă, eroarea fiind de aproximativ o miime de secundă la un secol. Nu pare mult, dar oamenii de ştiinţă, în anul 1967, căutând o bază mai solidă de comparaţie au plecat de la faptul ştiut, că atomii emit unde electromagnetice, adică posedă caracteristica de a vibra constant. Astfel, au stabilit ca o secundă să corespundă uneia din cele 9.192.631.770 vibraţii ale atomului cesiu. Această constantă (1/9.192.631.770) se foloseşte, la ceasurile atomice şi, actualmente este etalon al timpului, acceptat pe plan internaţional. Cealaltă noţiune fundamentală care ne călăuzeşte modul de gândire este spaţiul. A fost nevoie şi în acest caz de o unitate de măsură oarecare. În vechime se foloseau drept unităţi de măsură, unele părţi ale corpului. Un deget, un cot, un picior etc. În 1799, în Franţa mai multe state au decis şi anume ca metrul să înlocuiască unităţile, nesigure, anterioare. Ideea originală a fost aceea că, un metru este a 10-a milioana parte (1/10.000.000) din distanţa de la polul nord la ecuator. S-a constat, mai târziu, că măsurătoarea nu a fost exactă şi, nu era nici practică. De aceea, a fost realizată o bară de metal dintr-un aliaj de iridiu şi platină, aflat sub supraveghere la Paris. Nici această soluţie nu şi-a dovedit viabilitatea. Metalele se dilată ca urmare modificărilor termice. Între anii 1960 – 1983 versiunea oficială a fost aceea că, un metru este de 1.650.763.730 ori lungimea de undă a luminii emise de izotopul 68 al kriptonului. S-a renunţat şi la această convenţie. Actuala decizie arată, că un metru este acea distanţă pe care lumina o străbate într-un spaţiu vid în a 299.792.458 parte dintr-o secundă. Dacă rezumăm, obţinem o imagine aparte. Atât în ce priveşte spaţiul, cât şi timpul unităţile sunt soluţii ale inspiraţiei, deseori modificându-ne deciziile, iar ca ultimă instanţă le-am închis pe amândouă într-o formulă raportată la unda de

lumină. „Un metru este acea distanţă pe care lumina o străbate într-un spaţiu vid în a 299.792.458 parte dintr-o secundă”. Unda luminoasă ne-a încurcat de fiecare dată calculele, ilustrând că nici spaţiul, nici timpul nu corespund celor imaginate de noi. Se pare că un ceas aflat în mişcare, faţă de unul aflat în repaus, merge mai încet (dar ce înseamnă repaus?), iar obiectele se contractă în direcţia de deplasare (dar în funcţie de ce se deplasează?). Însuşi Einstein a ajuns la concluzia, că timpul este pur şi simplu iluzie. În opinia sa spaţiul nu poate fi disociat timpului. Acestea două definesc unitatea pe care o numim spaţiu temporal.

Dacă timpul este iluzie, atunci şi spaţiul şi, şi spaţiul temporal sunt astfel.

Această opinie nu a ajuns în memoria, în conştiinţa colectivă probabil, ca urmare a faptului, că pentru noi, oamenii, această intuiţie a spaţiului şi timpului abia dacă poate fi iluzorică. Există, însă, o altă expresie care ne poate apropia de realitate. O iluzie nu este altceva decât o construcţie mentală. Să încercăm, deci a contempla lumea astfel încât spaţiul temporal este de fapt o realitate construită mintal, o creaţie a gândului. (Împrumutând o expresie din lumea computerelor am putea-o denumi ca *realitate virtuală*.) În acest caz, orice materie aflată în spaţiu este o realitate creată fiind de gândire. Mai departe, planeta, stelele, plantele, animalele, propriul nostru corp sunt existenţe ale creaţiei gândului. Concluzia lui Einstein poate fi mult mai uşor asimilată cu premiza potrivit căreia, creierul fizic nu este capabil în ce priveşte creaţia gândurilor, dar nivelul energetic al gândului este apt pentru realizarea unei oscilaţii percepută ca materie. În loc de iluzie aş dori, în continuare, să numesc spaţiul şi timpul drept „construcţii mentale”. Desigur, dacă aceasta ar fi astfel – adică, ca spaţiul şi timpul să fie construcţii ale gândului –, nici atunci nu ne-am putea abstrage de la

descoperirile epocale ale fizicii, care sunt fundamentele oricărei cercetări. O fi spaţiul şi timpul construcţii ale gândului, dar ele funcţionează conform unor reguli precise. Toate semnele indică faptul, că eu ajutorul lor suntem în stare să explicăm şi să înţelegem majoritatea fenomenelor care ne înconjură. Totuşi, nu chiar… Rezultatele măsurătorilor noastre, se pare că îşi merită locul aprecierilor corecte. Doar că interpretarea rezultatelor este o chestiune de perspectivă asupra lumii. Dacă percepţia noastră asupra lumii nu corespunde principiilor reale de funcţionare a Universului, atunci şi cea mai exactă rezultantă a măsurătorilor va fi greşit interpretată. Iată, câteva exemple:

1. Primul principiu al termodinamicii, sau cu alte cuvinte legea echilibrului sistemelor energetice.

2. Teoria Specială asupra Relativităţii (1905).

3. Conjectura lui Heisenberg, infailibilitatea pronosticurilor statistice ale fizicii particulelor cuantice (1927).

1. Teoria lui Bell (1964), dezvoltată între anii 1989 – 1991 de către Greenberger, Horne şi Zeilinger.

Toate au o foarte mare conotaţie asupra timpului şi spaţiului. Dacă dorim a merge mai departe, atunci realmente trebuie să răspundem unor exigenţe majore. O nouă perspectivă asupra lumii nu poate bagateliza acele rezultate, care în urma unor experienţe anterioare, s-au dovedit a fi adevărate…

1. Să începem, poate, cu legea echilibrului energetic. Potrivit acesteia, energia nu poate fi nici produsă şi nici distrusă. Ceea ce putem realiza, este doar conversia unei forme de energie în altă formă de energie. Ce înseamnă practic aceasta? Potrivit fizicii întregul Univers este alcătuit din energie. Această energie este indestructibilă şi nu este de reînviat. Dacă am dori a exprima aceasta în

timp, am putea spune: Universul există, a existat dintotdeauna şi va exista independent de câte miliarde de ani au trecut. de când? Ei, ei! Potrivit principiului echilibrului energiei Universul nu poate avea „zi de naştere”. A măsura timpul e ca şi cum ai măsura distanţa pe o dreaptă infinită. În raporturile locale are semnificaţie, dar este lipsită de sens dacă gândim în macro. Nici creaţia Dumnezeiască, nici „Big Bang” (presupusa explozie primară), nu sunt argumente pro, suficient şi necesare spre a-ncepe numărătoarea de-acolo! În viaţa cotidiană, desigur e necesară măsurarea timpului, dar nu ar trebui să uităm nicio clipă faptul, că timpul este o valoare fiduciară. Putem, după bunul nostru plac, să fixăm ceasurile de la ore de vară, la ore de iarnă fără să perturbăm ordinea Universului.

*

Am auzit o întâmplare cu un om de afaceri, care zbura deasupra Atlanticului. De la Londra spre New York. Şi-a adus aminte, brusc, că uitase să telefoneze ceva important şi, foarte surescitat o întrebă pe stewardesă:

— Fiţi amabilă, cât este ceasul?

— Nu am habar, veni răspunsul.

— Vă rog, lăsaţi gluma de-o parte, spuse omul nostru, cu oarecare iritare în glas.

— Este extrem de important. Cât este ceasul?

— Unde? La Londra, sau New York

*

1. Teoria Specială a Relativităţii a lui Einstein a contopit într-o valoare unitară spaţiul şi timpul. Aceasta e spaţiul temporal. Această teorie a relativităţii, într-un fel destul de ciudat, nu vorbeşte despre lucruri relative, ci despre ceva ce este definit de către noi, ca fiind constant: viteza luminii. Viteza luminii în vid* (despre această noţiune de vid, în capitolul Note, vorbim mai pe larg), deşi nu chiar exact, dar de dragul simplităţii, este de 300.000

km/secundă. Garry Zukav în cartea *Maeştri dansatori Woo Li* scrie explicit şi cu spirit ludic despre chestiunile ridicate de viteza luminii.

„În experienţele lor fizicienii au descoperit ceva cu totul deosebit legat de viteza luminii. Ea face abstracţie de mecanica clasică a teoriei transformărilor. Desigur, este imposibil dar, independent de aceasta toate experienţele dovedesc contrariul. Viteza luminii este, probabil, cel mai de neînţeles fenomen descoperit vreodată. Pentru că, niciodată nu se schimbă.

— Aşa, deci! Spunem, că lumina se deplasează întotdeauna cu aceeaşi viteză. Ce este deosebit în asta?

— Ei, ei, – ar zice un fizician deznădăjduit de prin 1887 tu pur şi simplu nu înţelegi chestiunea. Problema este că, independent de contextul, de împrejurările măsurătorilor, independent de viteza celui care măsoară, viteza luminii este întotdeauna 300.000 km/s.

— Şi asta nu e bine? – întrebăm cu sentimentul că aici se întâmplă ceva deosebit.

— Mai rău de-atât – răspunde amicul nostru fizician – imposibil. Uite, – spune în timp ce caută să îşi impună o stare de linişte şi calm, imaginează-ţi că avem în faţă un bec în stare de repaus. Cineva, aprinde şi stinge lumina, iar noi măsurăm viteza de deplasare a luminii plecată din acel bec. Cât crezi că este?

— 300.000 km/s – este viteza luminii, răspundem.

— Corect, – spune fizicianul cu mina unui om a toate ştiutor ceea ce ne cam pune într-o situaţie ciudată. Acum imaginează-ţi că becul, adică sursa de lumină, este tot în repaus, în vreme ce noi, ne apropiem de ea cu o viteză de 200.000 km/s. Care este rezultatul pe care îl înregistrăm în ce priveşte viteza luminii?

— 500.000 km/s, – îi răspundem; adică la viteza de deplasare a luminii adăugăm cei 200.000 km/s cu care ne deplasăm noi. Aceasta e modul de calcul al mecanicii

clasice.

— Eroare! strigă fizicianul. Chiar asta e esenţa problemei! Viteza de deplasare luminii este, în continuare, 300.000 km/s.

— Stai puţin – îi zicem. Asta e imposibil. Spui că becul este în repaus şi, şi noi suntem în repaus, atunci viteza fotonilor care părăsesc becul este exact pe-atâta cât este atunci când ne deplasăm cu foarte mare viteză către sursa de lumină? Nu este normal. Când fotonii părăsesc becul, o fac cu 300.000 km/s. Dacă şi noi ne deplasăm – opusului lor – viteza măsurată ar trebui să fie mai mare. La drept vorbind, ar trebui să măsurăm o valoare dată de suma vitezei lor de deplasare plus viteza noastră de deplasare, în cazul unei deplasări în sens opus direcţiei de deplasare a fotonilor. Valoarea măsurată a vitezei ar trebui să fie 300.000 km/s + 200.000 km/s.

— E-adevărat, – zice amicul nostru, dar totuşi, nu este atât. Tot 300.000 km/s vom măsura şi pe mai departe, ca şi cum am fi tot în repaus. Face o pauză, suficient de mare pentru ca informaţia să poată pătrunde mai în adânc, apoi continuă:

— Să luăm cazul contrar. Să presupunem, că lumina este cea aflată în repaus, iar noi ne depărtăm de ea cu 200.000 km/s. Cu ce viteză se deplasează acum, fotonii?

— 100.000 km/s – zicem noi, cu oarecare timidă speranţă în glas. Viteza luminii minus viteza cu care ne străduim a ne depărta de fotoni.

— Eroare! Din nou, eroare! – strigă amicul. Aşa ar trebui să fie, dar nu este aşa. În continuare, viteza fotonilor este 300.000 km/s.

Greu credibil. Vrei să spui, că dacă o sursă de lumină este în repaus, iar noi dorim a măsura viteza de deplasare a fotonilor în vreme ce şi noi suntem în stare de repaus, această viteză va fi identică chiar dacă ne depărtăm, ori apropiem, cu mare viteză de sursa de lumină? În toate cele

trei cazuri avem acelaşi rezultat?

— Exact, – răspunse fizicianul, 300.000 km într-o secundă.

— Ai vreo dovadă?

— Am, din păcate. Doi fizicieni americani, Albert Michelson şi Edward Morley tocmai au încheiat o serie de experienţe care au demonstrat faptul, că viteza luminii este o constantă, indiferent de starea de mişcare a observatorului. Asta nu poate fi aşa, – suspină amicul nostru, dar totuşi aşa este. Cu totul inexplicabil".

În urma explicaţiei plastice a lui Garry Zukav m-am gândit, că trebuie analizată situaţia şi din altă perspectivă. Ce s-ar întâmpla dacă am accepta faptul, că măsurătoarea noastră îşi justifică poziţia. Este posibil ca ceea ce vom percepe drept mişcare să nu se desfăşoare în acel mediu pe care îl numim spaţiu? Luând ca punct de plecare rezultatul măsurătorilor, comparând mişcarea noastră celei a fotonilor, putem obţine o singură concluzie:

În Univers totul, în raport cu lumina, stă pe loc! Dacă vom raporta mişcarea faţă de lumină, atunci în Univers nimic, dar nimic nu mişcă! Sunt în deplină cunoştinţă de cauză cu faptul, că aceste afirmaţii sunt antitetice experienţei noastre cotidiene şi nici pentru o clipă nu vreau să afirm, că acel sentiment potrivit căruia totul e în mişcare, nu e real. Bănuiesc numai, că această mişcare este de o cu totul altă natură. Mai exact, e de natură mentală. Această ipoteză de lucru s-ar plia perfect conjecturii lui Einstein, potrivit căreia spaţiul şi timpul sunt numai construcţii mentale. Mai mult chiar, s-ar pune în lumină anume de ce are o influenţă atât de mare dispoziţia psihică asupra percepţiei trecerii timpului. Potrivit opiniei lui Einstein, dacă petrecem două ore în compania unei femei deosebit de frumoase, avem impresia

doar unei clipe, în timp ce fie că numai o clipă stăm pe-o sobă încinsă avem impresia câtorva ore. Deci, dacă timpul şi spaţiul – cu toată materia existentă în acest câmp – este construcţie mentală, atunci fiece mişcare petrecută în acest câmp s-ar cuveni să fie, de asemenea, o construcţie mentală. Există ceva, ce ar putea sublinia această ipoteză şi poate că apare dintr-un loc cu totul neaşteptat, anume din nişele fizicii cuantice.

1. Dacă actualele noastre opinii legate de spaţiu şi timp sunt eronate, ele ar trebui să fie vizibile şi în rezultatele cercetărilor întreprinse. Adevărul este că nu numai viteza luminii este cea care ne-a pus în faţa unor dificultăţi. Fizica cuantică şi mecanica cuantică, dezvoltate de către Werner Heisenberg, au reuşit cu o mare rigoare statistică să descrie evenimentele universale fără să răspundă însă, chestiunilor ridicate de fizicieni. Ori de câte ori cercetătorii puneau o întrebare, mecanica cuantică răspundea cu un paradox. Iată, un exemplu:

În mecanica clasică, un corp ori o particulă poate fi determinată cu ajutorul parametrilor de stare. Ecuaţia lui Heisenberg arată, că totalmente independent de precizia instrumentelor de măsură, nu există posibilitatea de stabilire sincronă a poziţiei şi impulsului unei particule, ca de pildă, a unui electron. Cu alte cuvinte, dacă putem preciza locul unui electron, atunci nu putem şti de unde a ajuns el acolo. Dacă, însă, micşorăm deschiderea unui accelerator de particule vom cunoaşte cu exactitate locul de unde a pornit electronul, dar nu putem preciza, unde anume îşi va face el apariţia. Putem face un calcul al probabilităţii în ce priveşte eventualitatea apariţiei sale într-un loc anume. În cazul unui corp, de pildă a unei mingi aruncate, putem şti cu exactitate balistica acesteia, dar acest calcul este nul în ce priveşte cazul micro particulelor. Această descoperire a fost făcută publică în anul 1927 sub numele de „Conjectura lui Heisenberg”. Heisenberg a tras

concluzia: în fizica particulelor putem lucra doar cu calculul probabilităţilor, iar aceasta e ceva ce oferă posibilitatea unor evenimente cu totul imprevizibile. Legat de imprevizibil, opinia lui Einstein era cu totul alta. O dată el a afirmat, că… „Dumnezeu nu joacă jocuri de noroc”. În ce mă priveşte, mi-a fost suficient de dificil să diger această conjectură a lui Heisenberg. Dacă ceea ce este numit spaţiu, este independent de gândurile noastre, atunci de ce nu putem urmări balistica unui electron între două puncte facultative? Pe de-altă parte, ce se întâmplă dacă şi în acest caz vom căuta să modelăm rezultate ale unor măsurători reale şi exacte, unei percepţii greşite despre un anumit spaţiu şi timp? Care să fie condiţia pentru ca să putem urmări traiectoria balistică a unui electron între două puncte? Probabil, că acestei traiectorii să îi existe, independent de gândirea noastră, un spaţiu real. Dar există un asemenea spaţiu? Practic, electronul poate fi studiat doar într-un singur punct, odată. Dacă ar exista două, trei, sau mai multe puncte între care s-ar putea mişca un electron, atunci sigur nu ar fi dificilă supravegherea acestei traiectorii. Dacă asemenea puncte nu există, iar spaţiul este într-adevăr o construcţie mentală, atunci, probabil, întregul proces devine mai uşor inteligibil. Devine clar şi faptul pentru care nu vom găsi „particule materiale” elementare, căci independent de existenţa conştiinţei noastre, ar fi necesară prezenţa unui spaţiu viabil, de asemenea liber faţă de propria noastră conştiinţă. Apoi, m-am gândit din nou la viteza luminii, care este constantă potrivit fiecărei măsurători. Dacă în Univers nu există, cel puţin două puncte reale liber de gândirea noastră, este de înţeles faptul, că în raport cu fotonii nu mişcăm nici măcar un pas. Au avem *unde! Des*coperirile lui Einstein şi Heisenberg sunt valide şi valoroase şi aparte, una faţă de cealaltă, dar pot fi aduse la numitor comun numai dacă acceptăm, că spaţiul, timpul,

respectiv impresia faptului că ne mişcăm sunt construcţii mentale. Precum şi creierul, care aidoma este. Dacă aş dori să duc raţionamentul mai departe, ar trebui pusă eretica întrebare: dacă Universul este o construcţie mentală, atunci sigur aşa numita viteză a luminii este cea mai mare în Univers? Ce semnificaţie are viteza în această corelaţie unde spaţiul de parcurs există doar în mintal (în gând, în conştiinţă)? Oare gândul în sine nu dispune de un nivel energetic apt spre a cuprinde întregul construcţiei? Poate, în acest caz, ar exista şansa ca informaţia să ajungă – cu viteza gândului – oriunde şi imediat! Există multitudine de întrebări rămase fără răspuns şi, fie una sau alta, probabil ne surprind. Este nevoie de o muncă masivă de cercetare, de un nou mod de gândire, de fizicieni dispuşi să pătrundă în necunoscut, renunţând la perspectivă asupra lumii bazată pe o presupusă stabilitate. Exista semne încurajatoare, care indică faptul, că toate acestea au început deja. Imaginea despre lume se schimbă. Sunt puţini cei care au urmărit această dezvoltare dramatică cu atenţie sporită, această temă fiind, în opinia lui Garry Zukav, atât de incomodă încât mulţi fizicieni mai bine o evită. Noua descoperire a erei celei noi a fost anunţată în anul 1964 prin apariţia rezultatelor lui John Bell…

Aceste rezultate au căpătat notorietate sub numele de Teorema lui Bell. Fizicianul american Henry Stapp în lucrarea sa ce apărarea cu sprijinul celor de la „U.S. Energy Research and Developpment” scria, în 1975, următoarele: *„Teoria lui Bell este descoperirea cea mai adâncă de pe ogorul ştiinţei.* „Fără ca să intru peste măsură în detaliile teoremei lui Bell, aceasta poate fi rezumată astfel:

În lumea particulelor elementare între evenimente certe pot avea loc asemenea conexiuni, care în cel mai bun

caz pot avea explicaţia unei propagări a informaţiilor cu o viteză ce o depăşeşte pe cea a luminii.

„Conexiunile cuantice care depăşesc viteza luminii, privite cel puţin sumar, pot oferi explicaţii asupra unor fenomene psihice. De pildă, telepatia apare frecvent ca un eveniment spontan. De la Newton încoace, fizicienii s-au lepădat de fenomenele parapsihologice. Fapt este, că majoritatea fizicienilor nici nu crede în existenţa acestora. În acest sens, teorema lui Bell poate fi aidoma calului troian în tabăra fizicienilor. În primul rând pentru faptul, că demonstrează că teoria cuantelor presupune asemenea conexiuni ce pot fi asemănate comunicării telepatice, iar în al doilea rând, pentru faptul, că ne asigură acel cadru matematic în lumea căreia fizicienii sunt dispuşi a formula opina despre fenomene în care – ironie a sorţii – ei nu cred”.

(G. Zukav The dancing Woo Li Masters, 1981)

Există deci, un anume fel de legături între aceste unde, denumite ca particule elementare, iar informaţiile pot circula în mod direct de la o particulă la cealaltă. Nici nu pare ceva deosebit, dacă privim Universul ca pe o construcţie mentală unde nu există un spaţiu real şi un drum real pe care informaţiile ar trebui să le străbată. Teoria lui Bell a fost restrânsă pentru cazurile perechilor unice de fotoni şi iniţial fizicienii au apreciat că teoria nu are semnificaţii speciale dat fiind faptul, că şi pe mai departe nu există posibilităţi ca o informaţie, echivalentă unui semnal, să poată fi transmisă mai rapid decât viteza luminii. O schimbare dramatică a adus, în acest domeniu, profesorul universităţii din Köln, Dr. Günter Nimtz. Potrivit acestuia, există posibilitatea de a transmite informaţii cu mult peste limitele vitezei de deplasare a luminii. El a reuşit, cu ajutorul unor unde modulate, să transmită

Simfonia 40 a lui Mozart, printr-un perete gros de 11, 4 cm cu o viteză de 4, 7 ori mai mare decât cea a luminii. Alţii, precum Raymond Chiao, Aefraim Steinberg şi Paul Kwiat cercetători ai Universităţii Berkeley au semnalat existenţa unor fotoni, care se pare, că se deplasează cu peste 1, 7 ori viteza luminii. Profesorul Nimtz şi-a desfăşurat experienţele cu microundele modulate în anul 1992. Există cercetători ce afirmă, că penetrarea unui obstacol de numai 12 cm. este un rezultat neglijabil dacă vrem să transmitem informaţii la mare distanţă cu viteze superioare celei a luminii. Alţii comentează, dacă Simfonia 40 a lui Mozart poate fi calificată drept semnal, sau nu? Krauss Ferenc de la Catedra de tehnică din Viena a semnalat, de-asemenea, faptul, că potrivit cercetărilor sale valoarea de 300.000 km/s nu este viteza maximă a luminii. (IPC Magazines, Features New Scientist, 01 aprilie 1995, vol. 146 Nr. 1971) Păşim cu nesiguranţă pe un drum şi parcă opunem oarecare rezistenţă, ideii că 300.000 km/s nu este viteza maximă ce poate fi atinsă în Univers, în ciuda faptului că, deocamdată nu putem preciza o limită superioară a vitezei. Nu e cert, că tocmai viteza este acel parametru asupra căruia trebuie să ne concentrăm atenţia într-un Univers, care după toate aparenţele este o construcţie mentală. Este, desigur opinia mea, dar într-un asemenea Univers aşa s-ar cădea ca viteza gândului să fie cea mai mare. Poate este improprie denumirea de viteză, căci spaţiul prin care trece există, de-asemenea, numai în gând. Devine mai clar faptul, că sunt la dispoziţia noastră, independent de noţiunea de timp, comunicarea telepatică instantanee, percepţia subită, cunoaşterea spontană precum şi certitudinea faptului, că ne stau la dispoziţie toate informaţiile din, şi în Univers. Avem posibilitatea de a ne întâlni oriunde, oricând, cu orice gând. Mai degrabă este vorba de natura şi sensul preocupărilor noastre, de maniera capacităţii noastre de acomodare sintonică cu

natura unei „emisii” certe pe care apoi, cu ajutorul creierului să o transformăm într-o realitate cotidiană. Aceasta este acea „realitate”, diferită pentru fiecare dintre noi. S-a risipit vraja. Am reuşit depăşirea barierei superioare a magicei viteze de de 300.000 km/s. Viteza luminii în vacuum nu mai este limita superioară a vitezei în Univers. Experienţa dr. Nimtz scoate la lumină faptul, că informaţia poate fi transmisă cu o viteză superioară vitezei luminii fără ca această informaţie, conform supoziţiilor noastre anterioare, să adere undeva în trecut, ori în viitor. Cu cât este mai rapid transferul informaţional cu atât ne apropiem de expresia faptului că se întâmplă ACUM. Ceea ce pentru oamenii de ştiinţă şi cercetători e nou şi incert, pentru o mamă sensibilă a fost şi este ceva la îndemână şi de la sine înţeles. O mamă simte imediat dacă s-a întâmplat ceva cu copilul ei. Alţii se trezesc din somn chiar în momentul decesului unei rude, iar alţii, îndeobşte gemenii, au capacitatea de a simţi ceea ce se întâmplă cu celălalt frate. E de-a dreptul firesc pentru majoritatea dintre noi, ca atunci când telefonăm cuiva, acea persoană să ne spună: ce interesant, chiar acum m-am gândit la tine. Cu mâna pe inimă, nu-i aşa că în sinea noastră ştim cu toţii, că gândul zboară mai repede decât lumina! Dovada nu este undeva în afară, ci în noi înşine. Descoperirile fundamentale ale fizicii, apoi faptul că e imposibilă determinarea gândului, precum şi al acelor întâmplări din preajma morţii, toate acestea conduc în aceeaşi direcţie: consideraţiile noastre despre spaţiu şi timp sunt eronate. Spaţiul şi timpul sunt construcţii mentale, pe deplin libere de conştiinţa noastră, de starea acesteia şi, într-un anume sens sunt tot atât de iluzorice precum iluzoric este locul Pământului în Univers. Astfel, ne-a rămas un singur loc neexplorat: gândul şi forţa acestuia.

FORŢA CREATOARE A GÂNDULUI

A fost o dată un tânăr arcaş, care a câştigat mai multe întreceri. Într-o bună zi a aflat, că există un maestru Zen, foarte bătrân, care mânuieşte foarte bine arcul. Tânărul, avea o mare încredere în măiestria sa. Era mândru şi cam înfumurat. De aceea, îl chemă la-ntrecere pe bătrân. Era, fără îndoială, un foarte bun arcaş tânărul nostru. Cu o precizie nemaivăzută, el ochi exact în mijloc ţinta, iar cea săgeată trasă o despică pe a-ntâia.

— Aş vrea să văd, eşti în stare de aşa ceva? zise el bătrânului.

Bătrânul nu-şi scoase arcul, ci îl rugă pe tânărul arcaş să îl urmeze. Curiozitatea îl mână pe tânăr să-l însoţească pe maestru. Ajunseră lângă o prăpastie Deasupra acesteia, în locul punţii prăbuşite, un trunchi se anina. Bătrânul păşi pe-acest, abia-abia ţinându-se, copac până la mijlocul hăului. Ţinti spre un arbore din depărtare şi-şi slobozi cu calm săgeata-i ştiutoare.

— Acum e rândul tău, – zise mai tânărului său, coborând cu calm de pe trunchiul de copac. Tânărul privi cu groază înspre hău, fără curajul de a păşi. Maestrul zise:

— Ai stăpânit teribil arcul, dar nu poţi stăpâni gândul ce zboară lansând săgeata.

(Poveste Zen)

Povestirile Zen au câteva veacuri, încă de prin anii 1200 fiindu-ne cunoscute. Maeştri Zen ştiau extrem de bine cât de importantă este supravegherea gândurilor înainte de controlul asupra mediului înconjurător, ba după cum rezultă din învăţăturile lor, aveau cunoştinţe temeinice despre natura reală a Universului.

„O dată, doi oameni stăteau de vorbă despre un steag în bătaia vântului.

— În realitate vântul este cel care se mişcă – spuse unul dintre ei, dar celălalt nu îl aprobă.

— Nu – îi zise, în realitate drapelul e cel care se mişcă.

Discuţia celor doi atrase atenţia unui maestru Zen, care tocmai trecea pe-acolo, acesta intervenind în dispută.

— Nici steagul nu mişcă, nici vântul nu mişcă – zise. În realitate mintea, gândul este cel care se mişcă". (Poveste Zen)

A şti deci, că Universul este o construcţie mentală nu este deloc o noutate, ceea ce nu e mai puţin copleşitor. Pentru înaintaşi – cu mici excepţii – acest fapt era cu totul de neînţeles, chiar şi pentru noi e dificil de acceptat. Căutăm a înţelege realitatea graţie puterii cugetului, dar unii dintre noi privim lumea şi „evenimentele exterioare" de parcă ar fi absolut independentă de-a noastră lume individuală a spiritului. Ei bine, nu e aşa. Imaginea interioară despre lume, îşi pune amprenta asupra dimensiunii noastre meditative, a cugetului. Această dimensiune, cugetul deci, este o construcţie mentală.

În urma observaţiilor, medităm. După aceea, ne străduim să confirmăm drept autentică cugetarea. Heisenberg a fost atenţionat de către Einstein, că un asemenea mod de gândire ascunde capcane. (*Heisenberg W. Fracţiune şi întreg)* Cum să evităm capcana ascunsă undeva în felul nostru de a gândi? Şi în general, unde e capcana? Încet, încet imaginea a-nceput să devină mai clară. Dacă universul e compus din energie, iar o calitate inferioară de energie este supusă forţei mentale, atunci oricare din tentativele prin care am încerca argumentarea unuia din aceste cugetări devine o formă a concurentei. Gândurile noastre determină cu anticipaţie ce anume este ceea ce cercetăm şi, cum anume ar trebui de demonstrat, în înţelesul cugetării, subiectul cercetărilor noastre. Experienţele, rezultatele acestor studii sunt, de asemenea,

construcţii mentale de aceea, ele se vor alinia pe lista argumentelor care vor pleda în favoarea ţelului propus. Ajungem în cele din urmă la acel rezultat pe care ni l-am propus încă înaintea experienţei. În acest fel este extrem de uşor a gândi, a descoperi şi a demonstra noi adevăruri. Doar că, între realitate şi adevăr există o diferenţă. Când descoperim un nou adevăr, pe care îl şi demonstrăm, cu multă uşurinţă îl şi cheltuim în căutarea altuia şi mai nou. Şi, aici este capcana! Într-un Univers construit de forţa gândului şi dirijat tot de construcţia mentală se poate demonstra orice, mai exact tot ceea ce nu este în contradicţie cu natura reală a Universului. Numai atunci, când elaborăm gânduri potrivnice naturii reale a Universului, ne izbim de obstacole imbatabile, ori de rezultate dificile din punct de vedere analitic. Ori, în ciuda unor rezultate neobişnuite, chiar confuze, continuăm a crede cu îndârjire în corectitudinea cugetului, ba chiar adecvându-l – cu preţul unor compromisuri –, imaginii noastre despre lume, în loc să ne străduim a potrivi această imagine la rezultatele măsurătorilor noastre. Aceasta e chiar capcana incriminată. Nu facem nici măcar efortul de a presupune faptul, că eventual am pornit de la o premisă confuză şi e posibil ca opinia despre natura dimensiunii materiale, temporale, cosmică a Universului să fie eronată. Am evaluat, că faţă de viteza fotonilor nu mişcăm nici măcar un pas, iar rezultatul ne-a şi condus către teoria relativităţii. Am constat, că electronul poate fi măsurat o dată doar într-un singur punct, mai exact numai într-un spaţiu extrem de restrâns şi că, balistica acestuia nu poate fi determinată în cazul deplasării sale între două puncte alese arbitrar. Potrivită imaginii noastre despre lume această constatare a condus către aşa numita Conjectură a lui Heisenberg. Se pare, că ţinem atât de mult la imaginea formată despre lume, încât suntem în stare de orice compromis. Admitem până şi premize de-a

dreptul neverosimile, ca de pildă faptul că viaţa poate fi creată din materie neînsufleţită. Admitem gândul ca şi creaţie a unei structuri vii materiale, dar suntem în imposibilitate de a calcula gândul; ne exprimăm cu neîncredere în legătură cu existenţa telepatiei şi vederii la distanţă doar pentru simplul motiv, că nu au adecvare în reprezentarea materialistă despre lume. Sunt mulţi cei care se frământă în legătură cu aptitudinea creierului aflat în moarte clinică de a culege informaţii despre evenimente ce se petrec, chiar dincolo de încăperea salonului. Facem toate astea pentru a nu modifica opinia noastră cu privire la reprezentarea despre lume, în ultimă instanţă o imagine ascunsă în interiorul unui gând.

Experienţele, realizările pozitive, chiar şi insuccesele desfăşurate cu scopul cunoaşterii şi înţelegerii Universului ne tot apropie de realitate, dar fiecare nouă şi susţinută teorie devine un avertisment: Universul este un ocean de energie, care se supune cu ascultare şi flexibilitate puterii gândului, oferind posibilitatea existenţei depline cu excepţia a ceea ce contravine naturii reale a Universului.

În ce priveşte natura reală a Universului, după toate semnele este o construcţie mentală, gigantic şi în amănunt elaborată. Nu este liber faţă de conştiinţa noastră, iar în mod obişnuit este nemărginit în timp şi spaţiu. În acest Univers argumentul irefutabil este, întotdeauna, reprezentarea, cugetarea individuală, dar pentru fiecare dintre noi această reprezentare este diferită. Cu alte cuvinte, în mod obiectiv realitate liberă faţă de cel care observă nu există. În cartea sa *Viziunea mea despre lume,* Einstein scrie următoarele: *„Gândirea impecabil logică nu poate conduce la o ştiinţă despre lumea empirică. Toate cunoştinţele cu privire la realitate încep şi se termină cu experienţa. Acele deducţii care sunt rezultate ale gândirii pur logice, nu conţin absolut nimic din realitate”. (Einstein A. The world as I see it, Citadel Pr. 1993)*

Să pornim şi în cele ce urmează de la faptul, că toate fenomenele pe care noi le percepem drept lume materială nu sunt decât mulţimea developată a imaginilor cugetului, iar aceste imagini se prezintă ca spaţii exterioare şi evenimente exterioare trase în banda de frecvenţă corespunzătoare lumii materiale căreia omul îi este armonizat. La cinema, sau în faţa televizorului omul este conştient de faptul, că imaginile bidimensionale nu sunt o realitate. Pe acel ecran de cinema ori televiziune poate fi proiectată orice imagine. Dar ce se întâmplă, când plecăm din sala de cinema, sau din faţa televizorului? împreună cu imaginile tridimensionale ale cotidianului, mulţimea informaţiilor reflectate de senzorii de care dispunem, vor fi considerate drept fermă realitate. Întrucât Universul este o construcţie mentală şi cugetul este aidoma. O construcţie mentală. Aceasta înseamnă, că tot ceea ce omul percepe ca realitate poate fi schimbat prin simplul fapt că individul îşi schimbă gândurile. Dacă aceasta e adevărat, atunci există posibilităţi pentru ca o realitate tridimensională să fie schimbată altei realităţi tridimensionale, individul luând-o şi aceasta ca pe o realitate. Dacă însă nu există perspective pentru această posibilitate, înseamnă că tot acest fir al gândirii este eronat. Avem deci, posibilitatea ca realitatea tridimensională, întreg ansamblul gândirii cuiva să îl schimbăm altei realităţi? Este posibil ca individul să vadă şi să simtă complet altceva decât oamenii aflaţi în preajmă-i? răspunsul e: da! Nu e nevoie de nimic altceva decât de un hipnotizor priceput. Acel individ, care poate fi sensibilizat gândurilor unui hipnotizor în câteva clipe se poate „trezi” la o cu totul nouă realitate. Persoana hipnotizată nu va vedea şi nu va simţi ceea ce le e dat celorlalţi ci, doar ceea ce hipnotizorul îi va transfera conştiinţei acestuia. Şi, va fi pe deplin certă, acea persoană, precum că tot ceea ce vede şi simte este absolut

real. Şi chiar este, pentru el. Experienţele de acest pun în lumină cât de puternică este asupra noastră, forţa gândului ce ne creează acel mediu pe care noi îl numim realitate. Eu însumi, am învăţat câteva lucruri fundamentale efectuând câteva experienţe de hipnoză, interesante. Cunoştinţele şi experienţa în acest domeniu-mi sunt elementare, dar suficiente spre a nu fi obligat a mă sprijini pe informaţiile altora. Am probat faptul, că persoanei aflate sub hipnoză i-au apărut pete roşii în palmă numai pentru faptul, că informaţiile pe care le recepţiona îl înştiinţau de faptul, că o ţigară aprinsă îi este apropiată de palmă. Nu oricine poate fi hipnotizată, ar spune – nu fără dreptate –, scepticii. Ce se întâmplă, deci când nu există prin preajmă un hipnotizor şi ne proiectăm propriile gânduri? Să ne imaginăm două persoane la promenadă. Unul este un mare iubitor de animale, şi adoră câinii. Celălalt, probabil în urma unei amintiri neplăcute din copilărie, este mai mult decât speriat, chiar îngrozit la vederea câinilor. Deodată, amândoi observă un câine fugind spre ei. Văd ei acelaşi câine, oare? Asupra culorii şi mărimii câinelui ar putea cădea de acord, cu toate că persoanele cărora câinii le trezesc groaza exagerează dimensiunea acestora. Dar sentimentele trezite de apropierea câinelui vor fi fundamental diferite în cazul celor doi aflaţi la plimbare. Sub impresia unor experienţe şi clauze anterioare, cât şi al aşteptărilor fiecăruia unul dintre aceşti oameni va fi inundat de bucurie pe când asupra celuilalt se va prăbuşi un noian de temeri şi sentimente de groază. Am putea afirma, că ei văd doi câini totalmente diferiţi unul de celălalt. Unei terţe aflată în exterior i-ar fi absolut sigură convingerea, că spre amândoi aleargă acelaşi câine, scăpându-i din vedere faptul, că ceea vede este a treia „versiune” a câinelui. Am putea risca o exprimare a faptului, că fiecare din noi suntem locuiţi de propria-ne lume individuală, de gândirea particulară a

fiecăruia. Avem, se pare, aptitudinea de a accepta lumea exterioară drept realitate, însă convingerile şi speranţele noastre intime îşi pun amprenta asupra tuturor trăirilor, cugetărilor noastre. Desigur, realitatea exterioară poate avea o parte pe care marea majoritate a noastră o percepe asemănător. Din preaplinul trăirilor şi cugetărilor noastre, acest fragment este doar o câtime a întregului, întreg ce se diferenţiază individual de la om la om. În ciuda acestui fapt suntem dispuşi, ca întregul trăirilor şi cugetărilor noastre despre lumea materială, să-l aducem la numitor comun. Iniţial, negociem acordul cu privire la ceea ce este perceput asemănător, apoi acest fragment urmează a fi separat de acele fenomene aflate în compania sentimentelor şi cugetărilor noastre şi numim aceasta, realitate obiectivă. Cu toate acestea, se-ntâmplă deseori să nu credem ceea ce vedem ci, să vedem ceea ce credem. În acelaşi bărbat, un copil îşi va vedea tatăl, o femeie iubitul, jandarmul un potenţial contravenient, iar medicul un pacient. Fiecare, are dreptate cel puţin din punctul său de vedere. Consecinţă a faptului, că suntem atenţi doar la unele părţi din întregul fenomenelor care ne înconjoară, iar acestea urmând a fi domesticite conform aşteptărilor noastre, până şi acest fragment minuscul de realitate obiectivă a fi distorsionat. Un alt fapt, nu mai puţin interesant este, că în această reprezentare a universului gândurilor putem, sau am putea realiza un contact numai cu un ceva care posedă analogul intern al gândurilor. Un exemplu expresiv în acest sens este amnezia totală. Pentru cineva care îşi pierde amintirile, îşi uită numele, adresa şi neamurile, până şi propria-i locuinţă devine „inexistentă”. Să ne imaginăm următoarea situaţie:

Avem de efectuat, în cea mai mare grabă, nişte cumpărături şi, într-un moment de inspiraţie, solicităm unui prieten împrumutul maşinii. Ca urmare importanţei scopului, acela al cumpărăturilor urgente, care nu ne

scapă nicio clipă „de sub ochi”, nu acordăm importanţă majoră maşinii prietenului nostru. De cum ieşim din magazin, observăm imensul spaţiu de parcare, cu câteva sute de maşini garate. Din păcate nu reuşim să rememorăm vreun detaliu al maşinii şi nici locul în care am garat-o. E neplăcut? Fără îndoială. Dar ceea ce nu se găseşte în minte, pentru noi nici nu există. Deseori îmi aduc aminte de-o întâmplare petrecută în anul 1975, în Bucureşti pe vremea stagiului militar. Într-o senină dimineaţă de vară, în timpul adunării, am observat pe bolta cerească, apariţia, dinspre nord, a unui obiect sferic strălucitor de culoare argintie, deplasându-se vertiginos deasupra noastră înspre locul de unde tocmai răsărea

Soarele. Se întâmplă ceva şi mai interesant, dat fiind faptul că de-acum deşi vedeam obiectul acela „din spate” şi împotriva luminii solare, el continua să strălucească argintiu şi extrem de intens. Această întâmplare decurse în doar câteva clipe, iar eu, agitat, strângându-l tare de braţ pe locotenentul de lângă mine, îl întrebai:

— L-aţi văzut?! Ce-a fost asta?!

— Avion.

— Păi, cum să fie avion? Nici tu zgomot, nici aripi şi-apoi viteza aia uluitoare şi, şi lumina aceea puternică!…

— Locotenentul dădu din umeri şi cu o linişte stoică în glas, răspunse:

— Atunci n-a fost avion.

Una din cele mai minunate trăsături ale Universului este, probabil, acela că fiecare om este capabil de a se adapta propriei sale societăţi a gândurilor. Suntem creatorii şi autori ai atracţiei a tot ceea ce constituie mediul nostru înconjurător, dar vedem din acesta doar atâta cât permite nivelul conştiinţei. Omul situat la un nivel inferior al conştiinţei e predispus ca „adevărul” său particular să-l considere drept adevăr absolut. Majoritatea sunt convinşi că au dreptate şi într-un oarecare sens

aceasta e chiar aşa. Astfel, iluzia e perfectă.

Abundă polemica şi scandalul. Actualmente trăiesc pe Pământ peste 6 miliarde de oameni, în marea lor majoritate fiind convinşi că viaţa este aşa cum o văd. Peste 6 miliarde de imagini despre lume numai pe Pământ. E mult chiar şi a-ţi imagina.

Fiecare crede în dreptatea sa, fie că trăieşte în lumea computerelor, sau în jungla amazoniană. Din nefericire sunt mulţi a căror idee despre lume este atât de redusă încât îşi anulează până şi şansele individuale. Despre ce şanse individuale este vorba? Despre oportunităţile oferite de forţa gândurilor într-un Univers care se supune acestei puteri a gândului. Despre acele posibilităţi de schimbare atât în ce ne priveşte pe noi înşine, dar şi mediul nostru exterior, prin simpla schimbare a modului nostru de gândire. Curios faptul, că înaintaşii noştri cunoşteau mult mai multe despre acest lucru. În Egiptul antic Vălul lui Isis, cea care ascundea realitatea din faţa omului, era echivalenţa iluziei. În India se vorbeşte şi în ziua de azi despre vălul maya. Acelaşi cuvânt era folosit şi de către civilizaţia Maya din America de Sud. Maya înseamnă vrajă. Deci, există un văl pe care noi înşine îl construim, care acoperă întreaga imagine din faţa noastră.

Ceea ce vedem e vălul însăşi, deci abia o mică parte din întreg pe care prejudecăţile şi aşteptările noastre o denaturează (deformează?). Realitatea e mult mai mult decât atât. Noroc, că avem timp suficient spre a o recunoaşte…

CELĂLALT NUME AL REALITĂŢII ETERNE

Fiindcă timpul şi spaţiul sunt construcţii mentale, iar nouă oamenilor ne aparţine într-o mare măsură rolul activ de creare a acestora să însemne, oare, că existăm în afara timpului şi spaţiului? Poate să însemne aceasta, că ceea ce

este viu are viaţă eternă într-o sferă mai înaltă? Potrivit definiţiei, nu, doar că ceea ce nu are sfârşit nu poate avea nici început. La definirea realităţii eterne de la început şi fără sfârşit trebuie tot aşa precum o dreaptă infinită. În absenţa spaţiului absolut, a timpului absolut – adică, al unui spaţiu şi timp libere de conştiinţa noastră –, realitatea eternă nu mai este un deziderat, căci este starea naturală a Universului. În prezent, acele experienţe, teorii care nu pot fi exprimate şi matematic nu mai deţin vreo valoare. Hermann Minkowsky, profesorul de matematici al lui Einstein, sub impulsul teoriei relativităţii început o febrilă activitate de cercetare.

„Rezultatul muncii sale captivante, înnoitoare este un grafic ce ilustrează derivatele şi diferenţele matematice ale prezentului, trecutului şi viitorului. Cel mai captivant rezultat, care poate fi citit din acest imens cumul informaţional nu este altceva decât faptul, că trecutul complet al individului, dar şi întregul său viitor se întâlnesc, întotdeauna şi pentru totdeauna, într-un singur punct, şi chiar ACUM. În plus, ACUM-ul fiecărui individ poate fi localizat într-un singur punct şi niciodată nu poate fi altundeva, decât AICI (independent de locul observatorului).

„(Zukav G. De Dansande Woo Li Mästarna 1981, pag. 190)

În anul 1908 Minkowsky şi-a exprimat astfel, viziunea:

„După toate acestea spaţiul şi timpul sunt condamnate, fiecare separat, a umbră să păleascâ. Doar un fel de combinaţie a celor două mai poate păstra o realitate independentă”.

Deci, există pentru aceasta un indiciu matematic. Există, pentru noi, un singur timp: eternul acum. Avem un singur loc: aici. Oriunde aş fi, orice-aş face, întotdeauna e

adevărată propoziţia: „Eu acum sunt aici”.

ACUM e numele şi prenumele realităţii eterne.

EU ACUM SUNT AICI.

Acesta e fondul şi punctul de plecare a fiecărei existenţe şi se pare, că nu există ceva ce ar putea schimba aceasta. Totodată, aceasta înseamnă că EU am existat, sub o formă oarecare, dincolo de spaţiu şi timp, căci EU sunt creatorul acestui timp şi acestui spaţiu, prin gândire. Aceasta înseamnă, că EU sunt capabil a manevra şi a aplica aceste gânduri, deci acest EU ar trebui să existe la un nivel al energiei, sau conştiinţei, superior chiar şi al gândurilor, prezent deci pe frecvenţele acestor niveluri.

VIZITATORI EXTRATEREŞTRI?

În gândirea noastră tot mai des îşi face loc ideea despre posibilitatea că şi pe alte planete ar putea exista civilizaţii dezvoltate, realizarea unor contacte cu acestea preocupă cât se poate de serios pe oamenii de ştiinţă. Cunoscutul astrolog Carl Sagan (1934 – 1996) vorbea deseori cu mult optimism despre posibilitatea de a realiza contacte cu civilizaţii străine, dar nu a uitat să ne atragă atenţia despre piedicile şi limitele cauzate de modul nostru de gândire.

„Suntem aidoma triburilor izolate din Noua Guinee, care comunică prin lovituri de tobe şi soli cu membrii celorlalte triburi. Dacă i-am întreba despre cum îşi imaginează ei posibilităţile de comunicare cu civilizaţiile foarte dezvoltate, probabil s-ar gândi la nişte tobe extrem de mari şi mesageri teribil de iuţi. Nu şi ar putea imagina o tehnologie care să le depăşească nivelul lor intelectual, cu toate că în tot acest timp semnalele unor reţele complexe de radio şi telecomunicaţii trec peste, deasupra şi în jurul lor. Noi suntem atenţi la tobele galactice, dar este posibil să ne scape atenţiei reţeaua de cablu galactic. Este posibil să putem percepe semnalele toboşarilor din văile galactice

din vecinătatea noastră aparţinând unei civilizaţii cu ceva mai dezvoltată decât a noastră.

Cele fundamental mai dezvoltate ne rămân şi pe mai departe ascunse în spaţiu şi timp. Contrar viitoarelor radiocomunicaţii galactice bine dezvoltate, existenţa unor civilizaţii foarte dezvoltate va fi considerată o legendă ireală". (Carl Sagan)

Eu sper, că totuşi nu va fi aşa. În timp ce scriam această carte m-au inspirat câteva idei interesante, pe care aş dori să-l împart cu Cititorul. Desigur, aceste gânduri nu au valoare ştiinţifică întrucât nu posed cunoştinţe de specialitate legate de acest domeniu. În cel mai bun caz ele aproximează realitatea. Dacă, nici măcar, atunci să sperăm, că vor ajuta cuiva cu idei şi abordări originale, să caute mai departe… Din momentul în care recunoaştem că spaţiul şi timpul realmente nu sunt altceva decât construcţii mentale, ar trebui modificate toate concepţiile privind călătoriile interplanetare. Nu va avea niciun sens măsurarea în ani lumină a distanţei de la cea mai apropiată planetă locuită. Într-un Univers, care realmente este o construcţie mentală se întrezăreşte călătoria la un nivel energetic superior. unde spaţiul şi timpul – cel puţin din relatările celor aflaţi în moarte clinică – nu au o importanţă atât de pregnantă, călătoria pe o sferă mai înaltă. Dacă dorim să călătorim spre corpuri cereşti foarte îndepărtate soluţiile ar trebui căutate la niveluri energetice superioare, în sfere mai înalte. Ceva asemănător am reuşit în comunicaţiile terestre. Viteza sunetului în aer este de numai 340 m/s, dar prin aceea că aceste sunete de frecvenţă relativ joasă le-am transformat în unde electromagnetice mai înalte (telefon, radio), apoi le-am retransformat s-a reuşit transmiterea sunetului de peste 900.000 de ori mai repede. Această tendinţă se observă şi în cazul electronicii, aparate TV, telefoane mobile de ultimă generaţie utilizează tot mai mult

frecvenţe înalte în detrimentul materiei, comunicarea în acest fel fiind mult mai rapidă şi de o calitate superioară. În ce priveşte deplasările, călătorim deocamdată, încercând să învingem o forţă prin cealaltă. Maşinile trebuie să învingă inerţia şi frecarea, iar navele spaţiale în primul rând, gravitaţia. Inerţia, frecarea şi gravitaţia sunt în schimb creaţia, sau consecinţa gândirii. Materia însăşi – într-o altă definiţie: acele unde staţionare pe care le percepem ca materie –, este produs al gândirii creatoare. Gândurile noastre din subconştient, se pare, că pot menţine fără dificultate activitatea funcţiilor noastre vitale, deci se luptă cu o sarcină cu care gândurile din mentalul conştient nu ar fi capabile. (Toate indiciile sugerează faptul, că inconştientul (cel puţin în sensul că nu avem cunoştinţă?)

(Probabil de asta scăpăm atât de greu de kilogramele în plus? În mod conştient căutăm să ne influenţăm trupul, în vreme ce gânduri aflate în stare de inconştienţă, mult mai puternice, îl menţin într-o anumită stare?) Când ne străduim a schimba mediul suntem destul de valoroşi în reuşite, dar cu ce preţ? Desigur, este posibilă ridicarea nivelul energetic şi totodată frecvenţa, a ceva anume, dar în final de fiecare dată calitatea energetică a întregului sistem este deteriorată. Cel mai evident exemplu este chiar cel al acceleratoarelor de particule aceste având scopul de a ridica nivelul energetic al particulelor. În străduania noastră de a menţine câţiva electroni pe orbite circulare, consumul energiei electrice utilizate este suficient pentru iluminarea unui orăşel. Mai sunt de adăugat, echipa de cercetători, o armată de tehnicieni, echipamentele şi imobilele absolut necesare pentru funcţionarea unui accelerator. Oare nu este eronată ideea, care solicită realizarea unor construcţii gigantice? (Le numesc gigantice în funcţie de acel minuscul electron şi orbita sa, precum şi la consumul energetic şi rezultatul

obţinut.) Dacă, potrivit fig. 12, căutăm modificarea mediului nostru înconjurător, nu este de mirare foamea de energie a societăţii.

Fig. 12

Sfera gândurilor

Câmp indirect de forţă a gândurilor Câmp direct de forţă a gândurilor

Sfera lumii materiale

În acest caz forţa gândurilor indirecte este forţa gândurilor conştiente mai puţin eficientă bla bla blabla

Situaţie paradoxală. Fiecare nouă descoperire modifică şi lărgeşte înţelegerea şi fantezia noastră faţă de Univers. Poate, că trebuie să ajungem la un anumit prag spre a modifica – cu o nouă concepţie, un nou acces –, ceva asupra noastră şi a mediului ce ne înconjură. Potrivit fig. 13 soluţia ar fi mult mai eficientă, dacă am cunoaşte mai multe despre cine şi ce suntem în realitate.

Fig. 13

Sfera gândurilor Câmp direct de forţă a gândurilor Sfera lumii materiale

Avem nenumărate rapoarte despre obiecte zburătoare neidentificate (OZN) Legat de acest subiect, cine are trăiri şi întâmplări personale acela nu are nevoie de alte argumente. Cine nu are, ei bine acela nu poate fi convins împotriva voinţei sale, căci natura argumentelor nu este exterioară, ci interioară. Potrivit raportorilor – şi aceştia, în marea lor majoritate sunt piloţi cu vastă experienţă –, au fost văzute asemenea corpuri a căror acceleraţie este de neconceput, dimpotrivă sunt capabile de aşi schimba direcţia de zbor în mod brusc chiar şi în unghi drept. Toate aceste observaţii sugerează, că pentru o asemenea energie a gândului e posibilă şi există o tehnică fundamentată. În măsura în care s-ar reuşi ridicarea nivelului energetic şi a frecvenţei" de sus" voiajul s-ar realiza într-o sferă mai înaltă. Evident ar depăşi viteza

luminii, dar e inutil a ne teme că întorcându-ne în timp am putea influenţa trecutul. Asemenea călătorii în timp sunt extrem de distractive, dar timpul e numai o construcţie mentală.

ULTIMUL PAS

Partea a doua

TOTUL DESPRE CE DOREŞTI A ŞTI DESPRE UNIVERS...

Dacă rezultatele obţinute de fizicieni le asociem unor raţionamente puţin neobişnuite rezultatul obţinut este o imagine despre lume, diferită complet faţă de ceea ce actualmente e acceptat, obişnuit: „ideea" este prioritară, iar toate celelalte îi succed. Evident, nici această concepţie nu este nouă. Această variantă a idealismului era predată de Platon cu patru sute de ani înainte de Cristos. Idealismul, ca perspectivă asupra lumii, este repetabila capacitate – ba mai mult, chiar este unica soluţie – alternativă, dar în lumina rezultatelor cercetărilor ştiinţifice, ea nu mai este o chestiune de credinţă. În căutarea realităţii celei de pe urmă am abandonat deci, deşertul perspectivei materialiste asupra lumii unde, nici ecuaţiile matematice, nici instrumentele nu percep determinantele atât de semnificative ale vieţii fiecăruia dintre noi, care sunt iubirile şi spaimele.

Prima parte a cărţii este adresată cu precădere intelectului, deci celor care se manifestă cu prioritate în favoarea raţionamentului logic şi care în lipsa dovezilor irefutabile nu sunt dispuşi la alţi paşi înainte. În fiecare om însă, există un for superior intelectului: inteligenţa inimii. Putem defini aceasta drept intuiţie, sau erudiţie interioară, ideea este că majoritatea oamenilor nu consideră argumentele actualităţii ştiinţifice ca fiind factorii de influenţă al vieţii lor şi nici al faptelor acestora. A doua parte a cărţii este adresată în primul rând, inteligenţei inimii şi de aceea este totalmente diferită de prima,

construită aproape exclusiv pe logică. Atenţie! Este vorba despre acelaşi Univers numai că, de data aceasta luăm aminte la materialul de cunoaştere existent de mii de ani al perspectivei idealiste asupra lumii, punând accentul pe valorile umane, pe legile universale ale conştiinţei şi moralei precum şi a modului în care aceste valori sunt în armonie cu legile fizicii. Sunt privilegiaţi cititorii, în care inteligenţa sufletului este în echilibru cu raţiunea, logica cu intuiţia, care descoperă interdependenţele dintre acestea şi pot asimila ca pe un întreg cele două părţi, în mare măsură diferite, ale acestei cărţi.

*

De obicei, imaginea cultică despre lume cu accent primordial asupra ideii, nu prea acordă atenţie materiei şi fizicii. Aici, inflexiunile evidenţiază dimensiunea internă a valorilor care determină viaţa individuală şi socială. Este suficient dacă comparăm cele „zece porunci" ale creştinismului cu cele zece învăţături budiste despre renunţarea la „non virtute" spre a observa, că – în esenţă învăţăturile sunt axate pe aceleaşi principii. Biblia te învaţă să nu ucizi, să nu furi, să nu comiţi adulter, să nu mărturiseşti strâmb, să nu pofteşti nevasta, sluga, sau averea altuia. Budismul tibetan vorbeşte – în mare – tot despre acestea. Expresia este ceva mai temperată, cele mai sus enumerate nefiind păcate ci, „non virtuţi", dar în acelaşi timp sensurile sunt mult mai severe interpretările, potrivit gusturilor fiecăruia, fiind excluse.

„Cu toate că exerciţiul etic şi moral se realizează într-un număr suficient de variat, principiul de bază al fiecăruia este renunţarea la cele zece ispite. Din cele zece, trei sunt fizice, patru verbale, celelalte trei sunt acţiuni spirituale" – scrie Tenzin Gyatso, *al XIV-lea Dalai Lama în cartea sa despre budism.*

CELE FIZICE SUNT URMĂTOARELE:

1. *A lua viaţa unei fiinţe, începând cu cea a unui gândac şi sfârşind cu cea a a omului.*

2. *Furtul: a lua proprietatea cuiva fără ştiinţa aceluia, indiferent de valoarea bunului ori dacă fapta e comisă de noi înşine sau – la îndemnul nostru – de o terţă.*

3. *Adulterul.*

CELE PATRU ISPITE VERBALE:

1. *Minciuna: a păcăli pe cineva prin cuvinte sau gesturi.*

2. *Instigaţia: a desface echilibrul între oameni, ori a accentua disensiunile – şi aşa existente – între aceştia.*

3. *Violenţa: a jigni pe alţii.*

4. *Sminteala: a vorbi tâmpenii din motive josnice ori de altă natură.*

CELE TREI ISPITE SPIRITUALE:

1. *A pofti: să gândeşti, că „de-ar fi al meu acesta…”, ceva ce aparţine altcuiva.*

2. *Gândul rău: a dori cuiva rău, fie mai mare sau mai mic.*

3. *Judecata greşită: a considera inexistent un lucru ce deja există, ca de pildă reînvierea, principiul vinovăţiei sau Sfânta Treime.*

Opusul acestor zece păcate, sau ispite este decalogul virtuţilor; a urma acele virtuţi este echivalentul exersării eticii. (Tenzin Gyatso, al XIV-lea Dalai Lama: Budismul în Tibet. 1998)

Omului cu gândire raţională, îi este imposibil azi să accepte aceste principii drept legi dumnezeieşti. Înainte ca cineva să accepte ceva, el doreşte să ştie” de ce”? Universul nu împiedică pe nimeni să nu ucidă, sau să nu fure. De ce ar trebui, deci să renunţăm la asemenea fapte?

A te păstra în cadrul celor „zece porunci” este dificil chiar şi pentru un credincios care le acceptă fără ezitare… Desigur, există o întrebare: cum e posibilă această izbitoare asemănare a celor zece porunci, între două religii şi culturi atât de diferite precum cea creştină şi budistă? La întâlnirea mea cu aşa numitele” învăţături esoterice” eventualele răspunsuri au început să capete contur. Cuvântul de origine grecească „ezos teros” înseamnă „sferă interioară”. Am înţeles, că pe Pământ au existat dintotdeauna şi există şi-acum, învăţători cărora le stau la dispoziţie mai multă cunoaştere despre construcţia, funcţionarea şi legile interne ale totului lumesc. De-a lungul istoriei, semenii noştri cu însuşiri aparte au fost supranumiţi profeţi, maeştri, zei sau fii ai lui Dumnezeu. Urme de neşters în istoria umanităţii au fost lăsate de către beneficiari ai unor forţe spirituale deosebite, precum: Quetzalcoatl, Krishna, Hermes Trismegistos, Moise, Orfeu, Buddha. Iradiau ceva ce invizibil ochiului fizic. Mai târziu, discipolii lor au devenit cerberi ai cunoaşterii – la nivel superior-universului. Aceşti maeştri apăreau, aproape cu regularitate, ajutându-şi, învăţându-şi, vindecându-şi semenii. În majoritatea cazurilor însă, survenea aceeaşi întâmplare tristă: Maestrul părăsea lumea fizică (uneori îl şi ajutau), discipolii îi păstrau esenţa cunoaşterii, care era în primul rând „cunoaştere internă”[5], învelită într-o

5 NT În cultura românească termenul a fost aprofundat de Lucian Blaga în Trilogia Cunoaşterii, el susţinând două forme: cunoaşterea luciferică (poetică), şi cunoaşterea paradisiacă (logică, raţională). Potrivit lui Blaga, omul nu poate accede la cunoaştere, deoarece Marele Anonim interpune între om şi cunoaştere cenzura transcendentă. Numai poetul, cu simbolurile şi metaforele sale este cel ce…” nu ucid cu mintea tainele ce le-ntâlnesc în calea mea…” Aşadar, raţiunea, mintea ucide taina, misterul lumii.
Împotriva catarilor, papa Inocenţiu al III-lea a pornit, în anul 1208, o adevărată cruciadă. Această populaţie care a trăit în sudul Franţei, între anii 1208-1229 a fost pur şi simplu exterminată. Fără milă. În anul 1314, Marele Maestru al Cavalerilor Templieri, Jaques de Molay a fost prăjit de

oarecare formă exterioară, eventual cultică. Ulterior plecării, învăţătura îşi pierdea din originalitatea conferită de maestru, suferind serioase modificări. Ele, învăţăturile ajungeau în câmpul diferitelor sfere de interes. Cunoaşterea internă scădea în timp ce forma exterioară se accentua, iar mulţimea căpăta o formă simplistă, exoterică a învăţăturii. Învăţăturile căutau a se mula nivelului intelectual al populaţiei, evoluţiei acesteia. Aceste variaţiuni le numim azi religii. În acelaşi timp, a existat şi există şi astăzi, o cunoaştere mai adâncă, esoterică. Erudiţia" Sferei interioare" nu a fost înghiţită de mormintele călătorite spre viaţa de-apoi de către marii maeştrii ai învăţăturii. În ciuda prigoanei cumplite la care au fost supuse de-a lungul istoriei, anumite confrerii, „frăţiile" au reuşit să păstreze nealterate tradiţiile moştenite de la înaintaşi. Comoara Esenienilor (sectă iudaică care a deţinut manuscrisele de la Marea Moartă), cavalerilor templieri, catarilor, iar mai târziu a cruciaţilor şi francmasonilor nu consta în aur sau pietre preţioase. Atât în opinia monarhilor, cât şi a Bisericii ştiinţa a reprezentat un pericol în faţa puterii, de aceea au tratat-o drept o chestiune de interes comun, persecutând-o.

fost persecutaţi şi de ce frica endemică a reprezentanţilor puterii? În timpul războiului mondial al deceniului IV din secolul trecut a fost aşezată temelia unei logii britanice (White Eagle Lodge), de la bun început deschisă oricărui interesat. Potrivit iniţiaţilor, sosise timpul

---

viu, la foc mic. A mai avut timp să prezică soarta tragică a călăilor săi, a papei, precum a Franţei şi monarhului său Filip al IV-lea. E inutil să mai menţionez, că totul s-a adeverit cu uimitoare precizie. Ordinul cruciat al trandafirului a luat naştere în secolul al XIV-lea, un secol cât se poate de agitat. Marele maestru al acestui ordin Christian Rosenkreutz a reuşit să îşi ascundă identitatea, confidenţialitatea activităţii în cadrul ordinului fiind luată în interesul păstrării secretului cunoaşterii interne în momentele de dispreţ manifestate de către diriguitorii vieţii cotidiene. Ce să fi cunoscut aceştia? Care să fi fost secretele lor? De ce au

ca iniţierea să nu mai fie ţinută în secret, omenirea fiind pregătită a lua parte la procesul cunoaşterii, care în evul mediu era intangibil pentru mase. La începutul anilor ’60 învăţăturile esoterice, practic au cucerit Europa şi America. Maeştri din Tibet şi Orient sosiţi în Occident au început să-i înveţe pe apuseni despre un univers plin de iubire şi inteligenţă, despre o lume care funcţionează după legi interne bine definite. Din nefericire, acest domeniu s-a dovedit pentru mine plin de obstacole deosebite. Acea certă” materie de învăţământ secretă” a căpătat o mie de feţe, în tot atâtea şcoli şi direcţii de propagare. Abundă promisiunile privitoare la dobândirea unor aptitudini şi performanţe profesionale cu condiţia respectării, de către discipoli, a unei sau alteia dintre şcoli. Toate acestea au fost pentru mine un teren suficient de instabil. Pe de-o parte aş fi dorit să aflu, să învăţ mai multe, pe de alta sub nicio formă n-aş fi dorit să rătăcesc” în vreo sectă. În această perioadă m-am întâlnit, în Suedia, cu acel om care ulterior mi-a arătat calea, devenindu-mi maestru şi mentor călăuzitor pe drumul interior al cunoaşterii tainelor Universului. Numele lui este Huszar Sandor, Mare Maestru al lojei White Eagle Lodge din Suedia. Imaginile fotografice ale unor aure din această carte, le cuprind şi pe ale sale. (1 şi 4) Când l-am întrebat, din această imensă cantitate de informaţii, care este cea în care se poate crede, răspunsul primit m-a surprins:

— *De ce cauţi adevărul la alţii? Tot ceea ce ai dori să afli despre viaţă şi Univers se află deja în tine.*

CE ESTE CREDINŢA?

„Prin credinţă şi rugăciune veţi primi tot ceea ce cereţi”.

Matei 21: 22

Dacă prin cunoaşterea de sine pot ajunge la cunoaşterea Universului, atunci fie. Teoretic mi se părea plauzibil, deci am hotărât, că nu pierd nimic dacă încerc.

Datorez multe mentorului meu spiritual, blândeţii şi răbdării cu care mi-a îndrumat paşii către cunoaştere, căci pentru cel pornit pe acest drum, în lipsa unui iniţiat, riscul de a se pierde, ori de-a rătăci, este evident, în ciuda oricăror bune intenţii de care un învăţăcel este animat. Azi, cu experienţa câtorva ani şi a cunoştinţelor de specialitate aferente simt, că sunt ceva mai aproape de intrarea în această lume mirabilă, dar sunt conştient de faptul, că acesta este doar începutul. Aş dori să împărtăşesc şi altora din tot ceea ce am pătruns şi înţeles, căci poate fi în folosul cuiva. Eu aşa simt. Aşadar, potrivit învăţăturii esoterice întregul Univers este o lume ne-materială. Cu alte cuvinte, lumea în care trăim este: spirituală. Conform învăţăturii iniţiaţilor şi a înţelepţilor întregul Univers este alcătuit din Lumină. Desigur, nu din acea lumină pe care o cunoaştem din lecţiile de fizică, ci dintr-o conştientă, inteligentă şi plină de iubire Sursă Centrală de Lumină. Dacă pentru definirea acesteia ar trebui să recurgem la termenii fizicii, am putea spune că este vorba despre o rază de lumină de o frecvenţă pulsatilă extrem de ridicată, situată la un nivel extrem de ridicat de energie. Nu putem afirma că există o lume materială şi-apoi una spirituală unde-ajungem după moarte – adică după decesul trupului fizic. Există o singură lume, iar aceasta e 100%” spirituală”. După această percepţie asupra lumii, căpătăm o imagine idealistă în care se schimbă, mai exact toate opiniile anterioare se modifică. Pentru validarea acestei imagini despre lume nu este necondiţionat necesară credinţa mea, judecata mea sau convingerea mea, căci Dumnezeu, această inteligentă şi – vom vedea mai încolo – plină de iubire sursă, există şi este chiar şi-atunci izvorul oricărei vieţi, dacă nu cred, sau nu-l regăsesc. Dar dacă îl regăsesc, atunci credinţa în existenţa lui Dumnezeu, precum contestarea Lui, se transformă, se preface în cunoaştere de Dumnezeu. Dacă cineva este în

posesia acestei cunoaşteri şi este în clar cu ideea, că viaţa lui nu se termină odată cu moartea trupului, se poate elibera de teama faţă de moarte şi scapă de sub influenţa celor care prin teamă, intimidare, ameninţare îi ţin pe oameni în captivitatea propriilor gânduri, opinii şi credinţe deşarte. Îmi pot imagina cât de periculoasă este o asemenea imagine despre lume din perspectiva bisericii evului mediu. Cu toate acestea învăţătura esoterică- accentuează rolul şi importanţa credinţei. Păi atunci la ce este bună credinţa? Potrivit esenţei învăţăturilor iniţiaţilor. este vorba despre un instrument al unei uriaşe forţe mentale, pe care îl înţelegem şi de care învăţăm a ne folosi treptat. Mediul se lasă supus, cu docilitate, forţei gândurilor. Orice nouă descoperire, care contrazice un adevăr" acceptat şi ştiinţific validat anterior ne comunică acelaşi mesaj: orice teorie poate fi demonstrată şi orice dorinţă poate fi îndeplinită atâta timp cât nu contravine legilor interne ale Universului. În esenţă procesul este identic. Iniţial, în vreuna din sferele înalte se naşte imaginea mentală a rezultatului dorit apoi, treptat, se preface şi în final se întrupează" în lumea materială. Rolul cheie este jucat de imaginea mentală, care este produs al fanteziei creatoare. La acest nivel nu există nimic care să împiedice metamorfozarea imaginii mentale şi zămislirea ei la scara lumii materiale. Cu cât ne putem concentra mai bine asupra gândului şi cu cât mai mult vedem rezultatul dorit înaintea ochilor sufletului, cu atât mai bun va fi rezultatul. Forţa gândului focalizat se raportează la forţa gândului în dispersie precum forţa unui laser asupra forţei unei raze obişnuite de lumină. Gândul transformă mediul înconjurător, iar celui cu o putere de concentrare mai mare nu îi este dificilă schimbarea mediului în care trăieşte. De câte ori nu mi s-a spus, sau de câte ori nu spunem noi copiilor noştri dacă aceştia spun câte ceva ce nu cadrează cu imaginea despre lume a părinţilor: „Iar fantazezi?!" Ei

bine, încetul cu încetul v-a trebui să ne schimbăm atitudinea uşor depreciativă faţă de acţiunea de fantazare, căci aproape cotidian avem exemple care demonstrează faptul că există oameni capabili de a realiza ceea ce pentru majoritatea este imposibil, numai pentru tenacitatea cu care cred în ideea încolţită în gândirea lor. Forţa credinţei deci, nu este altceva decât puterea gândului concentrat (focalizat), care creează imaginea (reprezentarea) interioară. Mediul exterior doar se supune acestei imagini interioare. Singura forţă capabilă a se opune forţei gândului, ori a „credinţei", este forţa unui alt gând (eventual, din subconştient), ori credinţe". Această reprezentare a gândului aflată în subconştient are rezerve în ce priveşte şansa de împlinire a unei (reprezentări) imagini a gândului lucide, astfel de cele mai multe ori compromite rezultatul. Merită de semnalat faptul, că reprezentarea gândului, ori a credinţei, aflată în zona subconştientului este, în general, mai puternică. Informaţiile care atrag atenţia asupra acestui fapt, de cele mai multe ori, ne-au parvenit prin intermediul maeştrilor. A *fost odată un om sărac, ce rătăcea la marginea unei păduri apăsat de povara gândurilor... Obosit, el s-a aşezat cu spatele la un copac, spre a-şi trage sufletul, dar fără să ştie ce fel de copac era cel la umbra căruia se odihnea. Unul deosebit, cu însuşiri magice. Un copac care îndeplinea orice dorinţă a celui care îl atingea. La început pribeagul s-a gândit ce bun i-ar fi un pahar cu apă. Deodată s-a trezit că ţine în mână un pahar cu apă rece, cristalină. L-a privit cu uimire, s-a tot uitat chiar mirosindu-l şi, în cele din urmă, constatând că nu poate fi rea, bău toată apa din pahar. Apoi i se făcu foame şi îşi dori ceva de-ale gurii. Precum înainte cu apa şi-acum, cu aceeaşi uimitoare iuţeală, mâncarea îi apăru în faţă. „Se pare că mi se împlinesc dorinţele!" – îşi zise cu mirare. Următoarea dorinţă o spuse cu voce tare: „acum îmi*

*doresc o casă”! Cu un zâmbet de satisfacţie pe chip, se gândi la câţiva servitori care să-i trebăluiască pe lângă casă. După ce i se îndeplini şi această dorinţă îşi dori din tot sufletul o femeie frumoasă şi inteligentă cu care să trăiască în pace şi să împartă această mare de noroc. Când şi această dorinţă i se împlini, cu uimire îi spuse femeii: „Stai aşa! Ce se întâmplă aici? N-am eu asemenea noroc! Nu se poate întâmpla chiar cu mine aşa ceva!” În acel moment, imediat după ce aceste cuvinte îi ieşiră pe gură… totul dispăru. „Am ştiut eu”. – zise, scuturându-şi capul. Se ridică şi sub povara gândurilor, rătăci mai departe la margine unei păduri… (Antho*ny de Mello: Entuziasm)

Deci, asta e: ştim cu precizie, adică ni se pare că ştim, ce este ceea ce” nu ni se poate întâmpla” şi nu suntem înclinaţi a crede, că totuşi este posibil să se întâmple şi astfel ştirbim şansele posibilităţilor. Credinţa nu este altceva decât forţa gândului concentrat (focalizat), disciplină indiscutabilă, siguranţă interioară neclintită, a cărei forţă rezidă din faptul, că efectiv universul este proiecţia unei construcţii a gândului. A crede în ceva înseamnă cât o zămislire, sau o construire în gând, apoi o fidelitate statornică faţă de acest gând şi convingerea lipsită de orice îndoială în ce priveşte apariţia în lumea fizică, mai repede sau mai târziu, a rezultatului scontat. Dacă, dorim să ajungem undeva – în planul aspiraţiilor, desigur „trebuie să crezi” cu mult înainte de apariţia în lumea fizică a rezultatului. Deseori, cei ajunşi la un nivel de dezvoltare a spiritului extrem de ridicat, maeştri, sacerdoţii, obişnuiesc să spună: „Noi aşa credem…” Prin aceasta ei caută să sublinieze, că este vorba despre un lucru pe care îl creează continuu, cu insistenţă şi tenacitate în mintea lor. Realitatea lor exterioară se aclimatizează acestei reprezentări interne a gândului. Deseori, am căzut pe gânduri la cât de frecvent îşi susţin opiniile unii reprezentanţi ai diferitelor religii, secte,

precum că doar calea propovăduită de ei este cea adevărată şi toţi cei care întâmplător nu o urmează sunt condamnaţi la „păcate grele". Potrivit învăţăturilor esoterice instrumentul cel mai eficient de realizare a Universului spiritual este credinţa adevărată, iar aceasta nu depinde de nicio religie! Atât la nivel individual, cât şi colectiv, o neînţelegere în ce priveşte ideea de credinţă în ciuda faptului, că întreaga istorie a umanităţii este însoţită de ceva ce ar fi putut arunca o lumina asupra naturii reale a credinţei. Superstiţia. Este tot credinţă şi superstiţia şi dacă ne supunem vreunei" presupuneri superstiţioase" deseori vom constata cu surprindere, că „funcţionează cu-adevărat". Realizând în forul nostru interior, în gândire, corelaţia între anumite semne şi evenimentele care le succed, această corelaţie va data atâta timp cât vom stărui asupră-i. Astfel, cel care este convins că pisica neagră, sau cifra 13 sunt piază rea, acela are şansa reală de a stârni vreo consecinţă neplăcută, faţă de un altul, care a decis în mintea lui, că pisica, sau „treişpele" îi aduc noroc. Despre perspectivele pe care le oferă puterea credinţei Iisus s-a străduit să ne educe, din nefericire fără prea mare succes. El a spus, că putem obţine orice de la Dumnezeu Tatăl, dacă cerem în numele lui Cristos. A mai spus, că toţi suntem fiii lui Dumnezeu şi dacă unui fiu îi este îngăduit ceva, atunci fiecăruia îi este îngăduit acel ceva. Parabola lui Petru care umbla pe apă ilustrează forţa credinţei şi energia distructivă a îndoielii.

„Când ucenicii au observat că merge pe apă, s-au cutremurat de uimire. „Ispita!" au strigat atunci plini de spaimă. Iisus le-a vorbit: „Nu vă fie teamă, curaj, sunt eu!" Atunci, Petru i-a spus lui Iisus: „Doamne, dacă Tu eşti, atunci porunceşte să vin la tine pe apă!" „Vino!" – i-a spus. Petru a ieşit din barcă şi a pornit către Iisus umblând pe apă. Când vântul a început să sufle cu putere Petru s-a speriat şi, pentru că începu să se scufunde a strigat către

Iisus: „Doamne, salvează-mă!” Iisus a întins mâna şi l-a prins. Apoi, l-a certat cu blândeţe: De ce eşti defetist?

(Matei, 14: 26 – 31)

În urma asimilării învăţăturilor esoterice mi s-a relevat „principiul funcţionării” credinţei cu consecinţe deosebit de turbulente în ce priveşte opiniile anterioare faţă de religie. Dacă credinţa este un instrument mental folositor şi putem fi siguri în existenţa Sursei Centrală de Forţă Inteligentă, atunci în ultimă instanţă nu mai trebuie” să credem” în Dumnezeu.

— Care este deci, esenţa credinţei? – l-am întrebat pe maestrul meu.

— Etimologia cuvântului arată originea latină, „religiō” însemnând reluarea unui contact. Din nefericire nu avem la îndemână niciun cuvânt, care să poată aproxima măcar întâmplarea restabilirii contactului cu Dumnezeu. Adepţii lui Buddha numesc aceasta Nirvāṇa, hinduşii Moksha, budiştii Zen Satori, călugării creştini Unio Mistica. Cert este că această informaţie nu poate fi găsită în cărţi, ea fiind o întâmplare personală.

— Asta e vreo întâmplare mistică?

— În orice caz nu este o întâmplare obişnuită, dar nici mistică nu este. Doar eşti parte a acestei surse de putere. De ce să fie mistică, dacă ai reintra în raport conştient cu ea?

Am mers mai departe cu gândurile întrebând:

— Există un astfel de irealizabil Univers pe care gândirea îl creează?

— Fraţii noştri mai dezvoltaţi ne învaţă că pentru gândul concentrat, pentru credinţă, nu există limite. Întreaga lume înconjurătoare, raporturile noastre, obiectele toate, tot ceea ce ne împresoară este proiecţia universului gândurilor noastre interioare. Omul devine ceea ce gândeşte, ceea ce crede.

— E în regulă, dar ceva tot nu înţeleg.

— Ce anume?

— Nu orice gând poate fi numit crez. De ce depinde ca un gând să devină „credinţă”?

— Taina rezidă din natura subconştientului.

http://biosoft. ro/2009/07/obstinatio/

Mulţumesc pe această cale atât autorului blog-ului cât şi traducătorului şi desigur mă plec în faţa autorului. Oricum este doar o parte postată cred, aşa cum este şi din „invitaţie la o logică superioară”, a subsemnatului.

Cu iubire, octav